

BAGIMSIZLIK
DEMOKRASI
SOSYALİZM
MÜCADELESİNDE

ÇÖZÜM

yeni

Aylık Siyasal Dergi 2000 TL (Kdv. Dahil) Yılı 4 Sayı 31

**REVİZYONİZMİN İFLASI
SOSYALİZMİN ZAFERİNİ GETİRECEKTİR**

H
A
L
K
I
N
S
A
V
A
Ş
I

H
A
L
K
I
N
Y
Ö
N
E
T
İ
M
İ

H
A
L
K
I
N
İ
Ç
İ
N
S
A
V
A
Ş
I

H
A
L
K
I
N
İ
Ç
İ
N
S
A
V
A
Ş
I

OCAK '90

ÇÖZÜM'den

Merhaba;

Aralık ayı dünya gericiğinin tırmanan eylemlerine sahne oldu. Amerikan emperyalizmi Panama'yı işgal etti, Romanya'da karşı-devrim tezgahlandı. Yerli-yabancı burjuva basın-haberleşme araçlarının Romanya için kurdukları koro ile - üstelik solun büyük kısmı da benzer bir koro ile destek verdi- hem ABD'nin Panama'daki haydutluk eylemi gölgelendi, hem de Romanya'daki karşı-devrimci gelişmeler allanıp pullanarak kamuoyunda bilinç bulanıklığı yaratıldı. Bütün gericiler zil çalıp oynarken, bir emekçi iktidarının devrilmesi karşısında "sofun düşman kardeşleri "diktatör dev-

rildi" diye, baş eğmeden ölen Çavuşesku'yu hep bir ağızdan yuhladılar. Sosyalistler ne Panama'ya ilgisiz kalabilirler, ne de Romanya için bir sorumsuzluğa katılabilirler. Sosyalist bir yayın olarak bu yüzden sayımızın yarışma yakınına bu konulara ayırdık. Romanya ve Panama sayfalarımızdaki haber-yorum ve teorik yazılarla görüşlerimizi açıkladık,devrimci-ilerici kitle ve örgütlerin duyarlı tepki ve gösterilerini yansıttık. Ayrıca Sovyetler ve Doğu Avrupa'da yaşanan olumsuzluklara karşı giderek daha net tavır koymaya başlayan Fidel Castro'nun "Devrimin Kızıl Bayrakları Asla Yere İndirilmeyecek" diye vurguladığı konuşmasını, paylaştığımız için yayınıyoruz.

"Sosyalist Demokrasinin son bölümü yine orta sayfa yazısı olarak yer alıyor. Haber/yorum bandında DKÖ'lere yönelik baskılar, toplu direnişler ve di-

ğer büro haberleri var. Türk-İş Kurultayı, sendika ve işçi hareketine ilişkin değerlendirmeler ve haberlere işçi haber/yorum bandında yer verdik.

E. Kürkçü'nün "sol dergilerin tirajı 3 bini geçmiyor" sözünü yanlış genellemeler sınıfına koyarak devrimci kitlelerin eline her ay 20 bin dergi ulaştırdığımızı belirtelim.

Baskılarla yan yana yaşamaya devam ediyoruz. Son olarak dergimizin sahibi Metin Yavuz gözaltına alındı ve Ankara büromuz polis tarafından basılıp temsilci ve muhabir arkadaşlarımız ard arda birkaç kez siyasi şubeye alınıp bırakıldı, tekrar alındı. Yine ediyoruz: Boşuna...Sindirilmeyeceksin iz!

3. yılımızı doldurduk. 4. yılda mücadelede daha ileri mevzilerde seslenen, daha iyi bir Yeni Çözüm azmiyle...

Hoşçakalın.

İÇİNDEKİLER

Marksizm-Leninizmin Yol Göstericiliğinde Kurtuluş Kadar Savaşacağız	1-3
ÇAVUŞESKU Hatalarına Rağmen Onurlu Bir Sosyalist	4-6
Revizyonizmin. Emperyalizmin ve Burjuva Basının Etkisindeki "Sol"culara Soruyoruz	
Romanya'da Sosyalistlerin Katledilmesine Devrimci Sol Güçler Kayıtsız Kaldı	8-9
Revizyonizmin İflası Sosyalizmin Zaferini Getirecektir	9-22
Yankee Panama'dan Elini Çek	23-24
imalin Amerika da Bizizdir	24
ABD'nin Panama İşgali Devrimci Sol Güçlere Protesto Edildi	25
141-142 Üzerine	26-27
"Devrimin Kızıl Bayrakları Asla Yere İndirilmeyecek"	29-31
Sosyalist Demokrasi Tartışmalarında Sapmalar ve M-LTavır-11	32-40
"Türkiye Gerçeği" ve Karaladığı Bazı Gerçekler... ..	41-42
İlahir/Yorum.....	42-47
İşçi Haber/Yorum	48-56
Haber/Yorum	57-62
Çaresizlik Gösterisi: Dergimizin Sahibi Metin Yavuz Gözaltına Alındı.....	63

Sahihi: Metin Yavuz

Yz.İş.M.: Erdoğan Yaşar Kopan

Basım/Film: Ilıcak A.Ş..

Yönetim ve Yazışma Adresi: Binbirdirek Man.

Terzihane Sok. Kaleağası İşhanı No: 11 Kat: 1

Tel:516 24 14 **SULTANAHMET/İST.**

Yurtiçi Abone: 6 Aylık 10 000. il Yıllık 20 000 TL.

Yurtdışı Abone: 60 DM.

BÜROLARIMIZ:

Adana Bürosu: Cemal Gürsel-Cad. A.Hikmet

İşhanı No:4/5

Ankara Bürosu: Marmara Sk. Kirmir Ap. No:

12/17 SİHHİYE

Bursa Bürosu: İstabil Beyazıt Paşa Mah. Yurt Sk.

No: 15 Altıparmak

Elazığ Bürosu: 1. Harput Cad. Korkmaz İşhanı

Kal:2PK:24

Eskişehir Bürosu: Esnaf Sarayı Kat: 1 B-59

İzmir Bürosu: Fevzipaşa Bulvarı 1367. Sk.

Köseoğlu İşhanı No: 605-606 Kat: 6 Basmane

Kars Bürosu: Kazım Karabekir İşhanı. Kat:2

No:233

Kocaeli Bürosu: İstiklal Cad. Hafız Şerif Sk.

Demirsoy İşhanı Kat:5

Kocaeli Gebze Bürosu: Hacı Halil Ma h. 1218

Yasemin Sk. Yunus Emre İşhanı Kat:3 No:3

Malatya Bürosu: Pak Kazanç İşhanı Kal:4

No: 121-122

Samsun Bürosu: 19 Mayıs Man. Talimhane Cd.

Bozluolcay İşhanı No: 5/6

Amsterdam Bürosu: international Books

Hopjodenbrees tra 24. 1011 NK

Amsterdam/HOLLANDA

Basel Bürosu: Pfeffinger Str. 594053 Basel İsviçre

Franfurt Bürosu: Postlagerkarte Nr: 013388 B

6000 Frankfurt 90 Almanya

Londra Bürosu: 20 Shafesbury House Hawksley

Road London/İNGİLTERE

Paris Bürosu: 38 rue D'haulville 2.ieme etage Nr.

Bureau: 201 75010 Paris/FRANCE

MARKSİZM-LENİNİZMİN YOL GÖSTERİCİLİĞİNDE KURTULUŞA KADAR SAVAŞACAĞIZ

Yıllardır dünya kamuoyu sosyalist ülkelerdeki kitle hareketleri ve onların işlemleriyle meşgul. Ne M-L öğretide, ne de pratiğinde görülmemiş şeyle yaşıyor. Cunta yapıyor, yüz binlerce işçi Papanın resmiyle yürüyor, on binlerce öğrenci, işçi, aydın burjuva, Özlemlerini haykırıyor, revizyonist yönetimleri istifaya çağırıyor. Nitekim Polonya'da Walesa'nın iktidarı, Çin'de burjuva özgürlükler isteyen öğrenci hareketlerinin bastırılması, Doğu Almanya'da burjuva özlemlerini dile getiren on binlere iktidarın neslim oluşu, Bulgaristan ve Çekoslovakya'nın bunu takip edışı yaşanan olgular. Macaristan ise karma ekonomiyi seçmiş ve yolunu büyük ölçüde düzlemişti. Yugoslavya ise yıllardır sosyalizmle ilgisi olmayan uygulamalarını zaten sürdürüyordu. Son olarak Romanya'da Çavuşesku'nun burjuva reformlara karşı yıkışı, hatalı ve eksik de olsa sosyalizmi koruma anlamında bir olumluluktu. Ama Gorbaçov'un "Kimsenin iç işlerine karışmayız." sözlerine rağmen "reformları diğer ülkelere nasıl empoze ettiğini, hatta' örgütlediğini gördük, görüyoruz, Burjuva eğilimlerin şaha kalktığı, SSCB ve emperyalistler tarafından ideolojik, maddi, manevi her yönüyle desteklediği ve "zafer" kazandığı bu koşullarda Çavuşesku'nun işçi sınıfından ve halktan kopmuş, kastlaşmış bürokrat yönetimi bu saldırılara ne kadar

dayanabilirdi? Nitekim fırtına koptu ve Çavuşesku yönetiminin düzenlediği gösterinin karşı gösteriye dönüşmesiyle iç savaş ülkenin her tarafına yayıldı.

Çavuşesku yönetimi SSCB ve diğer Varşova Paktı ülkelerinden bağımsız tavır almakla birlikte sağ, pragmatist, milliyetçi çizgide zincirleme hatalar yaptı. Alt ve üst yapıda bürokratlaşma, kitleleri yönetime katmama, sosyalist insanın ilerlememesi, enternasyonalist ruhtan yoksunluk, pragmatizm vb. öğeler hem hepsi için geçerlidir. Çavuşesku'nun düzenlediği kitlesel gösterinin aleyhine dönüşmesi de kitlelerden ne kadar uzak olduklarının tipik bir göstergesidir. Kastlaşmış, bürokrat yönetimlerin, on yıllardır halk kitleleri ve işçi sınıfının çıkarlarını M-L politik bir hatta savunamayanların hatalarının bedelini ağır ödeyecekleri açıktı. Rüşvet, yolsuzluk, entrika, kitlelerin, atıl halde tutulması, yozluk vb. doğal olarak yüzyılların kapitalist kültür mirasını henüz atamamış kitlelerde daha çok zengin olma, burjuva özlemler ve bireyciliği körükleyecekti. İdeolojik-politik çizginin sapmaya uğradığı aşamada halk kitlelerinin geriye, eski düzene yönelişi çekici hale gelir. Belli bir süre polisiye önlemlerle durdurulabilir belki. Sonra... Sonrasını hep beraber yaşadık, yaşıyoruz. Revizyonizmin barikatları paramparça oldu. İktidar gücü ellerindeyken halka yu-

karıdan bakan, devletin yetkililerine karşı yaltaklananlar bir gecede ihanet ederek liderlerini, yönetimlerini hainlikle suçladılar. Sosyalizme inançsız üç beş bürokrat işçi sınıfı ve halkın seline engel olamıyordu artık. İnançsız, çıkarıcı bu bürokratlar inanmadıkları sosyalist iktidarı, az da olsa var olan değerlerini de çarpışmasız, kansız ve sessizce burjuva liberal-reformist güçlere teslim ettiler.

Hangi güçle, hangi değerlerle direneceklerdi? İşçi sınıfından kopuk bürokrat ve yaltakçılarından oluşmuş yöneticilerin ahlaki yapılan da çirkindir. Bir gecede burjuva reformistlerine teslim olup "reformcularla birlikte liderlerini hain ilan etmekten çekinmediler. Bunlar çürümenin, ahlaksızlığın, inançsızlığın boyutunun derinliğini gösteren örneklerdir.

Bütün bu gelişmelerin nedenlerini, ideolojik-politik boyutlarını farklı yazılarımızda etraflı inceledik, inceliyoruz. Değişmeyen ve kutup yıldızı gibi parlayan bir gerçek var ki o da, 1969-70'deh beri yaptığımız M-L tespitlerdir. SSCB'deki revizyonist yönetimin sosyalizmi geriye dönüş sürecine soktuğu, bu gelişmeyle birlikte SSCB ve ÇKP arasındaki ideolojik ayrılıkla sosyalist bloğun parçalandığı, enternasyonal tavrından uzaklaştığı, partilerin kitlelerden koptuğudur. Bunu Arnavutluk takip etti ve parçalanma küçülerek de-

KURTULUŞA KADAR SAVAŞ

vam etti. Emperyalist kuşatma altında geri ekonomilere sahip, devrimini yeni yapmış birçok ülke çeşitli nedenlerle bu parçalanmada taraf oldular veya öyle görünmek zorunda kaldılar. Revizyonist, pragmatist, kitlelere güvenmeyen ekonomist ve bürokrat anlayışlar belirli farklılıklar gösterse de genelde sosyalist ülkelere egemen oldu. Sosyalist insanın geri olduğu, işçi sınıfı ve halk kitlelerinin uzun yıllar süren savaşıyla alınmayan yönetimler teslim bayrağını en erken çekenler oldu. Revizyonist yönetimler sosyalist bilinci büyütüp geliştirememiş, alt ve üstyapı arasındaki uyumu sağlayıp her gün bir adım daha ileri gidememişti. Doğada ve toplumda durağanlık olamazdı. Kapitalist, feodal kültürle yoğrulmuş kitleleri sosyalist kültürle donat-

devrimci alternatifler oluşmadı. Revizyonistler her karşı sesi bastırma yollarını buldular. Bir kısım sosyalist ülkeler ise gelişime, uygulamalara eleştirel bakmakla birlikte işçi sınıfını uyarıcı evrensel boyutta bir ideolojik mücadeleye girme cesaretini kendilerinde göremediler, pragmatizme düştüler. Geriye halk kurtuluş savaşları ve yeni devrimler kalıyordu. Yeni devrimler ve halk kurtuluş savaşları revizyonizmin kitleleri miskinleştiren, geriye götüren, emperyalizmle uzlaşan tavırları karşısında devrimci güçleri harekete geçirici katalizör rolü görebilirdi. Ama emperyalizmin geri bıraktırmış ülkelere sürekli saldırıları, cuntalar ve revizyonizmin kurtuluş savaşlarına sırt çevirmesi (hatta bu savaşları istememesi), sosyalizm cephesinde yaşa-

te sosyalizmi burjuva reformizme dönüştürme çabaları Stalin düşmanlığıyla sınırlı kalamazdı. Leninizmi, sosyalizmi yok etmek ana hedefleriydi. Henüz bu ana hedeflerine ulaşamadılar ama şimdilik de olsa moral üstünlüğü ele geçirdiler.

"Sosyalizm iflas, etti" yaygaralarına karşın, sosyalizmin yaşadığı, tükenenin ve iflas edenin revizyonizm olduğu açıktır. Biz devrimci sol güçler olarak 20 yıldır revizyonizm gerçeğini anlatmaya devam ediyoruz. Ne kimi oportünist kesimlerin yaptığı gibi revizyonizm yönetim olur olmaz her şeyin bittiğini ifade edenler "sosyal emperyalist, devlet kapitalizmi" gibi içi boş tespitler yaptık, ne de revizyonistlerin Türkiye seksiyonları gibi revizyonizmin tüm uygulamalarını savunduk. Oportünizm ve revizyonizmin kolaycı ve kopyacı tavırlarını mahkum ettik.

M-L bir örgüt veya parti devrim yapmak için yola çıkmışsa yaratıcı, bağımsız politikasını her koşulda korumak zorundadır. Bunun gelişmediği koşullarda sosyalist ülke yönetimlerinin yanlışlarını savunma ve M-L'den uzaklaşma kaçınılmaz olur. Nitekim bugün başka ülkelerin seksiyonu gibi hareket edenler, takipçisi olduğu ülkelerdeki politikaların değişmesi ve yeni yönetimin eski yönetimi mahkum etme politikaları karşısında ya şaşkınlığa düşmüş ya da gözü kapalı savunarak adeta sürü özellikleri göstermişlerdir. Bugün, artık geçmişten ders çıkardıklarını söylemelerine karşın, özde aynı taklitçiliği devam ettiriyorlar ve kitlelere her gün biraz daha yabancılaşıyorlar. Bu yabancılaşma geliştikçe M-L'lere saldırı dizginsiz ve denge-" siz bir şekle bürünüyor. Kimilerinde Stalin ve proletarya diktatörlüğünün fobi haline dönüşmesi bu nedenledir.

Oportünizm ve revizyonizm yandaş olmadığımız, güce tapmadığımız için "orta yolcu" olarak adlandırıldık. M-L'nin orta yolu yoktur, Dün de M-L sandalyemizde oturduk, bugün de. Hayat oportünizmi ve revizyonizmi değil, M-L'leri kaptırdı.

Emperyalizm,-burjuvazi ve revizyonizm sosyalist inançlarımızı karart-

Devrimci yayın organlarında tartışılan birçok sorun halka götürülmelidir. M.L.hattımız kitlelerce bilinmelidir. Sosyalizmin sorunları, bugünkü gelişmeler ve devrimci çözümün ne olduğu tartışmasına halkı da katmalı ve gerçekler kavratılmalıdır... Sosyalizmin değil, revizyonizmin çöküş yılları bunlar... Ama emperyalizm "sosyalizm çöküyor" diye propaganda yapıyor. Kuşkusuz sosyalizmden gerileyiştir bu. Ama bu gerileyiş kendi içinde sosyalist öğeleri de taşıyor ve beraberinde yükseliş yıllarını da getirecektir.

mak ve sosyalist altyapıyı inşa etmek ancak- proletaryanın devrimci diktatörlüğü ile olanaklıydı. Devrimci iktidarın politikasının revizyonistleştiği noktada, alt ve üstyapıda alınan mesafenin geldiği aşamaya, dünyadaki sosyalist güçlerin, halk kurtuluş hareketlerinin durumuna göre gerileyişin veya yenilenmenin verileri ortaya çıkar.

Revizyonist yönetimlerin olduğu ülkelerde kitleler ideolojik ve politik olarak adım adım genlerken altyapıda da kolektif yapılar ya işlemez hale geldiler ya da çıkarıcı bürokratların elinde rüşvet ve adam kayırmacının geçerli olduğu, kitlelere yabancılaşan kurumlar oldular. Kitleler söz ve karar hakkını yavaş yavaş yitirdiler. Halkın mevcut düzeni savunma ve koruma dinamikleri yitirildi... Böylece ülke içinde zaman zaman ortaya çıkan eleştirilere rağmen, ciddi

nan olumsuzlukların emperyalizme ve burjuvaziye propaganda materyali sağlaması vb. nedenlerle kurtuluş hareketleri ve devrimler gerileyiş sürecine girdi. Tüm bu olguların yaşandığı süreçte Gorbaçovlun revizyonist politikayı cüretle dile getirmesi, emperyalizmle uzlaşma çağrıları, halk kurtuluş savaşlarına tavır alması, emperyalizmin saldırılarına kayıtsız kalması, sosyalizmin geçmiş yıllarını sorgulayarak devrimci değerleri çiğneyip karşı-devrimcileri aklamasi; kapitalizmle sosyalizm arasında uzlaşmaz çelişkilerin olmadığını belirtmesi sosyalizm düşmanlarını ve emperyalizmi daha da cesaretlendirdi. Gorbaçov emperyalizmin ve oligarşik yönetimlerin sevimli çocuğu oldu.

Kruşçev'le başlayan, -Brejnev'le gelişen, Gorbaçov'la şaha kalkan revizyonizmin emperyalizmle birlik-

ÇÖZÜM 2

KURTULUŞA KADAR SAVAŞ

maya, devrimci değerlerimizi öldürmeye çalışıyor. Bunun için her zamankinden daha çok M-L'ye sarılmak, devrimci mücadeleyi geliştirmek ve yaşanan gerçekleri halka kavratmak zorundayız. Türkiye solunda olumsuz bir ge-lenek var. Birçok teorik sorun sadece kadrolar ve sol gruplar arasında tartışılıyor, halka indirilmiyor. Bu olumsuzluk bugün de devam ediyor. Devrimci yayın organlarında tartışılan konular devrimci kadro ve sempatanlarla sınırlı kalıyor. Oysa geleceği güvenceye almak istiyorsak birçok sorun halka götürülmeli-dir, hem de ısrarla gerçekler vurgulanarak. M-L hattımız kitlelerce bilinmelidir. Örneğin sosyalizmin sorunları, SSCB ve diğer ülkelerdeki uygulamalar, bugünkü gelişmeler ve devrimci çözümün ne olduğu tartışmasına halkı da katmalı ve gerçekler kavratılmalıdır. "Teoriyi aydınlar bilir" küçük burjuva anlayışları red-edilmeli ve aydınlar arası kısır polemiklerin sonuçsuzluğu görülmelidir.

Sosyalizmin değil, revizyonizmin çöküş yılları bunlar... Ama emperyalizm "sosyalizm çöküyor" diye propaganda yapıyor. Kuşkusuz genelde sosyalizmden gerilemiştir bu.

Ama bu gerileyiş kendi içinde sosyalist öğeleri de taşıyor ve beraberinde yükseliş yıllarını da getirecektir. Bu süreçte şu gelişmeler olasıdır: Birincisi, revizyonist, yoz bir yönetim altında da olsa önceden inşa edilen kolektif yapıları görmüş, kısım sosyalist değerlerle tanışmış halklar yeni "reformist" yönetim altında bireycilikle, yozlukla, ekonomik krizle, işsizlikle tanışacaktır. Dünyadaki gelişmelerden soyutlanmış, yasa-klarla donatılmış, kültürel ve ekonomik olarak asla doyuma ulaşmamış, yönetime katılmamış bir halkın kapitalizmin bireyci propagandasının etki alanına girmemesi zordur, Şimdi -bir anlamda- bireyciliği yeniden keşfedecekler ve sosyalist arayış daha gerçekçi bir şekilde yeniden gündeme gelecektir. Kuşkusuz bu yol birçok etkene ve gelişmeye bağlı olarak değişik, çok yönlü uzun yıllar süren mücadelelerle dolu olacaktır. İkincisi, sosyalizmin

ne olup olmadığı tartışması daha canlı bir şekilde yaşanacak ve M-L'nin evrensel tezleri yeniden egemen olup, revizyonizmin nereye vardığı ve varacağı açık ve net görülecektir: Üçüncüsü, bütün bu gelişmeler halk kurtuluş hareketlerini geliştirecektir.

Halk kurtuluş hareketleri emperyalizmin ve faşizmin baskı ve sömürsü altında özgürlük ve kurtuluş mücadelesi vermek zorundadırlar. Kurtuluş hareketleri sosyalizmi yadsıyan burjuva reformist tezleri kabul edemezler. Bunun objektif ve sübjektif koşulları yoktur.

Hala "reform"ları kabul etmemiş sosyalist ülkelerle birlikte, sosyalizmi korumak için ölene kadar sava-

Kitlelerin katılmadığı, yönetmediği ve silahlı koruyuculuğunu yapmadığı hiçbir iktidar uzun süre yaşayamaz. İktidarı alacak, yönetecek ve sosyalizmi inşa edecek bilinçte kitleler yaratılmalıdır Sorunun temel halkası kitlelerin savaşı, kitlelerin iktidarı ve kitlelerle parti arasındaki ilişkilerin nasıl şekilleneceğindedir... Hiç kimseye bir gecede 'cennet' vaat edemeyiz. Uzun, yorucu, özverili bir mücadeledir bu.

saçağına and içen F.Castro gibileri de var. Ama kendilerini hızla yenilemez, halk kitlelerini reformizme karşı hazırlamaz, iktidarın onların olduğunu kavratamaz, iktidarı onların koruması ve yaşatmasını gerektiren politikaları ve kurumları süratle oluşturamazlarsa Çavuşesku* ve diğerlerinin başına gelenler onların da başına gelecektir.

Kitlelerin katılmadığı, yönetmediği ve silahlı koruyuculuğunu yapmadığı hiçbir iktidar uzun süre yaşayamaz. İktidarı alacak, yönetecek ve sosyalizmi inşa edecek bilinçte kitleler yaratılmalıdır. Sorunun temel halkası kitlelerin savaşı, kitlelerin iktidarı ve kitlelerle parti arasındaki ilişkilerin nasıl şekilleneceğindedir.

Kapitalizmin yüzlerce yıllık geçmişi karşı sosyalizmin yetmiş iki yıllık geçmişi var. Yaşanan deneyler sosyalizmin gerçek olduğunu kanıtladığı gibi, sorunları olduğunu da,

geriye gidişlerin, yalpalamaların olacağını da göstermiştir. Bu nesnel gerçeği kabul ederek, yaşanan deneylerden dersler çıkararak sosyalizmin yükseliş yıllarını yaratmalıyız. Türkiye devrimine öncülük edecek M-L partiyi yaratma ve kitleleri örgütleme görevimizi hiçbir güç engelleyememeli. Halklarımızın özgürlüğü ve kurtuluşu için M-L'nin kılavuzluğunda **KURTULUŞA KADAR SAVAŞACAĞIMIZA** ant içtiğimiz bilinmelidir.

Hiç kimseye bir gecede yaratılacak 'cennet' vaat etmiyoruz. Herkesi uzun, yorucu, özverili bir mücadeleye çağırıyoruz. Halkın kendi özgürlüklerini, kurtuluşunu kendi elleriyle sağlayacağı ve koruyacağı bir ikti-

dar için savaşıyoruz. Bu yol devrimci solun yoludur.

HALKIN SAVAŞI, HALKIN İKTİDARI VE HALKIN YÖNETİMİ İÇİN SAVAŞ

(*) Çavuşesku'nun tüm hatalarına rağmen revizyonist politikalar karşısında bağımsız tavrını koruması, sosyalizmi savunması, iktidarı direnişsiz burjuva reformizmine teslim etmeyişi ve sosyalizmi koruyan bir kısım güçleri savaştırmabilmesi olumlu olarak değerlendirilmelidir. Bütün emperyalistlerin, burjuvaların ve revizyonistlerin emperyalist-kapitalist kampın dışına çıkmış bu tür ülke iktidamlarını yıkmak için birlik oldukları koşullarda direnen, teslim olmayan ve sosyalizm için şehit olanları saygıyla anıyoruz. Bu direnişler geleceği yeniden yaratmada olumlu fonksiyonlar görecektir.

ÇÖZÜM 3

ÇAVUŞESKU

Hatalarına Rağmen Onurlu Bir Sosyalist

Ragıp GÜNTEPE

Emperyalizm ve burjuvazi tarafından dikte ettirilen yalan haberler sürmanşetten inmiyor. Hedef sosyalizmi karalamak ve prestijini düşürmek olunca her türlü yalan ve iğrençliklere başvurmaktan çekinilmiyor. Nitekim burjuva ve sözde ilerici basın emperyalizmin ve faşizmin vahşetine, sömürsüne, işgallerine, eşkiyalığına ya yer vermez ya da geçiştirirken N.Çavuşesku ve karısı üzerine her gün yeni yalanlar uyduruyor ve anında tüm dünyaya yansıtıyor. Romanya nasıl bir yerdir, nasıl yönetilir, devrim hangi aşamalardan geçmiştir, Çavuşesku'nun gelişimi, mücadelesi, ülkenin ekonomik ve siyasal durumu vb. birçok şey araştırılıp gerçekler etrafında yayın yapmak yerine magazin haberciliği yapılıyor. Emperyalizm ile burjuvazi kaba bir propaganda halkın geri kesimlerine seslenip sosyalizme karşı nefret to-

humları ekmeye çalışıyor. Kuşkusuz Romanya'daki sosyalizmin birçok hata ve eksiklikleri vardı. Zaten bunlar olmasa bugünkü noktaya gelmezdi. Ama emperyalizmin bakış açısıyla her şeyi Çavuşesku ve ailesinin kötülüklerine bağlamak gibi bir subjektivizme düşme devrimcilerin tavrı olamaz. Kimdir Çavuşesku, nasıl bir mücadele ve devrimi savunmuş ve uygulamıştır?

26 Ocak 1918 tarihinde yoksul köylü olan bir ayakkabı tamircisinin oğlu olarak dünyaya geldi. Yoksulluk nedeniyle ilkokulu bile bitiremedi. Hep çalışmak zorunda kaldı. 13 yaşında kente inerek bu yaşta Komünist Gençlik Birliği (KGB) toplantılarına katıldı. 1933'te KGB'ye üye oldu. 15 yaşında cezaevi ile tanıştı. Bu ilk tutuklanmasından sonra 4 kez daha tutuklandı. 1940'daki tutuklanmasında gördüğü işkenceler nedeniyle ses telleri tahrip oldu ve

kısıksesle konuşma durumuna düştü. Her şeyiyle kendini devrime adanmış bu yoksul köylü çocuğu devrim mücadelesinde göz dolduran biriydi artık. 1944 Ağustosunda bir grup arkadaşıyla cezaevinden kaçırıldı 26 yaşında KGB'nin sekreteri seçildi. Bulunduğu yere kıyasla çok önemli görevler üstlendi. 1944-45'de, komünist partinin burjuva iktidarını düşürme ve ele geçirme programı çerçevesinde güçlü miting ve gösterileri düzenleyenlerin başında o vardı. Bu miting ve gösterilerle KP'yi iktidar adayı haline getirdi.

KP'nin miting ve gösteriler dışında silahlı örgütlenmeleri de oluşturuldu. Çavuşesku'nun kurduğu ve yönettiği bu birliklere "SAVAŞAN YURTSEVER BİRLİKLER" adı verildi. Bu birlikler yerleşim alanlarında ajan, sabotajcı ve düşman unsurlara karşı halkı savunmakla görevliydi.

Yine "KÖYLÜ KOMİTELERİ" kurarak kırık alanlarda ve kasabalarda hükümete rağmen yönetimi fiili olarak sürdürdüler.

Kentlerde ise "YURTTAŞ KOMİTELERİ" ile mahallelerde devrimci iktidarı şekillendirdiler.

1945 Şubatında Çavuşesku önderliğinde, İçişleri Bakanlığı önünde yapılan protesto mitingi ile burjuva partilerini iktidardan düşürme hareketi yükseltildi. Burjuva hükümetiyle KP arasında gerginlik tırmandı,, SSCB'nin devreye girmesi ve kralla görüşmesi ile hükümet istifa etti. Hükümeti kurma görevi Ulusal Demokratik Cephe (UDC)'nin lideri Groz'a verildi. Bu hükümette KP bakanlıkların büyük çoğunluğunu aldı.

Çavuşesku yeni yönetimde teğmen rütbesiyle Romanya ordusu'nun siyasi komiseri oldu. 1946'ya gelindiğinde Romanya ordusunun bütün kilit noktaları ve üst mevkilerinde komünistler vardı. Çavuşesko süratle tırmanıyordu.

27 yaşında RKP'nin MK aday üyeliğine seçildi. 1946 Kasımında KP iktidarı tamamen aldı. Bütün burjuva partileri kapatıldı, yöneticiler yargılandı. 1947 Aralıkta Kral Michael yurtdışına çıkarılıp Romanya

Halk Cumhuriyeti ilan edildi. Bu sürede ülkede sadece RKP ve SDP kalmıştı. Bu iki parti birleşerek Romanya İşçi Partisi (RİP) adını aldı. Çavuşesku 1948'de ilk komünist hükümetin Tarım Bakanı oldu. Toprak reformunu örgütledi. Karısı Elena ile birlikte Komünist Gençlik Birliği saflarında faşizme karşı mücadele ederken tanışmalarına karşın, mücadele dolu yıllar evlenmelerini engelledi. Ancak 1948 yılında evlendi-ler.

1950'de tuğgeneral rütbesiyle "Savunma Bakanı oldu.

1951'de parti içerisinde tasfiye hareketi yaşandı. 192 bin parti üyesi "partiye yabancı unsurlar" olarak değerlendirilip tasfiye edildi. Dej'in önderliğinde sürdürülen bu tasfiyelerde Çavuşesku da tasfiye taraftan oldu. Baştan beri parti içerisinde iki grup vardı. Dej ve Çavuşesku ülke içinde olan ve fiili olarak önderliklerini kabul ettirenlerdi. Luca ve Pauker ise Moskova'da olup yurtdışından yönetmek isteyenlerdi. Bu çelişki 1952'de çözüldü. "Moskovalılar" olarak adlandırılan bu grubun 12 MK üyesi görevden alındı ve Çavuşesku politbüro aday üyesi seçildi, 1954'de politbüro üyesi oldu. 1965'de RİP lideri Dej'in ölmesiyle vasiyeti sonucu RİP liderliğine Çavuşesku getirildi.

Çavuşesku ve Dej, kendilerini "Romanyalılar", yurtdışındakileri "Moskovalılar" olarak isimlendirerek siyasetteki rollerini ve anlayışlarını da belirtmiş oluyorlardı. Nitekim Dej liderliğindeki RİP Stalin'in ölümünden sonra uluslararası alanda SSCB çizgisi dışında tavırlar göstermeye başladı. Kruşçev'in "sosyalist işbölümü"ne karşı çıktı. Kendilerine verilen tarımda gelişme, üretme rolünü kabul etmedi. Keza Sovyet-Çin çatışmasında taraf olmadı. Bağlantısız ülkelerle birlikte tavır alma, Batı Avrupa ülkeleriyle ilişkiler geliştirme yolunu izledi.

RİP'in SBKP ile ilişkilerinin ilk olumsuz nüvele'ri parti içindeki çelişkilerle atılmış ve bu çelişkiler giderek Kruşçev revizyonistlerinin iç ve dış politikalarındaki yanlışlarla birlikte gelişerek milliyetçi bir çizgiye

Emperyalizmin ve burjuva liberallerinin, tüm eksiklik ve olumsuzluklarına karşın sosyalist olarak gördüğümüz bir ülkedeki iktidarı yıkmak isteyenlerin karşısında ve sosyalistlerin tarafında olmalıyız.

oturmuştur.

Dej'in öğrencisi olan Çavuşesku da bu millici çizgiyi devam ettirmiştir.

Çavuşesku'nun liderliğinde 1965'de hazırlanan yeni anayasada da millici öğeler görülür. Varşova Paktı üyelerinden bir komünist parti ilk defa "diğer komünist ülkelerle ve partilerle eşitliğinden ve nihai amaçın Romanya milletinin milli sosyalist devleti" olduğundan bahseder. SBKP rahatsız olur. Bu anlayışın ilk yansıması eğitimin örgütlenmesinde görülür. SSCB'de uygulanan eğitim örgütlenmesi tipi 1948'den itibaren terk edilip devrim öncesi sisteme dönülerek "burjuva eğitimin değerlerinin" sosyalist topluma kazandırılması olarak teorileştirildi. Hatta Romanya burjuva kültürünün ilerici olduğu söylendi.

1966'da SBKP ile Çavuşesku" arasındaki çelişkiler açık hale geldi. Savaş sırasında SSCB sınırları içinde kalan Besarabya'yı geri istedi. Bu, SSCB için görülmemiş bir şeydi. SSCB cevap olarak Besarab-ya'da askeri manevralara başladı,

RİP'in SSCB'ye karşı Romen çıkarlarını koruması ve millici tavrı halk nezdinde prestijini artırdı. Çavuşesku giderek popüler bir lider oldu. Bu olaydan sonra Çavuşesku tüm toplumu komünist partiye üye

olmaya çağırdı. Oysa uzun yıllar köylüler, teknokratlar, aydınlar üyeliğe alınmıyordu. Parti üyelerinde yoğun artış oldu.

Çavuşesku millici ve SSCB'ye kafa tutan karizmasıyla yurt gezilerinde halkın hemen her kesimiyle konuşarak, sorunlarını dinleyerek halka yakın, onlardan biri olduğu mesajını verebildi. Ancak 1980'dş gelişen ekonomik bunalımla birlikte, Çavuşesku muhalifleri tarafından yıpratılmaya başlandı.

Çavuşesku'nun SBKP ile Besarabya konusunda anlaşmazlığa düşmesinden sonra Romanya, (1967'de) F.Almanya'yı tanıyan ilk sosyalist ülke oldu. Kısa bir süre sonra yine ilk sosyalist-ülke olarak Batı ile teknolojik işbirliğine girdi. SSCB ile dış ticaretini % 47'den % 20'ye düşürdü. Batı ülkelerinin payı % 50'yi geçti.

COMECON'un işbölümünde Romanya'ya tarım üretimini dayatması Çavuşesku'yu arayışa itiyor ve bu arayış Çavuşesku'yu sağdan sola, milliyetçiliğe ve pragmatizme götürüyordu.

RİP sanayileşmek istiyordu ama nasıl? Bu nasıl sorusuna doğru yanıtlar verilemiyordu. Dolayısıyla Çavuşesku'ya millicilik veya Kruşçev-Brejnev revizyonistlerinin dayatmalarını ka-

ROMANYA

bul etmekten başka yol kalmıyordu. Birçok sosyalist ülke bu nedenlerle revizyonist çizgileri yüksek sesle eleştiremediler, tavır alamadılar. Kuşkusuz sorunun cevabı uzun ve tartışılıyor. Ama bunun anahtarı parti ve kitle ilişkilerinin nasıl düzenleneceği, kitlelerin yönetime katılım şekli ve sosyalizmin nasıl kavrandığındadır.

Çavuşesku 1967'de SBKP tarafından bütün KP'leri bir merkezde toplama amacı güden Karbyvary Toplantısına karşı çıktı. Bu toplantının "KP'lerin kendi çizgisi ve siyasi amacını belirleme hakkına tecavüz" olduğunu söyleyerek bu tür gelişmeleri onaylamayacaklarını belirtti.

Moskova ile bağlar giderek kopuyordu. Aynı sürede Arap-İsrail 6 Gün Savaşı'nda İsrail'i kınamadı. Milliyetçilik pragmatizmden ayrılmaz ve nerede, ne yapacağını kestirmek güçtür.

Çavuşesku 1968 Çekoslovakya müdahalesinden bir ay önce Çekoslovakya'yı ziyaret ederek reformlara sempati ile baktığını belirtti... SSCB Çekoslovakya'daki gelişmelere müdahale edince Çavuşesku halkı anavatanı savunmak için silaha sarılmaya çağırdı. Halk bu çağırışı coşkuyla karşıladı. Çavuşesku'nun yaratmak istediği millilik veya milliyetçiliğe teslimiyet her alanda kendini gösteriyordu. Nereye kadar ve hangi sonucu yaratacak? Milli portre ile sosyalist dönüşüm sağlanabilir miydi?

Çekoslovakya olaylarının ardından yapılan KP'ler toplantısına RIP çağrılmadı.(Dresden Toplantısı)

Romanya 1968'de ordusunu donatma ve güçlendirme programları oluşturdu. Kendi silahını yapmaya önem verdi. Batı Almanya ve ABD ile teknolojik işbirliği ve kredi anlaşmaları yaptı. Yugoslavya ile askeri ilişkiler kurdu ve Varşova Pakti ülkelerinin ortak askeri manevralarına katılmadı.

Romanya '70'li yıllarda 1948 öncesi krallık zamanındaki eyalet sistemine yeniden döndü. Eyalet adları da değiştirilerek tarihi adlar verildi. 1973'de, Romanya'da sosyalizmin 25. kuruluş yıldönümü yerine Romanya'nın bağımsızlığa kavuşması

nın 92.yılı kutlandı. 1881 yılında kurulan Romanya Krallığının kuruluş tarihi yeniden kabul edildi. Aynı anlayışın bir sonucu da devrim öncesi gerici, milliyetçi birçok yazar ve ozanın yeniden itibarlarının iade edilerek eserlerinin basılmasıdır. Kralcı birçok kişi yeniden karizma sahibi oldu.

Kuşkusuz sosyalistler kendi tarihlerini yadsımaz ve tarihlerindeki her türlü ilerici öğeye sahip çıkarlar. Ama bunu yaparken asla gericiliğe ve tutuculuğa taviz vermez, millici olmazlar. Partinin bağımsızlığını savunmak, ülke toprağında politika üretmek, taklitçi olmamak, yaratıcı olmak milliyetçiliğe vurduramaz.

Kuşkusuz Çavuşesku'nun tüm yalpalamalarına, sağ, sol ve millici politikalarına karşı esas halkayı yakaladığı süreçler de olmuştur. Örneğin işçilerin yönetime katılımını hedefleyen uygulamaları, parça başı iş sisteminin kaldırılması girişimleri, özelleştirinin gerekliliğinin vurgulanması gibi...

Çavuşesku bugün kendini katledenlerin çok hoşuna gidecek şeyler de yaptı. KP dışındaki basına eleştiri özgürlüğü tanıdı. Sanatta Dej dönemindeki "sosyalist gerçekçilik" adlı sanat akımı iradi olarak zayıflatıldı ve sanatta değişik anlayışların eser vermesi teşvik edildi.

Dej zamanında oluşturulan siyasi polis kaldırıldı. Çavuşesku bunun nedenini "vatandaş polis suistiminden ve aşırı parti kontro'ünden korumak" olarak açıkladı.

Çavuşesku SBKP ve diğer revizyonistlerin çizgisini beğenmiyordu ama kendisi de -tecrit edilmiş bir konumda- sağlıklı kararlar veremiyordu.

1980 sonrası Romanya ekonomisinde kriz engellenemedi, borçlar birikti. Yugoslavya ve Macaristan gibi IMF'nin dayatmalarına teslim olmadan borçlar ödendi. Ama halkla yönetim arasındaki ilişkiler giderek bozuldu. Halk özveri gösterecek bilinçte değildi: Çavuşesku yönetimi halkın ve muhaliflerin eleştirileri, gayri memnuniyetleri ile karşı karşıya kaldı. Yönetimle halk arasındaki ilişkileri sağlayan kurumlar işlevsiz bırakıl-

di, bir kısım sıkı tedbirler alınmaya başlandı. Fabrika yönetiminde işçilere devredilen karar yetkisi geri alındı. Yerel örgütlenmeler, mahallelerde kurulmuş olan ve 70'lerde Battıda "ROMANYA KÜLTÜR DEVRİMİ"nin başlangıcı olarak görülen HALK MECLİSLERİ gibi örgütlenmeler dağıtıldı.

Fabrika ve çiftlikleri dolaşarak işçiler ve köylülerle doğrudan ilişki kurmayı tercih eden, halkın sorunlarıyla ilgili dilekçenin kendisine elden verilmesini isteyen, çalışma odasının kapısını açık tutarak isteyen herkesin kendisini ziyaret edebileceğini belirten Çavuşesku halktan kendini giderek soyutladı.

Emperyalist kuşatma altında, SSCB vb. ülkelerin denetleyemedikleri ülkeleri tecrit politikaları, sosyalist bilinçte bir üstyapının oluşmadığı nesnel koşullarda yapılacak politika hatalarının olumsuz sonuçlara yol açması kaçınılmazdır. Dahası, sosyalist ülkelerde esen Gorbaçov'un reform rüzgarlarına Çavuşesku'nun millici öğelerle karşı durması çok zordu. Kitlelerden korkmak, onlardan uzak durmak yerine gerçekleri kitlelere zamanında açıklamak ve onlarla birlikte çözüm yolları bulmaktan başka bir yol yoktur.

Bütün devrimciler, M-L'ler gelişmeler karşısında burjuva propagandasına karşı duyarlı olmalı, sorunla nesnel bir açıdan değerlendirmelidirler. Emperyalizmin ve revizyonizmin ağız birliğiyle saldırdığı ve desteklediği her şeye kuşkuyla bakılmalıdır.

Romanya'da sosyalizmi yıkan reformcu-liberal karşı-devrimcilere yardım için asker göndermekten söz eden Gorbaçov'un dünya eşkıyası ABD'nin Panama gibi ülkelere pervasız saldırısına sessiz kalması düşündürücüdür.

Emperyalizmin ve burjuva liberallerinin, tüm eksiklik ve olumsuzluklarına karşı sosyalist olarak gördüğümüz bir ülkedeki iktidarı yıkmak isteyenlerin karşısında ve sosyalistlerin tarafında olmalıyız. Bu anlayışla Çavuşesku ve yandaşlarının karşı-devrimci komploya karşı onurlu direnişlerini destekliyoruz.

ÇÖZÜM 6

Revizyonizmin, Emperyalizmin ve Burjuva Basının Etkisindeki "Sol"culara Soruyoruz:

*Nerede Çavuşesku'nun yurtdışındaki bankalarda olduğu söylenen hesapları?

*Nerede katledilen 2000 öğrenci?

*Killed'ilen 60-70 bin insan nerede?

*Basında, TV'de gördüğümüz ölümler kimler? Tanklar, makinalar kimleri katletti?

*Çavuşeskuları sözüm ona yargılayanlar neden yüzlerini göstermekten çekiniyorlar? Alelacele idam etmelerine rağmen ölümlerinden bile neden bu kadar korkuyorlar, cesetlerinin yerlerini bile acıklayamıyorlar?

*Esir edilen direnişçilere re cesetlerine iğrençce saldırarak kadar vahşilikleri çığırıklığını yaptıkları papazca 'özgürlüğü' ele vermiyor mu?

* Karşı-devrimi ve parti düşmanlarını tasfiye etti diye Stalin ve "Stalin Yargılamaları" kötölemesini dillerinden düşürmeyen Gorbaçov ve yandaşları bu komplo, provokasyon ve katliamları hangi yüzle gerçekleştirebilecekler?

*Ayaklanma neden Macar azınlığın yaşadığı Temeşvar'dan başladı?

*Direnenlerin polis değil, halk milisleri ve partizanlar olduğu neden gizleniyor?

*Çavuşeskuları hanedan olarak niteleyen bugünkü karşı-devrimin yöneticileri dün Çavuşesku'nun yakın çevresinde iken neden suskundular? Parti-kongresinde Çavuşesku için el kaldırırken gösterdikleri ikiyüzlülüğü nasıl açıklayacaklar? Korkaklıkla mı?

*Ulusal Selamet Cephesi diye adlandırılan hükümet neden kendisini gizliyor?

*Sevardnadze'nin komployu "bekliyorduk" demesi açıklık politikasının bir ürünü müdür?

Emperyalizm, uluslararası burjuvazi ve onlarla işbirliği yaparak kalkın iktidarını yıkan, halkı, önderlerini katleden Gorbaçov ve yandaşlarını protesto ediyorsunuz.

Yangından mal kaçırıcısına Çavuşesku ve kurısını katledenler suçluluklarının paniğini yaşıyorlar. Ne idüğü belirsiz düzmece bir mahkemede yargılandıkları ve idam edildikleri söyleniyor. Sözü edilen suçlar ne çabuk ortaya çıktı, hangi delillerle kanıtlandı, belli değildir. Bunların tümü doğru olsa bile, bir günde yargılanıp (belki bu da olmadı) idam edilmeleri suçluları ele veriyor. Çavuşesku ve yandaşlarının suçluluklanndan emin olanlar onlara savunma hakkı dahi vermediler!.,

"Özgürlükler" ve "demokrasi" adına halkın iktidarını yıkanlar bujuvazinin göstermek demokrasisini dahi uygulamadılar. Ve korkularını gizleyemiyorlar. "İdam etmeseydik Çavuşesku yanlıları baskın yapacaktı..."

Tüm hatalarına karşın;

İktidarın sonuna kadar koruyan, burjuva liberallerine teslim olmayan, dönekekleşmeyen, onurla ölmesini bilen Çavuşesku ve yandaşlarını saygıyla anıyoruz.

**DÖKÜLEN KANLAR BOŞA GİTMEYECEK
SOSYALİZM KAZANACAKTIR!**

İŞTE BİR DÖNEK: Oprea

Düne kadar Çavuşesku'yu öven ve onunla birlikte politikalar oluşturan, Çavuşesku'yu ayakta alkışlayan bu kişiliksiz şarlatan Çavuşesku'nun katledilmesiyle canını ve çıkarlarını kurtarmak için yeni yönetime yaltaklanarak Çavuşesku'yu kötülüyor.

ROMANYA'DA SOSYALİSTLERİN KATLEDİLMESİNE DEVİRİMCİ SOL GÜÇLER KAYITSIZ KALMADI

Romanya'da Nikolay ve Elena Çavuşeskuların idam edilmeleri ve karşı-devrimcilerin iktidara gelişi devrimci sol güçler tarafından yapılan kitlesel gösterilerle protesto edildi. Çavuşeskuların emekçi iktidarını korumak için gösterdikleri onurlu direniş saygıyla anıldı.

Dev-Genç 27 Aralık'ta-İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi önünde bir forum düzenledi. Forumda Romanya'da karşı-devrimcileri 'özgürlük savaşçıları' gibi gösteren emperyalist komplo teşhir edildi. Çavuşeskuların sosyalizme sahip çıkan yiğit tutumları desteklendi. Asılan pankartta, devrimcilerin tavrı şu mesajla özetleniyordu: "Çavuşeskuları Katleden Eller Kırılacak. Kahrolsun Karşı-Devrimci Güçler. Yaşasın Sosyalizm. DEV-GENÇ"

ÇÖZÜM 8

Ertesi gün DEMKAD'lı Kadınlar Çemberlitaş'ta Basın Müzesi önünde yolu ateşle kestiler. "Yaşasın

. Sosyalizm" sloganı atarak yol ortasında toplanan kadınlar yol kenarındaki demirlere de üzerinde "Elena-Çavuşesku'nun Sosyalizme Olan İncancını Destekliyoruz. DEMKAD'lı Kadınlar" yazan bir pankart astılar.

30 Aralık'ta devrimci sol güçler İstanbul'un dört yerinde protesto-gösterileri yaptılar.

İstiklal Caddesi, Mahmutpaşa, Bakırköy ve Zeytinburnu'nda yapılan korsan gösterilerde, emperyalist güçlerin desteğiyle karşı-devrimcilerin Romanya'da gerçekleştirdikleri darbe lanetlendi. Kendisine devrimci, ilerici, yurtsever diyen herkesin sosyalizme girişilen saldırıya karşı sessiz kalamayacağı vurgulandı.

İstiklal Caddesi'nde, Odakule'nin; önünden başlayan yürüyüşte 300 : devrimci tek bir yürek, tek bir ses olarak haykırdılar: "Romanya'da Çavuşeskulara Uzanan Eller Kırılacak", "Yaşasın Sosyalizm"... "Devrimci Sol Güçler" imzalı pankart kortejin en önünde taşındı.

Romanya'daki karşı-devrim hareketi, korkusunun verdiği telaşla Çavuşesku ve yandaşlarını yargılamaya bile gerek duymadan katletti. Şimdi de Romanya'daki emekçi iktidarı emperyalizme, burjuvaziye peşkeş çekmenin gereklerini yerine getirmeye çalışıyor.

Devrimcilerin bu duruma kayıtsız kalması düşünülemez. Bizler tarafız. Sosyalistlerden yanayız.

Romanya'daki gelişmelere ilişkin 4 Ocak 1989'da TAYAD'da yapılan basın toplantısının metnini aşağıda yayınlıyoruz.

Biz aşağıda imzası olan dernek, dergi ve kişiler olarak Romanya'da Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nin yıkılmasını, Çavuşesku ve eşinin yargılanma dahi yapılmadan, savunma hakkı tanınmadan idam edilmelerini şiddetle protesto ediyoruz.

Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin abartarak, magazinleştirerek, yalan ve spekülasyonlarla donatarak dünyaya yaydıkları" haberlere inanmamak gerekir. Sözünü ettikleri suçları işleyen bir iktidarın yöneticilerini yargılamaktan korkmaları bunu gösteriyor. Çünkü Çavuşesku ve yönetiminin emperyalist ve revizyonist işbirliğiyle hazırlanmış komployu açıklamalarından korktular.

Çavuşesku kellesini isteyen celatlara "Ben yalnızca işçi sınıfına cevap veririm. Halka anlatacağım. Halk dış güçlerle birlikte ülkeyi yıkamak isteyen darbeci çeteyi yok etmek için mücadele etmelidir." derken;

Cellatın "İsviçre bankalarında hesabınıza yatırdığınız paralar..." sorusu üzerine ELENA "Kanıtlayın, bunlar provokasyon" derken haklıydı.

Sağ kalsalardı komploları, emperyalizmin işbirlikçilerini ve gerçeklerhalka açıklayacaklardı. Sorgucu cellat"kanıtlayın"sözü üzerine susuyor. Suçluluğunu ilan ediyor.

Romanya Halk İktidarı, tüm eksikliklerine ve olumsuzluklarına rağmen Romanyemekçi halkının çıkarlarıdoğrultusunda hareket ederekparti bağımsızlığını koru-

muştur.

Parti bağımsızlığını korudukları, revizyonistlerin her politikasını onaylamadıkları, emperyalizme prim vermedikleri için kuşatmaya alındılar. Tüm bunlara rağmen, sosyalizmi kendi özgüçlerine dayanarak sürdürmek azminden vazgeçemediler.

Tüm emperyalistler, kapitalistler v'e revizyonist partilerin komplosu ve işbirliğiyle Romanya emekçi iktidarı yıkıldı. Çavuşesku ve eşi özgürlüklerden ve insan haklarından söz eden özde gerici, burjuva ve halk düşmanı, emperyalizm hayranı "Ulusal Selamet Cephesi" tarafından idam edildiler.

Bugün Romanya'da emekçi iktidarın yıkılışını alkışlayanlar yerine ne konulduğunu açıklamıyor ve tartışmıyorlar, hatta bilmiyorlar. Emperyalistlerin ve revizyonistlerin emekçi iktidarlara yıkmaya çalışmaları mutlaka geri tepecek ve sosyalizmin yükseliş yılları yine gelecektir.

Emperyalist-kapitalist kampın dışına çıkmış, kolektif üretim ilişkileri örgütlemeye çalışan, emperyalizme tavır alan iktidarların yıkılmasına karşı çıkacağız ve direnişçileri destekleyeceğiz.

Bu nedenlerle biz bu savaşta burjuva liberallerinin ve kapitalist özlililerin değil, Çavuşesku ve yandaşlarının yanında tarafız.

KAHROLSUN ROMANYA EMEKÇİ İKTİDARINI YIKANLAR VE SOSYALİSTLERİ KATLEDENLER ROMANYA'DA EMEKÇİLERİN SOSYALİZM SAVAŞI SÜRECEKTİR YAŞASIN SOSYALİZM

Romanya'da Emekçi İktidarı Yıkarak Sosyalistleri Katledenler Tarihin Yargısından Kurtulamayacaklardır

Yeni Çözüm Dergisi Yazı İşleri Müdürü: Erdoğan Yaşar KOPAN

Devrimci Gençlik Dergisi Yazı İşleri Müdürü: Tayfun YÜKSEKHAS

TAYAD Genel Başkanı: Güllen SEŞEN

DEMKAD Genel Başkan: Filiz TARAĞCI

AKAD Genel Başkanı: Meltem EBU-BEKİR

GEYAD Başkanı: Menderes KOÇ

KKDD Başkanı: Hakan SEKER

İŞPOR DER Başkanı: Mustafa TANDOĞAN

SKDD Başkanı: Ercan KARTAL

EMEKAD Başkan: Tılamis AKDOĞAN

KAR-DER Yön. Kur. Üyesi: Nazan ÇE-LİKER

GÜL-KAD Yön. Kur. Üyesi: Hatice ERTÜRK

ÜM-DER Yön. Kur. Üyesi: Ali KOÇ

Demokrasi Mücadelesinde PTT Çalışanları Adına: Mustafa VURAL

Demokrasi Mücadelesinde Mimar-Mühendisler Adına: Abdullah YALÇINKAYA

Demokrasi Mücadelesinde Öğretmenler Adına: Şükran ÖGEYİK

Demokrasi Mücadelesinde Avukatlar Adına: Esin Fatma KULAÇ

Demokrasi Mücadelesinde Doktorlar Adına: Celalettin CENGİZ

ÇİHKAD Yön. Kur. Üyesi: Sadık ÇELİK

Türk Hemşireler Derneği 1st. Şube Başkanı: Menekşe MERAL

Belediye İş 1.No.lu Şube Başkanı: Şükrü KARTAL

Belde İş Sendikası adına Musa AYKANAT

Yeni Kimya İş Başkanı: İsa ALBAYRAK

BEMDERLİLER, BAKADLILAR, BEYKADLILAR, SULKADULILAR, BİKADLILAR, YENDERLİLER.

REVİZYONİZMİN İFLASI SOSYALİZMİN ZAFERİNİ GETİRECEKTİR

İbrahim CENGİZ

Son dönemde sosyalist ülkelerdeki gelişmeler üzerine dünyada ve Türkiye'de yoğun bir tartışma yaşanıyor. Çeşitli kesimler gelişmeleri kendilerince yorumlamaya ve açıklamaya çalışıyorlar. Tartışmalarda farklı noktalardan hareket edilse de birçok burjuva ve küçük burjuva kesimin üzerinde hemfikir oldukları nokta "sosyalizmin iflas ettiği" düşüncesidir. Esas olarak emperyalizmin ye burjuva ideologların seslendirdiği ve yaygınlaştırmaya çalıştığı bu düşünceye rüzgara göre yön belirleyen ve çullarını burjuva çadırına sermekte kararlı olan çeşitli sözde sosyalistler de soldan destek oluyorlar. "Sosyalizm Stalin kabuğundan sıyrılıyor, özgür gelişme evresine giriyor" vb. teranelerle bu kesimler emperyalistlerin, burjuva ideologların ve her türden karşı-devrimci çevrelerin anti-sosyalist propaganda ve demagojilerine destek vermiş oluyorlar. Bunlar için gelişmeler muazzam bir iç rahatlatma, oluyor. Yıllardır teoride savunulanı pratikte yaşama 'geçirme inanç, cesaret ve becerisinden yoksun bu kesimler, teoriyi de inançsızlık zemininde yeniden oluşturarak kendi kendilerini rahatlatmış oluyorlar. Burjuva düzlemde "sosyalistlik" oynamakla pratik bir tutarlılığa da ulaşılmış olunuyor. Emperyalistlerin, yeminli proletarya ve sosyalizm düşmanlarının sosyalizmin sorunları üzerinde zafer sarhoşluğuyla "noel partileri" düzenlemeleri ve kapitalizmi kutsamaları onlar için pek bir anlam ifade etmiyor. Onlar yine

avunulacak bir şeyler bulmuşlar ve "Sosyalizm değil, onun 'Stalinist' yorumu iflas etti." diyerek burjuvazi ile birlikte yaşamının nimetlerini sıralıyorlar.

Dalgalandırılan bayrak hangi kılığa bürünürse bürünsün, özde kapitalizmin, burjuvazinin bayrağıdır. Hangi renge boyanırsa boyarısın, sonuç pek farklı olmuyor. Burjuvazinin bu bayrağı alayıp pullayıp her yere asmaya çalışması elbette anlaşılır bir olaydır. Ama sosyalistlik bir yana, demokratlık kimliğinin bile utanç duyacağı bu bayrağın önünde secdeye varılmasını anlamak mümkün değil. Sosyalistliğin her zamankinden daha çok kararlılık, inanç ve özveri istediği bu koşullarda burjuva cephesinde at koşutranların kime ve neye hizmet ettiklerini daha ciddi olarak düşünmeleri gerekir.

Bugün hep bir ağızdan vaaz edilen insanlığın geleceğinin karartılması, iyiye ve güzele yönelik mücadele ve umutların yok edilmesi, kapitalizm pisliğine razı edilmesidir. "Sosyalizm iflas etti" söylemi kim tarafından ve nasıl dile getirilirse getirilsin, bunun emekçi halklar için ifade ettiği şey açlık, sefalet, yoksulluk, baskı, zorbalık, yabancılaşma ve çürümeden' başka bir şey değildir. Ve bugün burjuvazi kan ve irinle örülü düzenini bir "meziyet" olarak sunuyorsa, bu, insanlığın ilerleyişinin bir yüzyıl geriye çekilmesi anlamına gelir. "Sosyalizm öldü." söylemine katılanların birer

sosyalist veya demokrat bilinciyle düşüncelerinin fazlaca yüklü olacağını bilerek, en azından bir insan olarak düşüncelerini istiyoruz. Görecekler ki, sosyalizmi alternatif olmaktan çıkarmak insanlığı kapitalizmin öğütücü değirmeninde un ufak etmek, bitirmek demektir; insanlığın ulaştığı gelişme düzeyi ve birikimlerini kapitalizmin meta pazarında tüketmek, insanlığı geleceksiz bırakmaktır.

19. yüzyılda başlayan ve insanlığı geleceğe taşıyan sosyalizm düşüncesi hiçbir zaman insanlığın gündeminden çekilip alınamaz. Şundan emin olunmalıdır; bugün insanlığın en ileri değer ve birikimleri sosyalizm ve sosyalizm mücadelesinin kazanırındır. Sosyalizme alternatif olarak ileri sürülen "Avrupa demokrasisi", "sosyal refah" vb. olgular sosyalizm mücadelesinin yan ürünleri ve bu mücadeleyi engellemenin birer aracı olarak ortaya çıkmışlardır. "Sosyalizmin öldüğü" üzerine şarkılar düzenler, Kuzey Amerika'nın Kızıldereillerinin kaderini paylaşmaktan kurtulamayacaklarını bilmedirler. Daha basit bir belirleme ile, bugün yeryüzünde insanlığı yücelten ve yaşamı anlamlaştıran ne varsa, özgürlük, demokrasi, bağımsızlık, hümanizm, sevgi, paylaşma, onur vb. iyi, güzel ve ileri olan tüm şeyleri sosyalizmin insanlık alemine kazandırdığı ve bunların yaşamasında itici bir güç olduğu gerçektir. İnsanlık aleminin geleceğinden sosyalizm umudunu çıkarıp atmak, onu uzay boşluğunda rastgele dolaşan, iradede ve gelişme dinamiğinden

Yoksungök cisimleri düzeyine indirmek olur.

Sömürünün, baskının, yabancılaşmanın, her türden insani değerden yoksunluğun belirlediği kapitalizm dünyasında sosyalizm bir umuttur. Sosyalizm, kapitalizmin nesnelliğinin kaçınılmaz olarak ürettiği, insanlığın daha güzel ve iyiye ulaşma uğraşının vazgeçilmez kilometre taşıdır. Sosyalist ülkelerdeki restorasyonlar sosyalizme aleyhine söylenenler, kapitalizmi insanlığın kurtulnamayacak bir prangası olarak sunmak tarihi gerçeği yok edemeyecektir.

Bugün kapitalizm siyasal ve ideolojik cephede bir taarruz yaşıyor, bütün kokuşmuşluğu ve çürümüşlüğüyle zafer çiğlikleri atıyor ama bu geçicidir. Bu durumun çok uzun sürmeyeceği ve bunun ardından in-

boşluk yaratmış olmaları şaşırtıcı gelmemelidir. Evet, sosyalizmden "kaçış"ın tek nedeni sosyalizmin kendini üretmemesi, insanlığın bilinci ve maddi yaşamına yeni değerler koyamamaktır. Yeni bir geleceğe yönelen toplumlar yeni gelecek adına revize edilmiş ve içeriğinden koparılmış bir "geleceğe" ilelebet iman edemezler.

M-L'ler yıllar önce söylediler. Sosyalizm kolektif mülkiyet ve onun üzerine oturan yeni bir toplumsal ilişkiler sistemidir. Yeni insanın yaratımı sürecidir. Maddi üretimden paylaşım ve onun her düzeydeki manevi üretimine kadar yeni değerler sistemi oluşturamayanlar, halkın geleceğinde yeşeren, doyuma ulaşmış özgür insanı yaratamayanlar elbette boşlukta yürüyor olacaklardır.

Sosyalist ülkelerde yaşananların

Sömürünün baskının, yabancılaşmanın, her türden insani değerden yoksunluğun belirlediği kapitalizm dünyasında sosyalizm bir umuttur. Sosyalizm, kapitalizmin nesnelliğinkaçınılmaz olarak ürettiği, insanlığın daha güzel ve iyiye ulaşma uğraşının vazgeçilmez kilometre taşıdır. Sosyalist ülkelerdeki restorasyonlar ve sosyalizm lehine söylenenler, kapitalizmi insanlığın kurtulnamayacak bir prangası olarak sunmak tarihi gerçeği yok edemeyecektir.

sanlığın sınıfsız sömürüşü çağa yürüyüşünün yüksek dalgalanmalarının geleceği bilinmelidir. Kapitalizmin ideolojik ve siyasal cephedeki atağı, kapitalizmin geleceği üretmesi niteliğinden gelmiyor. Sosyalizm adına yola çıkanların kapitalizmin mantığından, düşünce biçimlerinden kopamamasından kaynaklanıyor. Sosyalizm yoluna girmiş ülkelerde sosyalizmden kaçış bu noktada kendini gösteriyor! Biri burjuva biçimlerin yeniden keşfi olurken, diğeri soyut, idealist bir kavramlar savunuculuğudur. Bu tükenişler, sosyalizm yoluna çıkanların kapitalizm karşısında sosyalizmi bütün iç mantığı ve bütünlüğüyle kavrayamamasından kaynaklanıyor. Kapitalizmden kopuşu sosyalizmin her düzlemde değerlerini dikerek gerçekleştiremeyenlerin koca bir

sorumluluğu revizyonizmde ısrarlı olanlardadır. M-L'yi revize edenler, devrimciliği terkeden ve kapitalizm ile uzlaşanlar yeni bir toplum kuramazlar, sosyalist insanı yaratamazlar. Bugünkü sosyalizm, olması gerekenden uzak, dejenere edilmiş bir sosyalizmdir. **Maddi temellere oturmuş, yeni insanla vücut bulmuş bir sosyalizm daha ilk kuruluş başarısının hemen ardından revize edildi, deformasyona tabi tutuldu.**

Halkları boşluğa bırakanlar bu boşluktan kapitalist yönelimin çıkacağını göremediler. Ve bugün kimileri iç rahatlatmanın teorisini yaparak tarihi yaşanmaması gereken ve de kurtulması zorunlu bir geçmiş olarak değerlendirir, bunun vebalinden kurtulmaya çalışırken, kimileri de akıl sır erdirememenin şaşkınlığı-

nı yaşıyorlar. Ama bunu önceden gören M-L'ler devrimci olunmadan, devrimciliksürdürülmeden sosyalizmin kurulamayacağını ve bir gün su veya bu yanından boşalacağını söylediklerinde bu yüksek sosyalistlerimizce "inançsızlıkla suçlanıyorlardı.

Takke düşmüş, kel görünmüştür. Küçük burjuva kavrayışla sosyalizmin kurulamayacağı ayan beyan ortadadır. Kapitalizm ile barışık yaşayarak, sınıf savaşımı cephesi dışına çıkarak, her şeyi 'reel politiker' yaklaşımla değerlendirecek, insanları her şeyiyle daha fazla peynir-ekmek için uğraştırmakla sosyalizme ulaşamaz. Evet, devrimci olunmadan ve devrimci kalınmadan sosyalizm kurulamaz. Hiçbir akli evvel revizyonizmin faturasını M-L'ye, sosyalizme çıkarmaya kalkmasın. Sosyalizmin, M-L'nin bu çorbada tuzu dahi yoktur. M-L'ler hep uyardılar. Burjuvaziden arda kalanlarla yapılan çorbanın dökülecek çorba olduğunu haykırdılar. Ama nafile!

Bir kez daha belirtiyoruz ki, emperyalizme-kapitalizme karşı sürekli bir savaşım içinde olmayanların yeni yaratmaları düşünülemez. Teslimiyet er geç kader olacaktır. Sorunumuz devrimcilikte ısrar etme sorunudur. Biz burada bu olguyu vurgularken, yazımızda sosyalist ülkelerdeki olumsuz gelişmelerin kaynağını belirterek devrimci olamamanın somut sonuçlarını sergilemeye ve M-L bakış açısını ortaya koymaya çalışacağız.

SOSYALİZM İRADİ, ÖRGÜTLÜ VE DEVRİMCİ BİR SÜREÇTİR

Sosyalizm kolektif mülkiyet ve onun üzerinde yükselen yeni toplumsal ilişkilerin yaratımı sürecidir. Bunun nasıl biçimleneceği ve hangi aşamalardan nasıl geçileceği yaşanan tarihsel koşullar ve ülkelerin iktisadi, sosyal, kültürel, siyasal koşulları tarafından belirlenir. Ama bunların hiçbirisi esasta bir farklılığa yol açmaz. Yeni bir iktisadi şekillenme, kolektif mülkiyet temeli üzerinde toplumu yeniden, daha üst düzeyde örgütlemek elbette ki devrimci olmayı, sınıf savaşımının devrimci kavray-

REVİZYONİZMİN İFLASI

Emperyalizm var gücüyle sosyalizmin iflas ettiği propagandasını yapıyor. İflas eden ve tükenen sosyalizm değil, revizyonizmdir.

yışını gerekli kılar. Bu anlamda sosyalizmin kuruluşu için hazır reçeteler aranamaz, aransa da bulunamaz. Sosyalizm her ülkede yaşanan tarihsel koşullarla ilişki içinde kendi mecrasında gelişecektir. Burada başarı veya başarısızlık, yengi veya yenilgi bu sürecin devrimci tarzda kavranılıp kavranılmamasına, yönetilip yönetilmemesine bağlıdır. Devrimci bir irade, kavrayış ve yetenek gösterildiğinde sosyalizmin güçlüklerinin üstesinden gelmek zor olmayacaktır.

Öncelikle sosyalizmin, iktisadi planda üretimin sosyalleşmesinin maddi-teknik temellerini oluşturan sosyalist sanayileşme üretici güçlerin canlı bir tarzda geliştirilmesi anlamına gelir. Ama salt bununla da sınırlı değildir. En az onun kadar önemli olan diğer bir nokta da sosyalist insanın yaratılmasıdır. Sosyalist insanı yaratma sosyalizmin başarısının vazgeçilmez koşuludur. Bu ise insanın "tabiat"ının değiştirilmesi, yeni tarzda düşünen, davranan, paylaşan, binlerce yıllık sınıflı toplum alışkanlık, değer ve düşünce biçimlerini arkasında bırakmış insan tipinin yaratılması ile olacaktır.

İlk anda fazlaca anlaşılmayacak bir yönü olmadığı söylenebilir. Ama yaşanan sosyalizm deneyi göster-

miştir ki bu hiç de basite alınmaya gelmiyor. Bunu başarmak özde kültür devrimi sorunu olmakla birlikte bir bütün olarak sosyalizm sürecinin devrimci tarzda yaşanıp yaşanmamasıyla doğrudan ilintilidir. Sosyalist insan, sosyalizmde kitlelerin edilgen bir unsur olmalarıyla yaratılmaz. Sosyalist insan, sosyalizmin kuruluşunda kitleleri kendiliğindencilğe terk ederek de yaratılamaz. Bir bütün olarak sosyalizmi inşa etme (kolektif sanayileşme ve sosyalist insan) iradi ve merkezi bir süreç olmakla kitlelerin etkin, yaratıcı, aktif katılımını zorunlu kılar. İrade kitle inisiyatifini boğmaya başladığı anda tersine dönmüş ve devrimcilikten uzaklaşmıştır. İradeyi kitle inisiyatifine bütünlüştürmek ve güçlendirmek ise sosyalizmi sınıf savaşımının bir cephesi olarak kavramaktan geçiyor. Sosyalist ülkelerin pratiğine daha sonra döneceğiz. Bu ülkelerde sosyalist insanı yaratma olgusunun hiç de izah edilen tarzda yürümediği bir gerçek. Sorunların altında yatan nedenler de toplum olarak bu sürecin devrimci tarzda, iradi ve merkezi bir biçimde yaşanıp yaşanmamasıyla ilgilidir. Bu sürecin yönlendiricisi olarak parti eğer M-L bilimi ile donanmamış, devrimci kavrayış ve iradeden yoksun bir parti ise sosyalizmi inşa edemez.

Bugün sosyalist ülkelerde süreci yönlendiren partilerin durumları nedir? Sorunun cevabını kendilerinden dinleyelim: "Parti ve hükümet organlarının pratikteki çalışmaları yalnızca nesnel etkenlerden dolayı değil, bunun yanı sıra, her şeyderg önce öznel sebeplerle de zamanın ve hayatın dayattığı şeylerin gerisinde kalmış bulunuyordu." (M.Gorbaçov, SBKP 27. Kongresi Siyasal Raporu, syf. 16) İşte Stalin'in "Yönetip kurumların görevi, olgunlaşan çelişkileri zamanında not edip, üretim ilişkilerini üretici güçlerin gelişmesine uyduuracak biçimde zamanında önlemini almaktır (...) Eğer yönetici kurumlar doğru siyaset uygularsa bu ilişkiler uzlaşmaz çelişkiler halinde soysuzlaşmazlar ve (...) çatışmaya varmazlar." (Stalin, Son Yazılar, syf.126) dediği olgu gerçekleşmiştir. Ama bunu tespit eden Gorbaçov devrimci bir kavrayışa sahip olmadığından, biriken sorunları ve çatışma düzeyine ulaşmış üretim ilişkileri ile üretici güçler arasındaki uyumsuzluğu devrimci müdahale ile çözmek yerine sorunlara teslim olmuş, onları kullanarak attığı adımı tamamlayamamış, bugünkü duruma gelinmiştir.

Sorunumuz üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki uyumu gözetmen ve yaratan devrimci bir iradeyi oluşturma ve yaşatma sorunu. Bu sorunda yeterli kavrayışa, radikalliğe sahip olamayan bir parti sosyalist toplumun gündeminde durgunluk, yozlaşma ve çatışma ile boğuşma ve giderek .kendini yadsıma ile baş başa kalacaktır. O halde sosyalizmi inşa sürecinde devrimci bir partinin belirleyiciliği vazgeçilmez önkoşuldur. Burada her şeyin partiye indirgenmesinin, eşitlenmesini yanlışlığına değinmeyi yararsız buluyoruz. Bunlar bilinen şeylerdir. Tartışmanın özü ya da sorunların kaynağı merkeziyetçilik değildir. Tam tersine, bunun yadsınması veya darı bakış açısıyla dondurulmasıdır.

Revizyonist Pratiğin Tersine Sosyalizmde Parti Vazgeçilmez ve Belirleyicidir

Sosyalizm bir geçiş sürecidir.

Adım adım sosyalist ekonomi ve üretim ilişkilerinin yeni tarzda örgütlenmesidir. Çünkü sosyalizm diğer toplumlar gibi (feodalizm ve kapitalizm gibi) bir önceki toplumun bağrında şekillenmez. Niteliği gereği daha önceki toplumsal aşamaların tersi bir yönde gelişir. Sosyalizm önceki toplum biçimlerinin ana özelliği hepsinin özel mülkiyete dayalı olması iken, sosyalizm tam tersi bir karaktere sahiptir. Sosyalizm, proletarya örgütlenmiş bir sınıf olarak iktidarı ele geçirdikten sonra üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki ilişkiye son vermek ve toplumu yeniden örgütlemektir. Bu yeniden örgütlenme olgusu toplumun her hücresinin yeniden yaratılması olayıdır. Diğer yandan, proletarya iktidarının üzerinde yükseldiği maddi ve teknik temel de yeni örgütlenişte etkin olacaktır. Proletarya iktidarının

Öncü niteliğinden kopan bir partinin toplumu ileriye taşıması düşünülemez. Bu, üretici güçlerle üretim ilişkileri arasında uyumlu bir gelişmenin yaşanması kadar, sosyalist insanın yaratılması için de önkoşuldur. Çok doğaldır ki, kendini devrime adayamayan, kitlelerle bağ kuramayan, onları geleceğe taşıyamayan ve o alanın içinde eriyemeyen, doğru bir ideolojik-politik önderliği gerçekleştiremeyen bir parti toplumu dönüştüremez, yeniden örgütleyemez.

görece daha zayıf bir sanayi gelişimini temelinde kurulacağı geri ilkelere görevler çok daha zordur.

Genel anlamda belirtirsek sorun bir darbeyle çözülmüyor. Yani üretim ilişkilerinde değişiklik yalnız başına yeterli olmuyor. Bu ilişkilerin ahlaki, moral, psikolojik, sosyal ve siyasal biçimleriyle yeni baştan yaratılması ve yüksek bir maddi-teknik temelle birleştirilmesi gerekir.

İşte bütün bunların yapılması proletaryanın öncü örgütü partinin mevcudiyetiyle söz konusu olacaktır. Öncü niteliğinden kopan bir partinin toplumu ileriye taşıması düşünülemez. Bu, üretici güçlerle üretim ilişkileri arasında uyumlu bir gelişmenin yaşanması kadar, sosyalist insanın yaratılması için de önkoşuldur. fakat esas sorun da burada başlı-

yor. Parti öncü fonksiyonunu nasıl yerine getirecektir? İdâri yönergeler yayınlayarak mı, yoksa toplumun her kesimiyle uyumlu ilişkilere, ideolojik etki ve manevi öncülüğe sahip olmakla mı? Lenin sorunu şöyle yanıtlıyor:

"Proletarya partisinin disiplini; öncünün sınıf bilinci ve kendini devrime adanmasıyla; ikincisi, çalışan insanların en geniş yığınlarıyla bağ kurma ve onların içinde erime yeteneğiyle; üçüncüsü, önderliğin doğruluğu ve yığınların bunu özdeneyimleriyle görmeleri kaydıyla sağlanır." (Lenin, "Sol" Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı, syf.12-13) Çok doğaldır ki, kendini devrime adayamayan, kitlelerle bağ kuramayan, onları geleceğe taşıyamayan ve o alanın içinde eriyemeyen, doğru bir ideolojik-politik önderliği gerçekleştiremeyen bir parti toplumu dönüştü-

remez, yeniden örgütleyemez. Bunlara sahip olmak içinse partinin bütün süreçlerde devrimci olması gerekir. Çünkü parti iç işleyişiyle, ilişkileriyle, çalışma yöntemleriyle ve sosyalist inşaya katılımıyla dönüştürülecek toplumun bir prototipidir. **Partinin öncülüğü yalnızca siyasi öncülük değildir. Onun yanı sıra ahlaksal öncülüktür. Partinin saf ve temiz tutulması ideolojik eğitim ile ideolojik saflığın ve devrimci karakterin canlı tutulmasıyla, manevi otoritenin pekiştirilmesiyle, kitlelerin özdeneyimleriyle edindiği güvene sahip olmakla işlevini yerine getirecektir.**

Parti devrimci olması, sınıf savaşımalarında ustalaşmış öncü örgüt olmasıyla topluma sosyalizmin değerlerinin taşıyıcısı olacaktır. Bütün iliş-

kileriyle örnek, eğitici ve öğretici olması, kitleler nezdinde bir çekim merkezi, yeni insanların yeni ilişkiler sistemi içinde kendilerini kolektif tarzda ürettiği bir yapı olması gerekir. Bu niteliklere sahip olmayan bir parti toplumdan yabancılaşarak giderek kastlaşacak, yaratıcı ve müdahaleci niteliğini yitirecek, 'toplumsal gelişme dinamiklerini örgütleyemeyecek ve toplumun tıkanmalarla, giderek yozlaşma ve çatışmalarla kendini tüketmesine yol açacaktır. Kendisini de adım adım tasfiye edecek, toplumun tam özgürleşmesini sağlayacak olan parti tarihsel bir anlayışa, sürekli devrimci bir kavrayış ve yapıya sahip olamazsa bunları yapamaz. Parti kolektif mülkiyeti, sosyalist demokrasiyi örgütlemek, toplumsal yaratıcılığın kendiliğinden fışkıracığı ilişkiler sistemini yaratmak, insanları sosyalizmin moral değerleriyle beslemek, onların kendilerini coşkulu bir şekilde üretecekleri koşulları oluşturmak durumundadır.

Lenin ve Stalin önderliğindeki Bolşevik Partisi böyle bir partidir. Kitleleri kolektif bir irade içinde geleceğin yaratımına en üst düzeyde katılabilen öncü niteliğe sahiptir. Ne yazık ki partinin bu niteliği sonraki yıllarda devam etmemiştir. 1956 Kongresi ve Kruşçev yönetimiyle parti devrimci sınıf bakış açısından kopmuş ve giderek topluma öncülük etme ve geleceği örgütlenme niteliğini yitirmiştir. Bu noktada kendini adayamama, işleri oluruza bırakma, memurculuk, nemelazımcılık, kişisel çıkar ve etki edinme ve giderek toplumdan ayrılmasıyla bütün hastalıkların kaynağı olmuştur. Tabii buna küçük burjuva düşünce tarzıyla sorunlara çözüm arama da eklenmelidir. Devrimci sınıf pusulasını bir kez yitiren parti, ondan sonra binlerce olumsuzluklar altında ezilerek, sorunları iradi müdahalelerle çözme yerine onlara boyun eğerek teslim olacak ve giderek derinleşen bir sürecin etkeni olacaktır.

SBKP'nin 1956 sonrası süreçte geldiği nokta budur. Bakın Gorbaçov partinin durumunu nasıl izah ediyor: "... Birçok temel parti örgütü ilkeli tutuma bağlı kalmayı başara-

REVİZYONİZMİN İFLASI

mamıştır. Olumsuz olgulara, göz yumuculara, karşılıklı himayeciliğe, disiplini zayıflamasına ve içki düşkünlüğünün yaygınlaşmasına karşı tüm parti örgütleri kararlı mücadele yürütememiştir.

(...)

"... Yönetici durumundaki birçok parti üyesi denetim ve eleştiri dışında kalmış ve bu, çalışmalarda başarısızlığa, parti ahlakının ciddi biçimde çığnemesine yol açmıştır." (Gorbaçov, Yenilenme ve Kadro Politikası, syf.19, abç) Ama durum bununla kalmıyor. "Kendilerine güven gösterilmiş ve yetkiler verilmiş, devletin ve yurttaşların çıkarlarını korumakla görevlendirilmiş olan ama görevlerini kötüye kullanmış, eleştiri bastırmış, yolsuz olarak kendine kazanç sağlamış kimileri ise suç oluşturan eylemlerin, örgütleyicisi olmasalar, bile ortağı olmuş yönetici kişilerin davranışı karşısında emekçilerin duyduğu haklı öfkeyi de suskunlukla geçemeyiz." (Gorbaçov, age, syf.20, abç)

Şimdi çok daha iyi anlaşılıyor ki, sayılanların daha derinlemesine yaşıdığı Doğu Avrupa'da kitlelerin partiye karşı "asla" sloganlarıyla yürümesi için çok neden var. Sosyalist adaletin,, ahlakın, manevi üstünlüğün toplumun örgütleyici aygıtı partiden başlamak üzere ortadan kalktığı toplumda, kitlelerin partiye ve sosyalizme öfke duyması ve giderek onu reddetmesi şaşırtıcı gelmemelidir. Geleceği yaratma görevlerini yerine getiremeyen parti doğal olarak emperyalizmin enformasyona dayalı propagandasını engellemeyecek, kitlelerdeki tüketim ekonomisinin sürükleyiciliğinin önüne geçemeyecektir. Yüksek bir ahlak ve manevi kişiliğin, ideolojik saflığın olmadığı bir toplumda tüketim kültürünün yozlaştırıcı kulvarlarında koşuşturmak kimseye şaşırtıcı gelmemelidir.

Bugün olguları bilimsel bir tarzda, neden sonuç ilişkisi içinde çözmeyi beceremeyenlerin "sosyalizmde insan böyle olmaz" ya da "yaşam bir coca cola veya araba olmaz" nidalarıyla şaşkına dönmeleri çok doğaldır. Nereden, ne bekliyo-

ruz? Toplumun manevi besleyicisi, örnek ahlaki kurumu olması gereken partiler, biralakım ekonomik, sosyal ve siyasal planda doğru kararlar almayı, çürümenin, yozluğun, düşkünlüğün batağı olmuşa, o toplumdaki değerler gelişmiş insan değerleri olamaz.

İşte Lenin ve Stalin partisiyle Kruşçev-Gorbaçov partisi ve yarattığı sonuçlar! Devrimci olan sorunları çözer, gelişmeyi örgütlerken, devrimci olmayan parti toplumu içten bir çöküşe götürmüştür. Ve ne yazık ki, revizyonizm bundan bir türlü ders alamamaktadır. Parti ve toplumdaki ahlaki ve ideolojik bozulmayı parti ve toplumu devrimci tarzda yeniden örgütleyerek, parti -ve kitlelerin sosyalizm inancı ve güvenini yenileyerek, insanların bütün insani yaratımıyla kendini yeniden üretti-

geliyor. Kapitalizmin ekonomik, siyasi ve ideolojik olarak hala büyük bir güç olduğu ve insanların sınıflı toplumlara özgü bireyci düşünce, davranış ve alışkanlıklara sahip oldukları bir dönemde sosyalizmin inşasını kendiliğindenciliğe terk etmek sosyalizmin kuruluşunu belirsiz bir geleceğe ertelemek, burjuvaziye teslim olmak demektir. Ama Doğu Avrupa komünist partileri hala "demokratik sosyalizm" söylemleriyle kendilerini avutmaya devam ediyorlar. Ve bu gidişle bir gün yine hata yaptıklarını ve birkaç adım daha geriye çekildikleri için suçlu olduklarını vaaz edip "sosyalizm" sözcüğünü de terk edeceklerini söylemek için kahin olmaya gerek yoktur.

SOSYALİZM EKONOMİST MANTIKLA ÖRGÜTLENEMEZ

Sosyalist insanın, sosyalizmin ideolojik boyutunun yadsınması insanın üretime yabancılaşması, üretimin sonuçları üzerindeki doğrudan ilgisinin yok edilmesi olur ki, bu da sosyalizmi yıkıma götürmekten başka bir sonuca yol açmaz. Paylaşımçı, yaratıcı, toplumsallaşmış insan olmaksızın en yüksek maddi ve teknik temele ulaşma hiçbir değer ifade etmez.

ği koşulları oluşturarak sosyalizmin sağlayacağı yüksek manevi huzuru, güveni yeniden canlandırmak yerine sorunları tavizler yoluyla çözmeye yönelmekte ısrar ediyor. Sağcılık, sorunlardan kaçmak ve kendiliğindenciliğe bırakma, merkezi önderliği zayıflatma, sosyal bozulmayı derinleştirme dışında bir şey yaratmamıştır. Gorbaçov sonrası dönemde kapitalizmin yoz, çöküşmüş alışkanlık ve değerleri ortalığı kaplamışsa bunun nedeni sağcı çözüm yöntemleridir. Aynı şey parti için de geçerlidir ve giderek partinin toplum nezdindeki meşruiyet ve gerekliliğini yok edecektir. Doğu Avrupa bugün bu noktayı yaşıyor.

Doğu Avrupa ülkelerinde partinin "öncü" rolünün terk edilmesi sosyalizmi inşa sorununun kendiliğindenciliğe terk edilmesi anlamına

Sosyalizmin en özlu ifadesini Lenin yapar. Lenin'e göre sosyalizm "elektrifikasyon -fSovyet iktidardır. Bunun anlamı yüksek bir maddi-tek-nik temel üzerinde toplumun yeniden örgütlenmesidir. Sosyalist ekonominin temelini kolektif mülkiyet oluşturur. Hangi biçimlerde gelişirse gelişsin, sosyalist ekonominin örgütlenmesi, mülkiyet ilişkilerinin dönüştürülmesi, bunun temeli üzerinde yeni bir değerler sistemi oluşturma birbirinden ayrılmaz. Gelişme grup mülkiyetinden (kolhoz mülkiyeti) halkın mülkiyetine doğru, meta dolaşımı yerine kademeli olarak ürün dolaşımına doğru bir evrimi içermektedir. Burada ihmal edilmemesi gereken, bu evrimin sosyalist insan, sosyalist değerler sistemiyle birlikte yürütmesi gerektiğidir.

Revizyonizm ise Lenin'in belirlemesini tek yanlı ele almış, her şeyi üretici güçlerin "en iyi düşünmüş" idari-teknik örgütlenmesine indirgemıştır. Bu, partinin kitleleri sosyalist - örgütlenmeye kazanmasını, onların yeni bir ideolojik temel üzerinde sosyalist inşaya coşkulu katılımını dışladığı gibi, sosyalizmi ekonomik refaha indirgemıştır. Ortaya çıkan sonuç maddi kazanç dışında bir şey düşünmeyen, paylaşımdan, kolektiflikten, toplumsal sorumluluktan uzak, "benci" ve yoz birey olmuştur.

Kruşçev revizyonizmi ile geliştirilen "üretici güçler teorisi" .ve buna bağlı "ekonomik yarış", "kararlılık sistemi", "maddi özendiricilik" vb. olgular sosyalizmin inşasına ekonomist mantıkla yaklaşımın ürünüdürler. Bu yaklaşımın sosyalist insanda ya-

Maddi özendiriciliğin ve meta üretiminin sosyalizmdeki yeri ve anlamı üzerine fazlaca şey söylemek gereksizdir. Bunlar sosyalizmde ekonomik unsurlar olarak uzun süre varlıklarını sürdürürler. Meta üretimi birleştirici bir unsur olarak, kır ve şehir arasındaki ekonomik bütünleşmeye katkıda bulunan bir unsur olarak bir süre varlığını sürdürecektir. Meta üretimi ancak kır ve şehir ekonomisi ayrımının, grup mülkiyeti (kolhozlar) ile toplumsal mülkiyet olarak biçimlenen iki sektörün ortadan kalktığı, birleşik tek sektör olduğu zaman yok olacaktır. Bu sürece kadar, ekonomik gelişmenin düzeyi oranında bir rol oynaması yadsınmaz. Ama gelişmenin yönü meta üretiminin adım adım tasfiyesi biçiminde olmalıdır. Sosyalist ekonomide meta üretimi fonksiyonları sı-

kilerin dejenerasyonu ve sosyalist insanın yabancılaşmaya doğru gerilemesiyle bugünkü tablonun nedeni olmuştur.

Özellikle belirtmek gerekir ki, sosyalizmin ekonomik yasası üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki uyumun gözetilmesidir ve sosyalist ekonomi gelişme kaynağını buradan alır. Kapitalizmin anarşi ve rekabet yasası yerine üretimin giderek tam toplumsallaşmasını geliştirecek olan uyum yasasının bozulması sosyalizmde uzlaşmaz çatışmaların temelidir.

Sosyalizmin bu ekonomistçe kavrayışı sonucu, Stalin döneminin sosyalist insanı yerine, "komünist cumartesilerin, "Stehanov" ve "büyük kolektifleştirme" hareketinin çocukları yerine yoz, bireyci, maddi kazanç peşinde koşan insanlar yaratılmıştır. Tarihten ders almamakta direnen Gorbaçov "...Toplum işlerine ilgi azalmış, ahlaksal kayıtsızlık ve kuş-kuculuk belirmiş,, çalışma alanında manevi teşvikleri! rolü azalmıştır. Ne pahasına olursa olsun maddi refah ve zenginleşmeyi yaşamın tek amacı sayanların sayısı bu arada gençler arasında da artmıştır. Bunların **değer tanımaz tutumu** giderek daha açık biçimler alır olmuş ve çevrelerindeki insanların bilincini zehirleyerek tüketimcilik dalgasının doğmasına yol açmıştır." (Gorbaçov, Yenilenme ve Kadro Politikası, syf.17, abç) belirlemeleri yapabiliyor. Ama bu belirlemelere karşın, bunların çözümü için geliştirdiği yöntem ve politikalar bunları daha ileri boyutlara taşıma dışında bir sonuca yol açmıyor. Sorunlara çözüm devrimcilik dışında olunca sonuçların bu tarzda olması da çok doğaldır.

Ekonomist yaklaşımın kendini ürettiği bir diğer olgu da sosyalist ekonomide "değer yasası"na yaklaşımdır. Değer yasası kır-şehir gelişmesi, birleşik emek-vasıfsız emek arasındaki ayrımlar devam ettikçe ve esasta meta üretimi alt bir unsur olarak varlığını sürdürdükçe işleme-ye devam eder. Ama bu hiçbir zaman ekonominin temeli olamaz. Mali özerklik, verimlilik, maaliyet fi-

Sosyalizmin ekonomik yasası üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki uyumun gözetilmesidir ve sosyalist ekonomi gelişme kaynağını buradan alır. Kapitalizmin anarşi ve rekabet yasası yerine üretimin giderek tam toplumsallaşmasını geliştirecek olan uyum yasasının bozulması sosyalizmde uzlaşmaz çatışmaların temelidir.

ratığı tahribat ise hiçbir şeyle ölçülemeyecek kadar fazladır. **Sosyalizm**indahayüksek bir maddi-teknik temele kavuşturmak, kır-şehir ilişkisi başta olmak üzere sosyalizmin çelişkilerinin üstesinden gelmek her şeyden önce **sosyalist insanın yaratılmasıyla mümkündür**. Sosyalist insanın, sosyalizmin ideolojik boyutunun yadsınması insanın üretime yabancılaşması, üretimin sonuçları üzerindeki doğru- dan ilgisinin yok edilmesi olur ki, bu da sosyalizmi yıkıma götürmekten başka bir sonuca yol açmaz. Paylaşımçı, yaratıcı, toplumsallaşmış insan olmaksızın en yüksek maddi ve teknik temele ulaşma hiçbir değer ifade etmez ve toplum değerleri bu maddi temelde kendilerini bulamadıkları ölçüde bunun dışına taşarlar.

nırlandırılmış ve denetim altına alınmış bir özellik taşır, "Maddi özendirici"likte de yaklaşım bundan farklı olmamalıdır. Burada hareket noktası, bu unsurların en alt düzeyde ve giderek kendini ortadan kaldıracak biçimde ele alınması gerektiğidir. Sosyalizm devrimci toplumsal bir eylemse, eylem - içinde, kapitalizme karşı savaşım içinde insanın ve maddi yaşam şartlarının, maddi-teknik temelin yaratılması eşanlamı sü- reçlerdir. Birinden birini öne çıkarmak veya yadsımak sapmalardan kurtulamamak demektir.

Revizyonizmin yaklaşımı ise tamamen-tersi yönde olmuş, meta üretimi ve maddi özendiricilik giderek yok olan bir tarzda değil, geliştirilen, toplumsal mülkiyet biçimlerinden geriye dönüş biçiminde ele alınmış ve sonuçları ile, sosyalist iliş-

REVİZYONİZMİN İFLASI

yatları vb. olgular bunun bir yansıması olarak, düzenleyici birer alt unsur olarak varlık bulurlar. Revizyonizm ise bunu ekonomik gelişmenin bir ürünü olarak, üretimin toplumsallaşması yolunda giderek ortadan kalkacak, etkisi sınırlandırılmış ve denetim altına alınmış bir olgu olarak ele almamış, tam tersine giderek ekonomide belirleyici unsur olarak ele almıştır. Her şey kâr-zarar eksenini etrafında döndürülmüş, bu da sosyalist kuruluşu sekteye uğratmış, toplumun manevi ve ideolojik bozulmasının temeli olmuştur. Merkezi planlamanın gevşetildiği, üretimde rekabetin geliştirildiği bir toplumda üretimde anarşi, sosyal yapılanmada bozulmalar kaçınılmazdır. Bu konuda Gorbacov'un şu sözleri çarpıcı bir örnektir: "... Hak edilmemiş primler, çeşitli türden ek teşvikler için büyük miktarda para çarçur edilmiş, çıkar amacıyla hesaplarda rakam oyunlarına, fazla yazmalara gidilmiş, başkasının sırtından geçinme hevesleri art(mış)tır." (Gorbacov, age, syf.16)

İşte bugün sosyalist ülkelerde boy gösteren, emperyalizmin yönlendirdiği anti-sosyalist eğilimlerin temelinde bu yaklaşım ve yarattığı sonuçlar yatar. Tüketim mallarına akın, pornografik filmler önünde kuyruk oluşturma, özel mülkiyet çılgınlıkları, toplumsal davranışlara tepkiler ve her türden bireyleşme kimseyi şaşırtmamalıdır. Sosyalizmde bunlar olmaz denmemelidir. Çünkü revizyonizmin örgütlediği sosyalizm değildir. İflas edeceğini M-L'ler yıllar önce söylediler. Tüketim kültürünün, asalakça kazanma arzusunun geliştiği bir yerde insanların kapitalizmin tüketim ekonomisinin cazibesine kapılmaları ve kapitalist batıya özenmeleri çok doğaldır. Çünkü en iyi tüketim malları orada var ve dev reklam tekniğiyle bunları en iyi şekilde sunabiliyor. Yine asalakça geçinmenin bütün yolları Batı kapitalizminde var ve toplumsal sorumluluktan koparılmış birey kendini en iyi orada bulur.

Sosyalist ülkelerdeki gelişmeler üzerine kafa yormak isteyenler, bunu bir beyin cimnastiği veya hobi

olarak ele almıyorlarsa, kitlelerde dışa, vuran, kapitalist yönelimlerin kaynaklarını aramak ve bulmak zorundadırlar. Bu kaynaklar sosyalizmin ekonomik örgütlenmeye indirgenmesidir. Sosyalizm dışı bütün yönelimlerin temelinde bu gerçek yatar. Ama sorunun bir diğer boyutu, sosyalist insan yaratma boyutu vardır ki bu, başlı başına sınıfsal bir bakışı, devrimci bir kavrayışı gerekli kılar. Sosyalizmin ideolojik-kültürel cevherini yadsıma veya önemseme, bunu bir devrim olarak ele almama ile sosyalist ekonomi politığın ekonomist kavrayışı olgunun iki yanını oluşturur. Birincinin yadsınması veya yeterince önemsenmemesi diğerinin nedeni olarak ortaya çıkar. **Sosyalist insan soyut M-L bilginin aktarımı ile değil, çok yönlü bir savaşın içinde yaratılır. Bu ise sınıf savaşımının tüm cephe-lerinde devrimci olmaktan geçer.**

SOSYALİST İNSAN KAPİTALİZME KARŞI SÜREKLİ BİR SAVAŞIM OLMAKSIZIN YARATILAMAZ

Sosyalist insan sorunun önüne temel görev olarak koymayanlar ne kadar ileri teknik ve idari düzenlemelere ulaşırlarsa ulaşınsınlar, üretim ilişkilerinde ne kadar hukuki değişimler yaparlarsa yapsın sosyalizmi inşa edemezler ve sosyalist ülkelerde bugün yaşanan sancılar kaçınılmaz olur

Sosyalist insanın yaratılması her şeyden önce sosyalist insan konusunda net ve açık bir düşünceye sahip olmaktan geçer. Bu olmadan sosyalizmin inşasında doğru ve tutarlı politikalara da sahip olunamaz.

Sosyalist insan sınıf savaşımının etkin ve aktif bir unsurudur; Esas yanını yüksek bir manevi ve ahlaki doymuşluk oluşturur. Toplumsal sorumluluk bilincine ulaşmış, tarihsel zorunlulukları kavramış, çalışmayı bir edinim düzeyine yükseltmiş, pay-

laşımçı, kolektif karakterli, yaratıcı ve yetenekli, güçsüzlüklerini aşmış insan ulaşılması gereken insan tipi dir. Böyle bir insan sorununu önü ne temel görev olarak koymayanlar ne kadar ileri teknik ve idari düzenlemelere ulaşırlarsa ulaşınsınlar, üretim ilişkilerinde ne kadar hukuki değişimler yaparlarsa yapsınlar sosyalizmi inşa edemezler ve sosyalist ülkelerde bugün yaşanan sancılar kaçınılmaz olur.

O halde böyle bir insan nasıl yaratılır? Sınıf savaşımının tüm cephe-lerinde devrimci olmanın anlamı nedir? Bunlar diyalektik materyalist bir kavrayışla ele alınmalı ve yanıtlanmalıdır. Ancak bu yanıtların oluşturulmasıyla bugün yaşananlar karşısında bilinçli tavır alma söz konusu olabilir ve ancak bunların anlaşılmasıyla sosyalizme olan inanç sürdürülür, sosyalizm kavgası yeniden alevlendirilebilir.

Revizyonizmin bütün cephe-lerde devrimciliği terk etmesiyle sosyalist insanın yaratılması olgusunu yeterince kavrayamadığı ve Lenin-Stalin döneminde yaratılan insan tipinin gelişmesini sürdüremediği, giderek

toplumu içten çürümeye bıraktığı ve bunun sonucu olarak bugün kapitalist tüketim metalarının çekim alanında dolaşan, soyut burjuva özgürlüğü ve demokrasiciliği ile eğlenen yoz, bireyci, kavrayıştan uzak insanın olduğu bilinen gerçeklerdir. Emperyalizme, onun her türden gerici ideolojisine karşı sınıf savaşımının sıcaklığından koparılmış bir insanın M-L bilgilerin soyut aktarımı ile yaratılamayacağını, bunun ancak yeni bir ruh, yeni bir atmosfer için

de "tabiatının değiştirilmesiyle olacağını belirtmiştik. Ama bütün bunların bir kısım akli evvellerin itirazlarına maruz kalacağı bellidir. O nedenle sosyalist insanı yaratma sürecini ayırımlara tabi tutmak ve bugün yaşanan olumsuzluğun kaynaklarını işaret etmek daha kavratıcı olacaktır.

Sosyalist İnsan Burjuva Yozluğuna, Bireyciliğine Karşı Savaşılmadan Yaratılamaz

Sosyalist insanın yaratılmasının sınıflı toplumun alışkanlık ve düşünce biçimlerinden kopuşla olacağı, işe buradan başlamak gerektiği açıktır. Sınıflı toplumların bireyci, yoz ve tüketici kişiliğini değiştirebilmek burjuva ideolojisine karşı sürekli bir ideolojik-kültürel savaşla mümkündür. Birbirini tamamlayan kültür devrimleri olarak algılanması gereken bu savaşım her şeyden önce tüketim kültürüne karşı savaşımı gerekli kılar. Tüketim kültürü, küçük burjuva zihniyet ve kültürü lüks yaşamı yayar. Bunu yok etmek, bilimsel ve teknik devrimler çağında insanları tüketim kültürünün konformizminden kurtarmak kültür cephesinde manevi ve ideolojik yükselişin sağlanmasıyla olabilir.

Kültür devrimleri her türden burjuva, küçük burjuva alışkanlığın sökülüp atılmasını, insanın özgürleşmesini yaratan, daha zengin bir iç dünya ve doyuma ulaştırıcı bir cephe olarak ele alınmazsa sorunun çözümlenmesinde yetersizlikler ve giderek boyn eğişler kaçınılmaz olur.

Sınıf mücadelesinin diğer cephelelerinde geri çekilmiş ve devrimciliği rafa kaldırmış revizyonizm elbette ideolojik, kültürel eğitimi biçimsel ve gösterişli törenlere indirgeyerek ezberci eğitimle eşitlemekten başka iş yapmayacaktır. Açıktır ki, yalnızca bunlardan kaynaklanmıyor sorunlar. **Bunları da içeren asıl etken, sosyalist insanı insanların haz duyarak, zenginleşen bir iç dünyanın doyumuna ulaşarak, üretimin her düzeyinde aktif olarak ve geleceği gerçek anlamda kendi ellerine alarak katılacakları, insan-**

Bugün, sorun M-L bilinci özümsemiş, burjuva yozluğundan, bireyciliğinden arındırılmış sosyalist kafa yapısının oluşturulması, sosyalizmin coşku ve kararlılıkla savunulmasıdır.

ların kendilerini açacakları bir düzeyde ve her yönden yeniden yaratacakları bir katılımla ele almak gerekir. Bunlar revizyonizmin düşünce dünyasında olmayan şeylerdir. Bunların olmaması ise yabancılaşmaya kapıların ardına kadar açılmasıdır ki revizyonizm bunu yapmıştır.

Yeni değerler sistemini oluşturma yeteneğinden uzak olan revizyonizm toplumu besleyecek, motive edecek bir solumayı gerçekleştirilememiştir. Bu konuda Gorbacov'un şu sözleri çarpıcıdır: "İdeolojik-politik eğitimdeki ciddi yetersizlikler birçok durumda gösterişli girişim ve kampanyalarla, merkezde ve yerelde sayısız yıldönümü kutlamalarıyla gizleniyordu." (Gorbacov, Yenilenme Ve Kadro Politikası, syf. 17)

Burada partinin içler acısı durumuna değinmiyoruz. Toplumun her yönden besleyicisi olması gereken parti ve devlet organlarındaki kokuşmuşlukla sosyalist insanın yaratılması olgusu bir arada düşünülemez. Sosyalist insan nasıl yaratılır (ve yaratılamaz) sorusu sınıf savaşımı cephelelerinde devrimci olup olmamakla ilgilidir.

Enternasyonalist Olunmadan Sosyalist İnsan Yaratılamaz

Proletarya devriminin özü enternasyonalizmdir. Sosyalist insan da

ancak enternasyonalist savaşım içinde yaratılır. İdeolojik-politik eğitimin en etkili ve geniş alanlarından biri burasıdır. Enternasyonalist olmak sınıf savaşımının sıcaklığında 'proletaryanın nihai zaferi için savaşımı sürdürmek demektir. Dünya halklarının emperyalizme ve burjuvaziye karşı savaşımının bir parçası olmayan, bu savaşım içinde eğitilmeyen, savaşım ruhunu her zaferde yüksek boyutlara taşımayan bir ülkede sosyalist insan yaratılamaz.

Devrimini yapmış ve örgütlü bir sınıf olarak iktidarı kurmuş, sosyalist inşaya yönelen proletarya kendi kabuğuna çekilemez. "-Ulusal" sınırlardaki savaşım dünya ölçüsünde kapitalizme karşı yürütülen savaşımın bir parçasıdır. Proletaryanın, sınıf savaşımının "ulusal" sınırlarla parçalanmış olması yalnızca biçime-özgü bir olaydır ve savaşımın bir bütünü'nün ayrılmaz parçaları olması gerekliliğini dışlamaz. Savaşımın "ulusal" sınırlarda verilmesi her ülke proletaryasının yaşadığı koşulların, ülkelerin ve sınıf savaşımının değişik düzeylerde olmasının bir sonucudur.

Bu nedenle emperyalist sömürü zincirinin dışına çıkmış her ülke proletaryanın genel savaşımında kazanılmış bir cephe ve genel savaşımında cephe gerisi görevini görür. Lenin ve Stalin döneminde Sovyetler Birliği bütün kuşatılmışlık koşulla-

REVİZYONİZMİN İFLASI

rina karşın bunu başarmış ve bilince çıkarılması gereken örnekler sunulmuştur.

Bugünün "sosyalist" ülkelerinde proletaryanın ve emekçi halkın sınıf bakış açısından kopmasının, milliyetçiliğe, tüketim ekonomisinin göz kamaştırıcılığına, ahlaksal düşkünlüğe kapılmasının bir nedeni de sosyalizm savaşımının bu cephesinden kopmuş olmasıdır. 1956'dan sonra iktidar olan revizyonizm, Lenin'in dünya ölçüsünde devrimci duru-

"Barış içinde bir arada yaşama" siyasetinin revizyonizmin pratiğinde biçimlenmesi ise her şeyin SSCB ile ABD'arasındaki rekabete indirgenmiş olmuştur. "Barış içinde yarış" olarak da adlandırılan ve kapitalizme karşı savaşımı ABD ile ekonomik yarış ve diplomasi oyunlarına indirgeyen anlayış yeni insana da bu bakış açısını vermiştir. Revizyonizme göre her şey ABD-SSCB ekserinde gelişecektir. Bu -nedenle ittifaklar ve destek politikaları buna gö-

halk kitleleri sosyalist bir kavrayışa ulaşabilirler mi? Elbetteki ulaşamazlar. Kapitalizmin tek nefes borusu olarak seçtiği ve dünya halklarını sömürerek geliştirdiği tüketim ekonomisi ile koşullandırılmış bir ekonomi sosyalist olamaz. Bunun da ötesinde, böylesi bir ekonomik yarış sosyalist bir ülke gerçekleştiremez. Sömürüden elde edilen bir artığa sahip olmayan ve dengeli gelişmeyi hedefleyen bir sosyalist ekonomi tüketim alanında kapitalizmle yarışamaz. Çok doğaldır ki sosyalist ülkenin halk kitleleri ABD karşısında edinilmiş bir ekonomik geçişi göremeyeceklerdir ve vaat edilen tüketim refahına ulaşamayacaklardır. Böylesi bir ideolojik-kültürel şekillenme içinde olan insanların Batı kapitalizminin metaları peşinde koşması doğal değil mi? Kaçınılmaz diyoruz ve bugün sergilenen de budur. Bunu dün söyledik ama dinletemedik. Bugün ise akıl sır erdirememenin sersemletici ortamında kapitalizme öykünme ile aymazlık devam ettiriliyorsa bunun sorumlusu sosyalizm değil, onun revize edilen kavrayışıdır.

Diğer yandan, dünya halklarının mücadelesinden koparılmış soyut birbüyük devlet hedefi, buna yönelik propagandalar sosyalist ülke insanlarına ne verebilir? Emperyalizme ve kapitalizme karşı mücadele ateşi dışında, onları sessizce seyreden, hatta çok defa ezilen halkların kurtuluş mücadelesinin karşısında konumlar alan bir ülke insanların değer ve ahlaki normları ne olabilir? Bütün bunlara olumsuz yanıt vermek zorunludur. Emperyalizme ve faşizme karşı savaşım cephesi içinde olmayan, bu savaşımın ideolojik-politik eğitimciliğinden gelmeyen, bu savaşım ile ajite olmayan, moral doyuma ulaşmayan bir ülkenin insanları sosyalizmin tarihsel ve sınıfsal bilincine ulaşabilirler mi? Zorunlulukları kavrayabilirler mi? Emperyalizmin ikiyüzlü propagandaları nakulaktıkayabilirler mi? Emperyalist-kapitalist ülkelerin insanı tüketen, anarşik ve kaosu içselleştirmiş "biçimsel demokrasilerinin sınıfsal ayırına varabilirler mi? Bütün bun-

Kapitalizmin tek nefes borusu olarak seçtiği ve dünya halklarını sömürerek geliştirdiği tüketim ekonomisiyle koşullandırılmış bir ekonomi sosyalist olamaz. Bunun da ötesinde, böylesi bir ekonomik yarış sosyalist bir ülke gerçekleştiremez. Sömürüden elde edilen bir artığa sahip olmayan ve dengeli gelişmeyi hedefleyen bir sosyalist ekonomi tüketim alanında kapitalizmle yarışamaz.

mun gerilediği ve kapitalizmin bir dinginlik yaşadığı koşullarda tek ülkede sosyalizmi örgütlemek için emperyalist-kapitalist sistemle süren sıcak savaşıma son vermek ve savaşımı daha geri cephelerde, sosyalist inşa ile sürdürmek gerektiğini belirterek formüle ettiği "barış içinde bir arada yaşama" tezini genel geçerliliği olan sürekli bir politika olarak ele almış, sağ bir yoruma tabi tutarak kapitalizmin meşrulaşmasının kabulüne indirgemıştır. Lenin'in formülasyonu bir nesnelliğin ifadesidir. Dünya ölçüsünde devrimci "durumun gerilediği koşullarda, sosyalist ülke sıcak savaşa son vererek bir yandan kapitalist ülkelerde proletaryanın mücadelesine destek olurken diğer yandan sosyalizmin kuruluşunu örgütleyecektir. Kruşçev revizyonizmi ve takipçileri taktik bir politikayı teorileştirmiş, sosyalist ülkenin dünya proletaryasına karşı olan görevlerini bir kenara bırakmışlar ve bu, politik "detant" süreciyle emperyalizmle her düzeyde barışmaya vardırılmıştır. Bugün ise sınıf savaşımının tatil edilmesini talep etmeye vardırılmıştır.

re biçimlenmiş, ittifak veya destek konusu olacak hareketler sınıfsal yapıları, yönelimleri ve nesnel kaynaklarına bakılmaksızın, yalnızca ABD ile olan uzaklığa göre değerlendirilmiştir. Bu da politikada sınıf bakış açısının yitilmesi ve gerici-faşist birçok yönetimin desteklenmesi (1986 Marcos en son örnektir), buna karşın da birçok ilerici-komünist halk hareketinin küçük burjuva milliyetçi yönetimlere kurban edilmesi sonucunu doğurmuştur. Bu yaklaşımın emperyalizmin dünya ölçüsünde halklara ve işçi sınıfına karşı geliştirdiği gerici, faşist ve militarist politikalarına seyirci kalmayı da içerdiğini eklemek gerekir. Burjuvazi ile anlaşma stratejisinin bir süre sonra sınıfsal konum tamamen yitirilerek emperyalizmle 'sosyal paktlara dönüşmesi için fazlaca bir engel yoktur. Nitekim Kruşçev'le başlayan 'detant' Gorbaçov'la "Avrupa evi"ne evrilmiştir.

Benimsenen ve yürütülen politikalar tek tek somutlandığında, sınıf savaşımını ABD'nin ekonomik olarak geçilmesi ve tüketici karakterde bir refaha indirgeyen bir ülkenin

lara olumlu yanıt veremiyorsak bu ülkede sosyalist insan sorunu olduğu yerde duruyor demektir. Bütün bunlara olumlu yanıt veremiyorsak, kapitalizmin cıvıltılı dünyasının çekim alanından kurtulamamanın, sınıflı topluma özgü alışkanlık ve davranışları sürdürmelerinin ve özelemler peşinde koşmalarının sorumluluğu sosyalizmin değildir ve olamaz. Bu tablonun sorumlusu devrimciliği arkasındabırakmış sözde komünist partilerdir ve bunun faturası sosyalizme çıkarılamaz.

Bununla birlikte, dünyanın dört bir yanında napalm bombalarıyla halkların katledildiği, faşist cuntalarla işkence ve baskının ilerici insanlık dünyasını isyana sürüklediği, sosyalist ülkelerin ablukalara uğradığı bir dünyada ilerici insanlığın kalesi olması gereken sosyalist bir ülke, seyirci konumun da ötesinde ekonomik ve diplomatik gerekçelerle faşist cuntalarla ilişkiler geliştiriyorsa, bu ülkenin insanlarında emperyalizme ve faşizme karşı bilinç gelişiminden söz edilebilir mi? Bu ülkenin insanları sosyalizmin tarihsel kavrayışına ulaşabilirler mi? İnsanlığa karşı işlenen suçlar karşısında ayağa kalkmayan, insanlık tarihinin birikimlerini sahiplenmeyen, onları geliştirmeyen bir ülke insanı özgürlük ve demokrasinin sınıfsal kavrayışını edinebilir mi? Bunların hepsine olumsuz yanıt veriyoruz. Bunun doğurduğu sonuçlardan dolayıdır ki, sosyalist ülkelerdeki halk kitleleri kapitalizmin yoz, kozmopolit kültürel değerlerinin peşinde sürüklenebiliyorlar.

Son olarak, sosyalist ülkeler arasındaki anlaşmazlıklara tahakküm tarzda yaklaşan, bunları uzlaşmaz karşıtıklar düzeyinde ele alan, sınır anlaşmazlıkları peşinde koşan bir ülkede içe kapanma olarak ifadesini bulan milliyetçi hareketlere rastlamak sürpriz değildir. Daha önce saydıklarımızla birlikte, düşünül-duğünde, bu ülkede milliyetçi eğilimlerin gelişmesi fazlaca şaşırtıcı olmamalıdır ve bunun da sorumlusu sosyalizm değildir.

Evet, her cephede enternasyonalist olamayan bir devrim, emperya-

lizmle barışan bir devrim devrimciliğini yitirmiştir ve sosyalist insanı yaratamaz. Sosyalist insandan yoksun bir sosyalizm ise eşyanın doğasına aykırıdır. Sosyalist insan her şeyden önce sosyalizm yolunda ilerleyen ülkenin kapitalizme karşı savaşımın başına geçmesiyle yaratılır. Sosyalizm yolunda ilerleyen ülkelerin sınıf savaşımının sıcak cephesinde yer almaları ve kitlelerin bu savaşımın ideolojik-politik ve kültürel eğitiminden geçmeleri sosyalist insanın yaratılmasını olanaklı hale getirir.

Sosyalist İnsan "Sınıf Savaşımını So'na Erdirmek'le Yaratılamaz

Sosyalizmin bir geçiş toplumu olduğu, sosyalizmde sınıf savaşımının sürdüğü ve yeryüzünde kapitalizm bir sistem olarak var olduğu sürece bu savaşımın süreceği bilimsel bir saptamadır. Bu elbette sömürü toplumlarına özgü biçimlerde değildir ve olamaz. Sosyalizmin gelişim düzeyine bağlı olarak ifadesini bulur ve sosyalizmin nihai zaferine kadar devam eder.

Sosyalizmde sınıf savaşımı iki

dir. Bu devrimci bakış açısına sahip olamayanların sosyalist kuruluştaki yozlaşma ve dejenerasyonu görmeleri, zamanında ve yerinde müdahaleler gerçekleştirmeleri düşündürülemez.

Lenin ve Stalin sosyalist kuruluşu açıkarken ve proletarya diktatörlüğünü gerekçelendirirken, bu savaşımın iktidar savaşımından çok daha zor, çok daha uzun ve çok daha fazla bileşenli olduğunu özellikle vurgulamışlardır. Yenilgiyle birlikte bir kat daha fazla enerjiyle saldıran yenik burjuvazinin bu gücü küçük meta üretiminden, yeraltındaki ser-vetlerinden, yönetime, örgütlemeye ve savaşım deneyimlerinden, sınıflı toplumun alışkanlık ve düşünce biçimlerinden, kır-şehir, kafa-kol emeği arasındaki çelişkiden ve de kapitalist sistemden aldığı nesnel gerçeğe karşılık olarak, önerilen sınıf savaşımının sürekli kılınmasıdır. Proletarya diktatörlüğünü zorunluluk düzeyine yükselten de bu nesnelliktir. Kapitalizm var oldukça burjuva restorasyon umutları devam eder ve ilk boşluk anında bu umutların girişim düzeyine yükselmesi hiç de zor değildir.

Her cephede enternasyonalist olamayan bir devrim, emperyalizmle barışan bir devrim devrimciliğini yitirmiştir ve sosyalist insanı yaratamaz. Sosyalist insandan yoksun bir sosyalizm ise eşyanın doğasına aykırıdır. Sosyalist insan her şeyden önce sosyalizm yolunda ilerleyen ülkenin kapitalizme karşı savaşımın başına geçmesiyle yaratılır.

yönlüdür. Bir yandan kapitalizmin kendini yeniden üretme kaynaklarını bir daha oluşmamacasına ortadan kaldırmak için burjuva düzenin artığı maddi ve kültürel her türlü oluşuma karşı savaşım sürerken, diğer yandan sistem olarak varlığını devam ettiren kapitalizme karşı bir savaşım sürer.

Burada birbirinden koparılmadan ele alındığında ortaya çıkan olgu sosyalist kuruluşun kendi başına bir sınıf savaşımı olduğu gerçeği-

Ama ne yazık ki, revizyonizm bu nesnelliği yadsımış ve "sınıf savaşımı"nı tatil etmiştir. Abartılı ve nesnellikten uzak sübjektif değerlendirmeler üzerine oturan **sınıfların ortadan kalktığı ve komünizme kısa bir sürede varılacağı saptamaları sonun başlangıcı olması dışında bir değer ifade etmezler. Sınıf bakış açısını yitirenler, kapitalizm bir sistem olarak var oldukça komünizme geçişin mümkün olamayacağı ve bu nedenle sınıf savaşı-**

REVİZYONİZMİN İFLASI

minin süreceği M-L bilimsel tespiti elbette görmezden geleceklerdir. Bırakalım kapitalizmin bir sistem olarak varlığını sürdürmesini, meta üretiminin sınırlandırılmış da olsa varlığını sürdürdüğü ve yine sınırlandırılmış ve denetim altına alınmış da olsa değer yasasının varlığını devam ettirdiği, devlet olgusunun var olduğu bir toplumsal ilişkiler sisteminin "komünizm" olarak adlandırılmayacağını bilmek için fazlaca şey bilmeye gerek yoktur. Hisler düzeyinde de olsa, sınıfsal bir kavrayış bunun algılanmasına yeter.

Sınıf pusulasını yitirmiş, devrimci kavrayıştan yoksun SBKP (daha sonra farklı yoldan ÇKP) 21. Kongre'de sınıf savaşımının sona erdiğini ve proletarya diktatörlüğünün "halkın devleti"ne dönüştüğünü ilan etmekle bu gerçeği reddederek sınıf savaşımından kopmuş ve bundan sonra, proletaryanın kazanımlarını bir bir yitirmesiyle sudan çıkan balık misali emperyalizmin tüketim kumsallarında nefes tüketmesi de başlamış oldu.

Engels ve Lenin'in, "halkın devleti" zırvalarına karşı söylediklerini, devletin tarihsel-siyasal bir olgu olarak sınıflarla doğduğu ve sınıflarla sönüp gideceği üzerine söylediklerini aktarmayacağız. Bu tanımlamanın uydurma, işçi sınıfı ve emekçileri burjuvazinin restorasyon umutları ve girişimleri karşısında silahtan arındırma demek olduğunu belirtmek sanırım yeterlidir. Ama yine de bir şeyleri anlamada iyi niyetle uğraşanlara diyoruz ki; "halkın devleti" tespiti, her şeyden önce, sosyalizmin iradi örgütlenme süreci, partinin toplumu yeniden örgütlemesi süreci olduğu bilimsel gerçeğini dışlar. Komünizme ulaşamadığı ve sosyalist kuruluş sürecinin devam ettiği ise bugün bütün olgularıyla bilindiğine göre, bu saptamanın tek başına ele alındığında sosyalist kuruluşu yarıda bırakmak, dolayısıyla burjuvazinin restorasyon umut ve girişimlerine kapıları ardına kadar açmak olduğu itiraz edilemez bilimsel bir gerçektir.

"Halkın devletin damgasını vurduğu bir süreçte sosyalist insan el-

bette yaratılamaz. Sınıf savaşımı içinden geçmeyen bir ülkenin proleterleri yeni tipte insan karakterini nasıl edinecekler? Lenin, sorunu "insanın tabiatının değişmesi" sorunu olarak ele alırken neye işaret etmek istiyordu? Sınıf savaşımı bittiğine(!) göre insanın yenilenmesinin neye göre ve nasıl olacağı sorulan da diğer sorular gibi havada kalmak durumundadır.

Bu anlatılanlar ışığında Çin'in durumu değerlendirildiğinde oradaki gelişmeleri anlamak da daha kolay olmaktadır. "Sınıf savaşımı .esas halka olmaktan çıkmıştır." denilen ve Beyaz Saray'da ABD'nin en saldırgan, militarist başkanı ile el ele, yavaş yavaş gösterişlere girilen bir ülkede, sınırlarını kapitalist metalara açmış bir ülkede yaşayan halk kitlelerinin ABD'ye öykünmeleri, soyut "özgürlük" ve "demokrasi" sloganlarıyla alanları doldurmaları garipsenmemelidir. Sınıf savaşımı vb. olmadığına göre zorunlulukları kabul edişin bir anlamı olamaz. Ve Çin ABD'den daha geri olduğuna göre ABD'ye yönelmede ters bir şey yoktur.

SORUNLARIN KAYNAĞI DEMOKRASİDEN DEĞİL DEVRİMCİLİKTE KOPUŞTUR!

Buraya kadar anlatılanlardan çıkan en özlü sonuç budur. Sosyalizmde demokrasi sorunu hiç olmadı. Bürokratlaşmanın, kitlelerden kopmanın getirdiği biçimsel demokrasi sorunu oluştu ama bu sosyalizmin sorunu değildir. Sosyalizmin sorunu demokrasiyi gerçekleştirememek olamaz. Sosyalizmde demokrasi (veya sosyalist demokrasi) çokça tartışıldı ve biz de yaklaşımımızı koyduk. Örgütlenmiş proletaryanın iktidarı olarak sosyalist demokrasinin toplumlar tarihinde demokrasinin ulaştığı en geniş muhteva, olduğunu belirtmeye gerek bile yoktur. Sorunun diğer bir yanı demokrasinin de devrimcilikten geçtiği sorundur. Devrimci olmayan, daha doğru bir deyişle devrimcilikten kopmuş bir iktidar örgütlenmiş bir sınıf olarak proletaryanın iktidarı-

nı gerçekleştiremez. Ve yaşanan örneklerdeki gibi, kaçınılmaz sonuç kitlelerden kopma, bürokrasiye varma olacaktır. Çünkü **devrimci olunmadan kitlelerle canlı ve dinamik birdiyalog, alışveriş gerçekleştirilemez. Yine devrimci olunmadan parti ile sınıfın diğer örgütlerinin bütünselliği oluşturulamaz.** Sınıftan uzaklaşmış bir parti kastlaşmıştır ve sınıfın örgütlü iktidarını gerçekleştiremez, sınıf kitle örgütlerinin iktidar odağı olma esprisini pratikte yadsır.

Sosyalist demokrasinin en geniş demokrasi, çoğunluğun demokrasisi olarak gerçekleşmesi için ilk elden kavranması gereken, sınıfın bir örgütü olan parti ile diğer örgütlerinin bütünselliğini gerçekleştirebilme sorundur. Sınıfın öncü örgütü olan partinin doğrudan demokrasiyi gerçekleştirmesi, sınıfı çeşitli mesleki ve demokratik örgütleriyle iktidara katması, sınıfın organik bir parçası, gövdenin üzerindeki baş olması gerekir. Baş gövdeden kopmuşsa gövde canlılığını yitirmiş demektir. Bunun gerçekleşmesi ise partinin sınıfla kopmaz bağlarını koruması, sınıfın ideolojik-politik öncülüğünü gerçekleştirmesi, sınıfı manevi olarak beslemesi demektir.

Bugün sosyalist ülkelerde kitlelerde yankılanan soyut "demokrasi" "özgürlük" istemlerinin temelinde bu gelişmeyi yaşama geçirecek devrimci bir öncünün yok olması yatmaktadır. Öncü örgütünden kopmuş, iktidar olmanın temel aracı parti ile bağlarını yitirmiş emekçi kitlelerin iktidar istemesi kadar doğal bir şey olamaz. Bu iktidar isteminin sınıf perspektiflerini dışlar biçimlerde oluşması ve **burjuva** demokrasiye yönelmesi sorunun özünü değiştirmez. Esasta bunun da kaynaklarını ileriki bölümlerde koyduk. **Kapitalizm koşullarında, burjuva parlamentoculuğunun siyasal olarak işlev gördüğü ve bunu yüksek reklam tekniği ile bezendirerek pazarladığı koşullarda devrimci bir çekim merkezi yoksa halk kitlelerinin geçmişten kalma alışkanlıklarının peşinde kendiliğinden sürüklenmeleri kaçınılmaz-**

Revizyonizm i n neden olduğu olumsuzluklardan yola çıkarak sosyalizmi sorgulamak M-L'ye olan inançsızlığın göstergesidir. Revizyonizmin çöküşünün ardından sosyalizmin yükseliş yılları da gelecektir.

dır. Halk kitlelerinin burjuva parlamentocuğunu dışlamaı bu-
nun karşısına devrimci bir -alternati-
fin koyulmasıyla olanaklıdır. Devrim¹
liliğini yitirmiş komünist partiler ise
bunu gerçekleştiremiyor, gerçekleştire-
mez. Partinin öncü fonksiyonu-
nu pratik olarak yitirmesi ve kitleler-
den kopması proletarya demokrasi-
si alternatifinin pratikte alternatif ol-
maktan çıkması demektir.

Evet, sorunumuz tek parti, mono-
litlik vb. değildir. Tek parti zorunlu-
dur ve tek parti devrimci olabildiği
ölçüde en geniş demokrasiyi ger-
çekleştirecektir. Bugün olmayan bu-
dur. Proletarya demokrasiyi yerine
ne olduğu belirsiz bir "parti demok-
rasi" geçmişse iş işten geçmiş de-
mektir. Marksizmin abc'si devrimin
ve sosyalizmin kitlelerin eseri olaca-
ğıdır. **Partinin öncülüğünde irade
birliği yoksa, kitleler bu şahese-
rin yaratımına canlı ve yaratıcı bi-
çimde katılamıyorsa sosyalizm
kurulamaz ve proletarya demok-
rasi gerçekleşemez.** Her cephe-
de olduğu gibi demokrasi konusun-
da da devrimciliğin yitirilmesi bütün
musibetlerin kaynağını oluşturuyor.
İnsanlığı gerçekten özgürleştirecek
sosyalist demokrasiye daha da de-
mokratik bir düzene tarih henüz ta-

nık olmadı. Her şeyin eninde sonun-
da gelip dayandığı nokta devrimci-
liktir.

Şunu özellikle vurgulamak gere-
kir. İdealist yaklaşımlardan uzaklaşıl-
malı ve kitlelerin kapitalist sistemin
varlığı koşullarında kendiliğinden
devrimcileşmesi beklenilmemelidir.
Kitleler kapitalizmin aldattığı peşin-
de sürükleniyorsa devrimci bir ön-
cünün yokluğundadır sorun. Sosya-
lizm olarak, sosyalist demokrasi ola-
rak sunulan kitleleri doyuma ulaş-
tırmadığı koşullarda, kitle istemleri-
nin soyut "demokrasi", "özgürlük"
olarak biçimlenmesinin doğal oldu-
ğunu tekrar da olsa vurgulamak ge-
rekir. Bu nedenle sosyalist ülkeler-
deki gelişmelerden hareketle sosy-
yalizmin nesnelliğini, kaçınılmazlı-
ğını sorgulamaya kalkmak için te-
kellerin yumuşak koltuklarında
kendinden geçen bir kafaya sahip
olmak gerekir. Böyleleri sosyalizm,
zaferden zafere koşarken de bu
aymazlığı yapıyorlardı. Sosyaliz-
min, sosyalist demokrasinin nesnel
zorunluluğu kapitalizmdir. Burjuva
parlamentoculuğu var oldukça sosy-
yalist demokrasi bir alternatif olarak
hep var olacaktır. Birincinin yok ol-
masıyla ki, ancak diğeri de yok
olacaktır.

REVİZYONİZMİN İFLASI SOSYALİZMİN ZAFERİNİ ENGELLEYEMEZ

Sosyalizmin nesnelliği ka-
pitalist sömürü ve baskıdır.
Üretim araçlarının toplumsal
karakterine karşın, üretim
araçları üzerindeki özel mül-
kiyet çelişkisi sosyalizmin maddi-
tarihsel gerekliliğinin temelini
oluşturur.

Proletarya ile burjuvazi
arasındaki sınıf savaşımı, bir
yandan büyük sanayideki
gelişme, bir yandan da burjuvazi
tarafından ele geçirilmiş siyasal
egemenlikle orantılı olarak
gelişme gösterir. Kapitalizmin
emperyalizm aşamasında
toplumun maddi üretici
güçlerinin o döneme kadar
içinde hareket ettikleri üretim
ilişkileriyle

çelişkiye düşmesi yani bir genel
bunalım döneminin başlamasıyla
kapitalizm tarihsel olarak artık
miyadını doldurmuştur. Kapitalist
üretimin toplumsal karakteri
bireysel mülkiyetle uzlaşmaz
karşıtlık arz etmiş ve bu olgu
gelişmenin önünde engel olmaya
başlamıştır. Sosyalizm, bu
çelişkinin bir yanını oluşturan prole-
taryanın çatışmanın bilincine varma-
sıyla olanaklı hale gelmiştir. Daha
özlü ifade edersek sosyalizm, kapi-
talizm koşullarında maddi çıkarları
çatışan proletarya ve burjuvazi ara-
sındaki çatışmanın bir ürünüdür. Bu
çatışma yok edilemez ve hiçbir ko-
şulda proletarya ve burjuvazinin çı-
karları uzlaştırılmaz. Bu noktada ta-
rihin ve bilimin ortaya koyduğu ger-
çek, kapitalizmin yıkılışı ve sosyaliz-
min kuruluşunun kaçınılmazlığı ger-
çeğidir.

Esasta sosyalizmin nesnelliğinin
ispatına girişmek bu aşamada gü-
lünç olur. Bu tartışma yüz yıl önce
Marks-Engels tarafından yapılmış,
idealizmin cephaneliğindeki bütün
rezervler tüketilmiştir. Ama hala ide-
alizm bataklığında kulaç atanlara
Engels'ten materyalist bir tarih dersi
aktarmak faydalı olur:

"Yeni olgular, bütün geçmiş tarihi
yeni bir incelemeden geçmeye

REVİZYONİZMİN İFLASI

zorladılar ve bütün geçmiş tarihin bu sınıflar savaşımı tarihi olduğu, birbirine karşı savaşım durumundaki bu toplumsal sınıfların her zaman üretim ve değişim ilişkilerinin, kısacası çağlarındaki ekonomik ilişkilerin ürünleri oldukları; buna göre, toplumun ekonomik yapısının, her kez, son çözümlemede, hukuksal ve siyasal kurumların tüm üstyapısını olduğu gibi; her tarihsel dönemin dinsel, felsefi ve öbür fikirlerini de açıklamayı sağlayan gerçek temeli oluşturduğu görüldü(...)

"Bunun sonucu, sosyalizm, artık şu ya da bu dahinin rastgele bir buluşu olarak değil ama tarih tarafından oluşturulmuş iki sınıfın, proleterya ile burjuvazinin savaşımının zorunlu ürünü olarak görünüyordu. Artık sosyalizmin görevi, elden geldiğince eksiksiz bir toplumsal sistem imal etmek değil ama iktisadın bu sınıfları, ve onların karşıtlıklarını

tarihi gelişmenin bir sonucu olarak kavranamazsa, bu çatışmanın düz bir hat izleyeceğine veya birdenbire sona eren, iktidarın alımı ve mülkiyet biçimlerinin, değişmesiyle hallolacağına inanılır. Pratikte bunun gerçekleşmemesi durumunda da "iflas" diyerek teslimiyet bayrağı çekilmesi kaçınılmaz' olur. İşte tarihin materyalist kavrayışı ile idealist kavrayışı arasındaki ayırım ve sergilenen tutumlar!

Esasta M-L ustaların hiçbirisi sosyalizmin nihai zaferinin bir anda, bir hamle ile, çatışmasız, çelişkisiz elde edileceğini söylememişlerdir. Tam tersine, idealist yaklaşımın her düzeydeki yeniden üretilmesinin ayır-dında olduklarından, altını çize çize sorunun bir süreç sorunu, inişlerle çıkışların, yenilgi ile zaferlerin, ilerleme ile duraklamaların bir arada olduğu bir süreç sorunu olduğunu belirtmişlerdir. "Kapitalizmden ko-

den örgütlendirilmesi, yeni mülkiyet ilişkisi içinde sosyalist insanın yaratılması sorunudur. Buraya ulaşmak, bu başarıyı elde etmek için tüm cephelerde devrimci olmak vazgeçilmez önkoşuldur. Revizyonizmin devrimciliği nasıl terk ettiğini, sosyalizmin örgütlendirilmesi, sosyalist insanın yaratılması politika ve yaklaşımlarını bir bir nasıl yadsıdığını sergiledik. Şimdi burdan sosyalizmin çıkmamasının kefareti sosyalizme, M-L bilime yüklenmesin. Bunu yapmaya kalkanlar felsefi idealizmin batağında boğulmaktan kurtulamayacaklardır.

Bugün olanlar revizyonist politikaların pratikte kendi sonuçlarını üretmesidir. Hiçbir aklı evvel bunları kalıcılaştırıp sosyalizmi mezara gömmeye kalkışmasın çünkü başaramayacaktır.

Revizyonizmin iflasının halkların sosyalizme olan inancını sarsacağı, felsefi idealizmi körükleyeceği, köruklediği doğrudur. Ama bunlar sosyalizmin yeni yeni zaferlerine engel değildir. Belki biraz daha fazla enerji ve inanç gerektirecektir ama sosyalizm zaferler serisini sürdürecektir. Engels'in vurguladığı gibi, sosyalizm insan iradesinden bağımsız, kapitalizmin nesnelliğinin bir ürünüdür. Bu nesnellik sürdükçe toplum sosyalizm zaferlerine şahit olacaktır. Sosyalizmin defterini durup işini bitirmek insanlık ailesini yok oluşa bırakmak olur ki bu intihardır. Yine böyle bir yaklaşım bütün tarihi gelişmeyi yok saymadır. İnsanlığın geleceği sosyalizmdir ve mutlaka kazanılacaktır.

Restorasyon girişimlerinin sürdüğü ülkeler için de "her şey bitti" demek idealizme, düşüşün bir başka yanını oluşturur. Gelişmeler olumsuz olmakla birlikte, belirli maddi temellere oturmakla birlikte süreç devam ediyor. Bu sürecin kendi içinde devrimci dinamikler doğuramayacağını kimse iddia edemez. Gelişmelerin her yönde olumsuz seyretmeye devam ettiğinin varsayılması durumunda bile M-L'ler bunun açıklamasını yapmışlardır. Yenilgilerin yeni zaferlerin anası olacağı olgusu kimse tarafından yadsınamaz.

M-L ustaların hiçbirisi sosyalizmin nihai zaferinin bir anda, bir hamle ile, çatışmasız, çelişkisiz elde edileceğini söylememişlerdir. Tam tersine, idealist yaklaşımın her düzeydeki yeniden üretilmesinin ayır-dında olduklarından altını çize çize sorunun bir süreç sorunu, inişlerle çıkışların, yenilgiyle zaferlerin, ilerlemeyle duraklamaların bir arada olduğu bir süreç sorunu olduğunu belirtmişlerdir.

zorunlu bir biçimde ortaya çıkaran tarihsel gelişmesini incelemek ve bu biçimde türetilen ekonomik durum içinde çatışmayı çözme araçlarını bulmaktır." (Engels, Anti-Dühring, syf.78, Sol Yayınları)

Bu eşsiz materyalist tarih dersi sosyalizmin toplumsal gelişmenin belirli bir aşamasında (emperyalizm çağında) kaçınılmazlığını ortaya koymasının yanısıra, idealizmden tam kopuşu, her düzeyde kopuşu gerçekleştiremeyenlerin bugün düştükleri açmazı da sergiliyor. Sosyalizmi idealist bir mantıkla, "eksiksiz bir toplumsal sistem imal etmek" olarak algılayanların, sosyalizmde sorunlarla yüz yüze geldiklerinde inançsızlık batağında "iflas" çıgılıkları atmaları doğal oluyor. Sosyalizm sınıflar arasındaki karşıtlık şeklindeki

münizme geçiş -der Lenin- bir tarihsel dönemin tümünü kapsar. Bu dönem tamamlanana kadar, sömürücülerin eskiyi yeniden kurma umudunu beslemeleri kaçınılmazdır. Bu umut, eski dönemi yeniden kurmak isteyen çabalara da dönüşür." (Aktaran Stalin, Leninizmin İlkeleri, syf.43) Ama bu kavrayışa sahip olmayanlar doğaldır ki ters uçta geziyorlar ve "sosyalizm iflas etti" bayrağını burjuvazi ile kol kola sallamakta tereddüt etmiyorlar.

Hayır! İflas eden sosyalizm değildir. Gelişmeler materyalist tarih kavrayışının öngörüsü dışında olmasa da iflas eden sosyalizm değil, revizyonizmdir. Sosyalizmin ekonomist küçük burjuva yorumudur.

Sosyalizm yeni bir iktisadi şekillenme temeli üzerine toplumun yeni-

YANKEE PANAMA'DAN ELİNİ ÇEK

Dünya halklarının başdüşmanı ABD emperyalizminin haydutluk kılıcı bugün Panama üzerine düştü. Dünya gericiliği bir kum fırtınası gibi ikiyüzlü 'özgürlük', 'barış' rüzgarlarıyla halkların gözlerini kör etmek için esedursun, 'yankee'ler toplan, tüfekleriyle Panama'da halkı katlediyorlar, beyaz terör estiriyorlar.

Ezilen halklar bugün her zaman-
kinden daha büyük tehdit altındadır. Saldırgan emperyalist haydutlukla sözde 'özgürlük' propaganda dalgaları atbaşı gitmektedir. Bütün emperyalist kitle iletişim araçları ve propaganda aygıtlarının anti-komünizm, 'özgürlük' demagojilerini, o meşhur "Amerikan çıkarları" için girilen emperyalist terör tamamlamaktadır. Bugün Walesa'lara, Dubçek'lere uzatılan 'komünizme karşı özgürlük' eli Şah, Marcos, Stroessner, Pinochet gibi faşist diktatörlere hamilik yapıyor, Lübnan'a deniz piyadeleri gönderiyor, Libya'yı bombalayıp Grenada'yı işgal ediyor, Salvador ve Nikaragua'da cinayet işliyor, Panama'yı istila ediyor.

Noriega'yı diktatör, kaçakçı, rüşvet ve cinayet suçlusu ilan eden emperyalist propaganda Panama'daki Amerikan çıkarlarını silahla korumak için altyapısı aylardır hazırlanan ikiyüzlü bir tezgahın başka bir şey değildir. Amerikan emperyalizmi aynı suçlamaları ve tezgahı daha önceki milliyetçi general Torrijos için de yapmıştı. Kanal ve çevresindeki 30 km.'lik Amerikan denetimindeki şeridi 2000 yılında Panama'ya devretme anlaşmasını kabul ettirmeyi başaran, ABD'nin bazı ekonomik çıkarlarına karşı milliyetçi tedbirler alan, dış politikada anti-emperyalist rejimleri destekleyen Torrijos da Amerikan yönetimi tarafından uyuşturucu kaçakçısı vs. denilerek aynı şekilde suçlu gösterilip devrilmeye çalışılmıştı. '81'de uçak kazası olarak gösterilen Torrijos'un ölümünde yine CIA'nın parmağı vardır.

Sorun, ABD'nin Latin Amerika'daki, özel olarak da Panama Kanalı'ndaki çıkarlarıdır. Amerikan emperyalizmi 2000 yılında sözleşmesi biten Panama Kanalı'nın elinden çıkması-

ABD'nin Panama'yı işgali Amerikan çıkarlarını silahla korumak için altyapısı aylardır hazırlanan ikiyüzlü bir tezgahın başka bir şey değildir.

nı hazmedememekte, o yüzden darbeler, kompolar düzenleyip cinayetler işlemektedir.

1940'dan beri seçimle gelen her başkanı kısa sürede -bazen birkaç gün sonra- cunta tezgahlayıp deviren Amerikan emperyalizmine artık cuntalar da kâr etmez olmuştur. Gariptir ki iş başına gelen generaller de bir süre sonra, Panama halkını onursuzluğa, en rezil sömürü ve bağımlılığa iten ABD ile ilişkilerini bozmuşlardır. Noriega'nın ilerici olmadığı besbellidir. Ancak var olan ve on yıllardır yaşanan durum, Noriega ve önceki generallerin diktatör mü, yoksa anti-emperyalist mi oldukları değil, "Amerika Kuzey Amerikalıdır" diyen yüz yıllık Monroe doktrini gereği Latin Amerika ve Panama'daki Amerikan sömürü çıkarları ve bu kölece bağımlılaştırmaya başkaldıran halka karşı emperyalist haydutluklarıdır.

Saldırı Panama halkına, bütün dünya halklarına karşıdır. Bir yandan emperyalist metropollerden pompalanan gerici, ikiyüzlü 'özgürlük', 'barış' demagojileri, öte yandan da reformizm rüzgarları dünya

halklarını emperyalizmle karşı karşıya, baş başa bırakmıştır. Enternasyonalizm bayrağı bugün -her zamankinden daha çok- kurtuluş mücadelesi veren halkların elindedir. Reformizme dönüşen uluslararası revizyonizm ulusal ve sınıfsal kurtuluş hareketlerinden sınırlı desteğini de çekmektedir. Malta Zirvesi'nde Bush'un "Latin Amerika'yı bize bırakın" isteği ve hemen ardından Panama'nın işgali tesadüf değildir.

Emperyalizmin baş çelişkisi ezilen, kurtuluş mücadelesi veren dünya halkları olmaya devam ediyor. Marksist-Leninistlerin yıllardan beri devrim perspektiflerini oturtukları gerçek budur. Bu gerçek bugün bütün somutluğu ile çok daha açık ve belirgin olarak kendini kanıtlamaktadır. 'Devrim ve enternasyonalizm-bayrağı bizlerin elindedir. Dün böyleydi, bugün daha fazla böyle. Her gerçekleşen devrim kurtuluş savaşçılarını daha fazla enternasyonal ruhla eğitecektir.

Filistin'de sıkılan kurşun bize karşıdır. Nikaragua ve Salvador'da öldürülen devrimciler bizim kardeşimizdir. İşgal edilen Panama bizim

ülkemizdir. Ve bizim karşılığımız da, gücümüzün yettiği ölçüde, - dünyanın dört köşesindeki bu emperyalist saldırganlığa karşı tavır almak olacaktır. Onun için Vietnam'ı bir parola, enternasyonal şiar yaptık: İki... Üç... Daha Fazla Vietnam.

Emperyalizm ne kadar saldırgan olursa olsun, uluslararası revizyonizmi ne kadar enterne ederse etsin "küçük" denen halklardan bile tokat yemek kaderidir. Vietnam'da tokat yedi. İran, Lübnan ve Nikaragua'da yine tokat yedi. Şimdi 17 bin kişilik Panama ordusuna 26 bin seçkin Amerikan askeri bas eğdiremiyor. Çünkü baş eğdirilmek istenen bir halktır; emperyalizm bunu hiçbir yerde başaramadı. Askeri, teknolojik güç abartmaları da dünyayı, tarihi hiçbir zaman izah edemedi, yanıldı. Halkların özgücü ve kurtuluş kararlılığı bütün karamsar teorileri boşa çıkardı, alt üst etti. Panama'da devrimci bir halk önderliği yok. Ama o bile emperyalist işgalin iflasını kanıtlıyor.

Emperyalizm yaklaşık yüz yıldır kendi kendini teşhir ediyor. O yüzden yeni-sömürgelerin işgalini işbirlikçisi yerli oligarşilerin eline verdi. Halklar için ölümcül tehlike öncü örgütleri-partileri saran özgüven yoksunluğu ve enternasyonalist anlayış tükenişi yüzünden halkların emperyalizme karşı mücadele bilincinin dumura uğratılmasıdır.

Reformizm emperyalizme rağmen kurtuluşun mümkün olmadığını söylüyor, mücadele yerine uzlaşmayı öneriyor. Devrimci bilincin felç edilmesi demek olan bu tehlike dünya halklarının tepesinde bir giyotin gibi asılı durmaktadır.

Devrimciler için, bilinçleri felç eden bu 'işgal' tehlikesine karşı sonuna kadar mücadele etmek başat görev olacaktır. Yalnız da olsa, bedeli ağır da olsa, ülkesinde devrim yapmak için savaşmak ve kurtuluş mücadelesi veren kardeşlerine yardım eli uzatmak; devrimcilerin vazgeçemeyeceği şiar bu olacaktır. En zor koşullarda bile devrimcilerin yüreklerini terk etmeyen slogan aynı canlılıkla duruyor: Biz Kazanacağız.

LATİN AMERİKA DA BİZİMDİR

Doğu Avrupa'da demokrasi (!) rüzgarları esiyor Salvador, Filipinler, G. Kore'de "Demokrasi İçin Devrim" sloganları atılıyor, ABD ve SSCB ise Malta'da bir araya geliyorlar. Malta'da neler görüldü, sonuçları nelerdir, pek bilinmiyor ama Malta Zirvesi osnrası gelişen olaylar görüşmenin ABD lehine olduğunu ortaya koyuyor. Barış (!) görüşmelerinin sürdüğü bir sırada emperyalizmin koruyucusu ABD önce Filipinler'e müdahale edip arkadan Panama'ya saldırdı. Ve Bush bundaki asıl isteğini tek cümleyle dile getirdi. "Latin Amerika'yı bize bırakın" Bu ne cüret! Barış görüşmelerinin ardından ABD'nin gerçekleştirdiği askeri çıkartmalar tesadüf değildir. ABD'nin, son günlerdeki saldırganlığının gücünü Sovyetler Birliği'nin derin sessizliğinden, aldığı gün gibi ortada. Gorbaçov'un ekonomik-politik alanlarda uyguladığı reformlar dış politikada da gündeme gelmektedir. Sovyetler Birliği ABD'ye karşı olmadığını, emperyalizmi karşı cephe olarak görmediğini her fırsatta söylüyor. Buna karşın, ulusal kurtuluş savaşlarına karşı olduğunu da her fırsatta ifade etmekten geri durmuyor. Sovyetler birliği politik uzlaşma arıyor, Filipinler'de Marcos gitmiş Aquino gelmiş, Panama'da Noriega gitmiş bir başkası gelmiş; gelip gidenler pek önemli olmuyor. Yeter ki istikrar sağlansın. İstikrar arayışı içinde olan Sovyetler Birliği artık eskiden olduğu gibi ABD karşısında etkili olamıyor, dahası böyle bir çabası da yok. ABD'nin saldırılarına ve müdahalelerine tepki göstermek şöyle dursun, sessiz kalmayı tercih ediyor. Sonuçta meydan ABD'ye kalıyor. Yıllardır yayılmacı politikasını "baba"lık görüntüsüyle sürdüren ABD, artık sosyalist sistemden gelebilecek tepkinin de olmadığından emin olarak saldırganlığını yoğunlaştırıyor. Bir yandan Doğu Avrupa'daki demokrasi (!) darbelerine şapka çıkarırken, öte yandan askerleriyle Panama'ya girip, Noriega için 'O suçludur, yargılayacağım onu' diyebiliyor. 'Baba' Bush neden on binlerin katil Pinochet'i

yargılamıyor? Neden katil İzak Şamir'i yargılamıyor? Yargılamıyor çünkü tüm cinayetlerin, komploların sorumlusu olarak önce kendisini yargılaması gerekecek. Malta'da veya bir başka yerde yapılan "barış" görüşmesi çözüm değildir. Barış emperyalizmle anlaşarak olmaz. Evet, sosyalist ülkeler de nefes borularını açmak için birtakım kapitalist ülkelerle ekonomik ilişkilere girebilir, bu doğrultuda anlaşmalara oturabilir. Bugün bunu reddetmek saçmalaktır. Ama emperyalizmle barış görüşmelerine oturmak, iç ve dış ekonomik- siyasi sorunların çözümünü emperyalizmle uzlaşarak bulmaya çalışmak farklı bir bakış açısidir. Bu, reformist bir politikadır, emperyalizmle uzlaşma köprülerini savunmaktadır. Sovyetler birliği'nin yaptığı da budur. Bu politika bugün salt sosyalist ülkelerde çalışkanlılara neden olmakla kalmamış, ulusal kurtuluş savaşını veren ülkeleri de belirli ölçülerde etkilemiştir. Diğer önemli bir etkisi de arenayı ABD'nin hamiliğine bırakması olmuştur. Bu da ABD'nin fütursuz saldırılarını gündeme getirmiştir. Sovyetler Birliği'nin uzattığı barış çubuğunu tüttüren ABD, dumandan boğulma tehlikesi geçiren de yeni-sömürgeler olmuştur. Malta Zirvesi'nin resmi sonuçları açıklanmadıysa da görünen o ki, ABD ve Sovyetler Birliği birbirlerini çelmelemeyeceklerdir. ABD varlığını sürdürebilmek için dünya halklarına yönelik saldırılarını "demokrasi" güllükleriyle yoğunlaştıracaktır. Dün Vietnam'a, Küba'ya girmiştir, bugün de Filipinler'e, Panama'ya. Ancak emperyalist güçler Küba ve Vietnam halkının verdiği dersi unutmamalı, ezilen halkların haklı mücadelesinin engellemeyeceğini bilmelidir. Bugün sosyalist enternasyonalist dayanışma ağırlıklı ulusal kurtuluş savaşçılarının omuzlarına yüklenmiştir. Latin Amerika'yı bize bırakın' diyen Amerika'ya Türkiyeli devrimciler olarak bir çift sözümüz var: 'Latin Amerika'yı siz bırakın. Çünkü Latin Amerika da bizimdir.'

ABD'NİN PANAMA İŞGALI DEVRİMCİ SOL GÜÇLERCE PROTESTO EDİLDİ

ABD Panama halkının özgürlüğünü hiçe sayıyor. Emperyalizm dünyanın pek çok yerinde olduğu gibi Panama'da da sömürü mekanizmasını pekiştirmek için ülkeyi işgal ediyor, halkı öldürüyor, tutsak alıyor.

Halkların özgürlük ve bağımsızlığının önüne dikilen emperyalizm emekçi halkların anti-emperyalist tepkisiyle karşılaştı. Ülkemizde de on yıllardır kararlılıkla, cesaretle sürdürülen anti-emperyalist mücadeleyi yükselten devrimci sol güçler ABD'nin Panama'yı işgaliyle birlikte enternasyonalist bir dayanışma örneği gösterirken, emperyalizme olan öfkelerini de haykırıyorlardı.

DEMKAD'lı Kadınlar ve TAYAD'lı Aileler 22 Aralık 1989 günü İstanbul Beyazıt'ta Panamalı işgalini protesto ettiler. Panama emekçi halkıyla devrimci dayanışmayı ifade eden ve ABD işgalini protesto pankartının asıldığı gösteride. "...Biz Türkiye kadınları emperyalizmin emekçi kitlelere neler getirdiğini, özellikle kadınları nasıl aşağılayıp pazara sunduğunu çok iyi biliyoruz. Emperyalizmin emekçi kitleleri sömürmek üzerine kur-

duğu planlara gözümüzü kapamaya-
cağız." diye seslendiler kamuoyuna.

Bir gün sonrası. Eylem yeri bu defa işgalci ABD'nin İstanbul Konsolosluğu önü. Emperyalizme karşı tüm öfke ve nefretini kuşanmış, inançlı ve kararlı yüzlerce insan öğle saatlerinde İstiklal Caddesi'nin Tünel girişinde yolu ateşe vererek

trafiği kestiler.

"Kahrolsun ABD Emperyalizmi Devrimci Sol Güçler" pankartı açıldı ve yüzlerce insan Asmalımescit So-
kağından ABD Konsolosluğuna kadar "Kahrolsun ABD Emperyalizmi, Yasasın Panama Halkının Mücadelesi" vb. sloganlar atarak yürüdü. Konsolosluk önüne gelindiğinde, çevre binalarda ve yol boyunca toplanmış halkın meraklı bakışları arasında, yürüyüş boyunca en önde taşınan devrimci sol güçler imzalı pankart konsolosluk binasının giriş kapısına asıldı. Konsolosluk görevlisi polisler ve o sırada bölgede bulunan bir polis ekibi olayı izlemekle yetindi. Gösteri boyunca yaklaşık yüz kişilik bir grup sopalarla kitlenin güvenliğini aldı. Polis insanların kararlı tavrı karşısında olaya müdahale etmeye cüret edemedi. Gösteriye katılan yaklaşık 500 kişilik kitle konsolosluk önünden sloganlar atarak uzaklaşırken basına dağıtılan bildiri-
de "... Bu saldırı tüm dünya halklarına karsıdır. O halde tüm anti-emperyalist güçler görev başına! Emperyalist saldırganlar tarafından katledilen Panama halkını yalnız bırakmayalım. Dünya halklarının celladını yeryüzünden silmek için İKİ... ÜÇ... DAHA FAZLA VIETNAM yaratmak şiarıyla emperyalizme karşı mücadeleyi yükseltelim." çağrısında bulundu. •

141-142 ÜZERİNE

Toplumsal düzeni belirleyen üretim ilişkileridir. Sınıflı toplumlarda üretim araçlarını ellerinde tutan egemen sınıflar iktidara da sahiptir. Egemen sınıflar kendi çıkarlarına olan bu toplumsal yapıyı koruyabilmek ve sürdürebilmek için bazı üstyapı kurumlarını da oluştururlar.

Bu üstyapı kurumlarından biri de hukuktur.

Bir devlette uygulanmakta olan hukuk kurallarını ve bunların tarihsel oluşumunu belirleyen sınıflar arası savaşlardır, iktidara sahip olanegemen güçler o devleti koşullandırır. Bundan dolayı hukuk bu sınıfın ekonomik çıkarları ile birlikte gelişir ve ona hizmet eder.

"Hukuk, insanların üretim olayını yürütmek için giriştikleri ilişkileri oluşturan toplumun ekonomik temeli üzerinde yer alan bir üstyapı kurumudur." diyor Engels.

Üretim araçlarına ve iktidara (devlete)sahip olan egemen sınıflar hukukda belirler. Üstyapı kurumlarından biri olan hukukla da kendi çıkarlarınaola bu düzeni sağlamlaştırırlar. İktidarı elinde tutan egemen sınıflar kendi çıkarlarına olan bu toplumsal düzeni korumak ve devam ettirmek, toplumun diğer sınıf ve katmanlarının kendi aleyhlerine olan bu düzene karşı verdikleri savaşımalarını bastırmak, yok etmek için çareler ararlar.

Türkiye'deki egemen sınıfların faşist İtalyan Ceza Yasasında yer alan faşist karakterdeki yasa maddelerini (141-142 vb. maddeler) TCY(Türk Ceza Yasası)'ye aktarmaları bu arayışların ürünüdür.

Egemen sınıflara karşı verilen savaşımaları bastırmak, ileride yükselecek olan bu savaşımaları şimdiden engellemekve bu savaşımaları karşı egemen sınıflarca uygulanacak baskı ve şiddet: meşrulaştırmak için bu yasa maddelerine ihtiyaç duyulmuştur. Bununla de 141 ve 142. maddeler ceza yasasına eklenmiştir.

TCY 1926 yılında hazırlanmıştır. Ancak bu tarihte TCY'nin 141 ve 142. maddelerine denk gelen maddeler İtalyan Ceza Yasasında (Zanardelli Yasası) henüz yoktur. Bu maddeler İtalyan Ceza Yasasına 270 ve 272. maddeler olarak Rocco Yasası ile 1.7.1931 tarihinde girmiş ve TCY'ye 11.6.1936 tarihli 3038 sayılı yasa ile 141. ve 142. maddeler olarak alınmıştır. Hem İtalyan Ceza Yasasında, hem de TCY'de bu maddelerin yer alması bir tesadüf değildir. Faşist devleti korumak, kurumsallaştırmak amacıyla getirilmişlerdir.

1936 yılında TCY'ye aktarılan bu maddeler daha sonra sınıflar arası mücadelenin daha doğrusu toplumsal muhalefetin ivmesinin alçalıp yükselmesine paralel olarak birçok defa değiştirilmiştir. Yasa maddeleri aynı olduğu zamanlarda da, ülkedeki sınıflar arası dengelere göre farklı uygulamalar hep söz konusu olmuştur. Belirli dönemlerde bu (ceza yasasında yer alan diğer maddelerle birlikte; örneğin 146, 168, 312, 159 vb.) maddelerin uygulanması daha sınırlı iken, özellikle askeri müdahaleler sonrası dönemlerde bu sınırlılık ortadan kalkmakta ve her olaya bu ve benzeri maddeler rastgele uygulanmaktadır. Bununla da yetinilmeyerek bu maddelerde sayılan suçlar 1982 Anayasasına da aktarılmış, Anayasal düzeyde yasallaştırılarak kaldırılmaları zorlaştırılmıştır.

Kısaca TCY'de yer alan 141-142. maddeler ile benzeri diğer maddeler düşünce suçu olmakta öte siyasi suçlardır. Ve bunların hepsini diğer anti-demokratik yasa ve uygulamalarla birlikte ele almak gerekir.

Bu maddelerde yer alan suçların içeriğinin belirlenmesi ve uygulanması hep sınıflar mücadelesinin düzeyi ile orantılı olmuştur. Önce maddelere "şiddet" unsuru eklenmiş, daha sonra bu "şiddet" unsuru maddelerden çıkarılmıştır. Ancak sonuçta

değişen bir şey olmamıştır. Baskının yoğunlaştığı dönemlerde keyfi bir biçimde çerçevesi genişletilerek sıkça uygulanan bu maddelerde belirtilen suçların zorunlu olarak "şiddet" içerdiği kabul edilmiş ve uygulamada bu yönde gerçekleşmiştir.

İçeriklerini "siyasi suçun" oluşturduğu bu ve benzeri maddelerin uygulanması hep toplumsal muhalefetin engellenmesi, ortadan kaldırılması yönünde olmuştur ki zaten amaç da budur.

141. ve 142. maddelerin kaldırılması neden gündeme gelmiştir?

1-Ülkemizde günümüze kadar verilen (ve gittikçe yükselmekte olan) bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin egemen güçlerce bastırılmasında artık farklı araçların da devreye sokulması gerektiği doğduğu için;

2-Düzenle uzlaşan ve artık düzen için bir tehlike oluşturmayan ve isimlerinin "sosyalist" ya da "komünist"olmasından öte sosyalizm-komünizmle bir ilişkileri olmayan partilerin kurulmasına olanak yaratan toplumsal muhalefetin bu merkezde partilere kanallize edilmesini sağlamak için;

3-Belirli toplumsal katmanların (burjuva demokrasisi özlemleri olanların) tepkilerini ve muhalefetlerini ortadan kaldırmak için;

4-Batılı ülkelere "demokrat" görünüp AT'ye girme olanağını elde etmek için 141 ve 142. maddelerin değiştirilmesi gündeme getirilmiştir.

T.C. devleti kendisini sürekli olarak demokratik bir hukuk devleti olarak lanse etmektedir. Ancak var olan yasalara, uygulamalara (özellikle 1980 sonrası yasalara ve uygulamalara) baktığımız zaman gerçeğin hiç de böyle olmadığını görmekteyiz. Ülkede ekonomik kriz derinleşmekte ve toplumsal muhalefet giderek yükselmektedir. Mevcut iktidar hiçbir sorunu çözmemektedir, çözemeyiz de. Bu nedenle zaman za-

man 141 ve 142. maddelerde olduğu gibi, kamuoyunu yönlendirici konular gündeme getirmektedir.

Hukuksal açıdan bakıldığında 141 ve 142. maddeler (diğer birçok maddeyle birlikte) kuşkusuz düşünce özgürlüğünü kısıtlamak, kaldırmak ve örgütlü mücadeleyi engellemek için TCY'ye konulmuştur.

Bu ve benzeri maddelerde "suçta yasallık" ilkesi söz konusu değildir. (Zaten düşünce suçu açısından olması da mümkün değildir.) "Suçta yasallık" ilkesi olmadığından aynı olay için değişik mahkemeler farklı kararlar vermekte, hatta aynı mahkemenin birbiriyle çelişik kararlarına rastlanmakta, bilirkişiler birbirine zıt raporlar hazırlamaktadır.

Burjuva demokrasilerinde düşünce özgürlüğünün yalnız kurulu düzene uygun düşünenlerin değil, herkesin hakkı olması gerekir. Bu, ülkemizde hiçbir zaman tam olarak gerçekleşmediği gibi 141 ve 142. maddelerin kaldırılmasıyla da gerçekleşmez. Soruna sadece 141 ve 142. maddeler çerçevesinde bakmak ve bunların kaldırılmasıyla demokratik Türkiye'nin oluşacağını düşünmek büyük bir yanılgıdır.

141 ve 142. maddelerle birlikte sürekli ön planda tutulan bir başka yasa maddesi de 163. maddedir. Öncelikle belirtmek gerekir ki 163. madde farklı nitelikte bir maddedir. Genel bir bakışla 163. maddenin de sonuçta düşünce (daha doğrusu inanç) özgürlüğü ile ilgili olduğu söylene bile burada ön plana çıkarılması gereken bizce bu maddenin içeriğidir. Burada söz konusu olan dogmatizmdir. 141 ve 142. maddeler ile diğer anti-demokratik yasaların kaldırılması tarihsel-toplumsal gelişim sürecinde demokratik bir kazanımdır. 163. maddenin ise böyle bir işlevi söz konusu değildir.

Kaldı ki 163. madde şimdiye kadar pratikte pek uygulanmayan bir maddedir. Zaten iktidarın kendisi 163. maddede sayılan suçlardan, daha ağır suçların işlenmesine her türlü olanağı sağlamaktadır. Özellikle 12 Eylül 1980 sonrasında gerici-dinci örgütlenmeler, propaganda-

lar devlet eli ile körüklenmiş, hatta yürütme erkine sahip kişiler bu propagandayı bizzat kendileri yapmışlardır.

1980 sonrası Türkiye'de gerici-lerin-dincilerin siyasi örgütlenmeleri (gerek parti olarak, gerek dernek olarak ve gerekse tarikat olarak), kadrolaşmaları çok yoğunlaşmıştır. Vakıflar, imam hatip okulları, ilahiyat Fakülteleri, Kuran kursları, zorunlu din dersleri ve benzeri yollarla gericilik, yobazlık körüklenmektedir.

Egemen güçlerin gericiliği körüklemelerinin temel nedeni toplumsal muhalefetin güçlendiği, iktidarı zorladığı dönemlerde, bu gerici güçlerin de yardımıyla yükselen muhalefeti susturmak ve hatta yok etmektir.

163. madde ve benzeri düzenlemeler gericiliğin (şeriatçılığın) iktidara yönelmesi durumunda uygulama alanı bulabilen maddelerdir. Bunun dışındaki durumlarda egemen güçler dini ve gerici güçleri yükselen toplumsal muhalefete karşı bir kan olarak kullanmaktadırlar.

Kısacası, gericiliği, yobazlığı, karanlılığı ve dogmatizmi savunanların yollarını açabilecek olan 163 ve benzeri düzenlemelerin kaldırılmasına karşıyız. 163. maddenin kaldırılmasını savunmak devrimcilerin, demokratların görevi olamaz.

Sonuç olarak; Türkiye'nin hukuk mevzuatı (başta Anayasa olmak üzere) anti-demokratik yasa ve uygulamalarla dolu iken, en temel demokratik talepler kan ve şiddetle bastırılırken, Tuzla, 1 Mayıs, Okmeydanı, „Silopi gibi katliamlar yaşanırken, Doğu'daki baskı ve asimilasyon politikası sürerken, toplantı ve gösteri özgürlüğü, dernekleşme olanağı kullanılamazken, sendikalaşma ve grev hakkı yok denilebilecek durumda iken, üniversitelerin özerkliğinden söz edilemezken, yargı bağımsızlıktan uzakken, vb. düzenleme ve uygulamalar varken 141 ve 142. maddelerin kaldırılması pek önem taşımayacaktır.

Kısaca, 12 Eylül faşizmi ve huku-ku hüküm sürerken, 141 ve 142. maddelerin kaldırılması devletin biçimini değiştirmeyeceği gibi, anti-de-

mokratik yasalar ve '82 Anayasasında da bir değişiklik getirmeyecektir. Oynanan oyun açıktır: Demokrasici-lik oyunu, göz boyamacılık. Bazıları soracaktır; '141-142'nin kaldırılması-na karşı mısınız?' Elbette hayır! Fakat ülkemizde devletin faşist karakterinde anti-demokratik yasa ve uygulamalar ortadayken salt 141 ve 142'nin kaldırılması neyi değiştirecek? Kaldı ki devletin, 141-142'yi kaldırmakla 141 -142'nin işlevlerini yerine getirecek yeni yasa maddelerini gündeme getireceği veya eskilerini uygulama alanına sokacağı açıktır. 141-142'nin kaldırılmasıyla kurulacak "komünist", "sosyalist" partilerin de icazetli tabela partileri olmaktan öteye gitmeyeceği gün gibi açıktır. İşte sorun budur. Biz de diyoruz ki, enerjimizi, gücümüzü salt 141-142'nin kaldırılması için değil, 12 Eylül faşizminin ve onun hukukunun ortadan kaldırılması için harcayalım. Demokrasi mücadelesi salt 141-142'ye karşı değil, faşizme ve hukuk dahil bütün kurumlarına karşı olmalıdır. Yoksa, devletin demokrasici-lik oyununa geleceğiz ki bu, Türkiye emekçi halkına karşı yükü ağır olan bir hesap altına girmek demektir. Özcesi, demokrasi mücadelesi bedel ister. "Yukarıdan beklemek" işin kolayına kaçmak, icazeti, uzlaşmayı, teslimiyeti, statükoculuğu onaylamaktır. Biz bu ülkede bedelsiz hiçbir hakkın alınamayacağına ve zaferin emekçi halka ve demokrasi güçlerine dayalı örgütlü mücadeleden geçeceğine inanıyoruz.

DEMOKRASİ MÜCADELESİNDE AVUKATLAR

DÜZELTME

1-Dergimizin 30. Sayısının 5. sayfasında, 2. sütundaki alttan 22. satırda geçen "örgütlerin" kelimesi, "örgütlerinin" olacaktır.

2-Yine aynı sayımızın 35. sayfasında, "Suçlu Gazete Patronları, Öldürülen Gazeteciler" başlıklı yazıda polisle işbirliği yapan gazetecilerden bazıları sayılırken İrfan Taştumur'un adı yanlışlıkla girmiştir.

Düzeltilir özür dileriz.

ŞİMDİ BİR TUTSAK DAHA ÖZGÜR

Ama bir gün mutlaka..." demişlerdi ortaya çıkan tünellerine bıraktıkları dövizlerinde. Her zindanın mutlaka bir çıkış yolu olduğunu biliyor, sıcak mücadeleye katılmanın heyecan ve coşkusunu yüreklerimizden, bilinçlerimizden eksik etmiyorduk. Devrimci örgütümüze, haklı bir kavga kazanacağımıza inancımız tamdı.

Tutsak düşmüştük özgürlük mücadelesinde. Özgürlüğe, bağımsızlığa olan tutkumuzu zindanlarda da sürdürdük. Bedenlerimiz tutsak, beyinlerimiz özgürdü. Her koşul altında sürdürdüğümüz mücadelemiz tutsaklık koşullarında da cesaret, özveri ve kararlılıkla sürüyor ancak sıcak mücadeleye olan tutkumuz bizleri bir an olsun yalnız bırakmıyordu. Ranzamız, yastığımız, zincirimiz, voltamız bu coşkuyla doluydu. Duvarlarla, idam sehpalarıyla, işkencelerle engellenemeyecek bir coşkuyla, inançla, özlemle bu. Kararlılığımız ve yaratıcılığımız yanımdan eksik olmayan silahımızdı. Özgürlük, silahımızdan fırlayacak mermiydi artık.

Duvarlar, demir parmaklıklar, demir kapılar...

İnançla ayırmaya çalışıyorlardı bizleri özgürlük mücadelesinden...

Başaracaklar mıydı?

Hayır, bin kere hayır! Çünkü onlar çürüyen, yozlaşan, yıkılıp gidecek olanı; biz gelişeni, kurulacak olanı temsil ediyoruz. Aşılmaz değil, aşıldı duvarlar. Hiçbir zaman kararmayan yüreğimiz, devrimci örgütümüze olan güvenimiz an be an fısıldıyordu bu gerçeği.

Bundan bir süre "önce özgürlüğe koşan iki arkadaşımızın nasıl firar et-

tiklerinin sırrı hala çözülememişti. Siyasi şube cezaevi yönetimini, cezaevi yönetimi dış güvenliği suçluyor, polis dışarıda "firari avı" adı altında şov yapıyordu. Onlar birbirlerini suçlayadursun, şimdi sıra bir başka arkadaşımıza daha gelmişti. 2 Ocak 1990 günü Devrimci Sol Davası tutsaklarından Sinan KUKUL da özgürlüğü ve kurtuluş mücadelesini kucakladı. En son açık görüş sırasında görülmüştü. Ondan sonra? Ondan sonrası başarılı bir operasyon ve özgürlüktü. O da firar hakkını kullanmıştı. Özgürlüğün ellerimizde olduğunu bir kez daha göstermiştik...

Sıcak mücadeleye katılmanın tutkusu bir kez daha yaratıcılığımızla birleşmiş, zindanın çıkış yolunu bir kez daha bulmuştuk...

Şimdi tartışıyorlar. "Cezaevleri

yo! geçen hanına döndü." diyorlar. "Biz uyarmıştık." diyorlar.

Evet, belki siz uyarmıştınız ama "biz de uyarmıştık"!

"Özgürlüğümüzün ellerimizde olduğunu" söylemiş, "O duvarlarınız bize vız gelecek vız..." diye de UYARMIŞTIK.

Şimdi yine uyarıyoruz: "Bizim de günümüz gelecek." Mücadele azmini yitirmemiş her devrimcinin özgürlükle kucaklaşacağı gün gelecek. Tek tek ya da toplu hepimiz firarın hakkımız olduğunu biliyor, her zindanın mutlaka bir çıkış yolu olacağı gerçeğini bizlerle birlikte yaşıyoruz.

Evet, bizler için zindanlarınız yol geçen hanına döndü. Ya siz, ya sizin köhnemiş düşünceleriniz, baskıcı, katliamcı yüzünüz, ya avuç avuç sattığınız vatanımız... Özgürlüğü, bağımsızlığı, vatani emperyalizmin sürekli konakladığı bir hana hapsedmediniz mi?

Bir kez daha karanlığı şimşek çakıp yaranları, şimdi sıcak mücadele içerisinde olan M-L halk kurtuluş savaşçısını selamlıyoruz.

**Devrimci Sol Tutsakları Adına
A. Tayfun ÖZKÖK**

"DEVİRİMİN KIZIL BAYRAKLARI ASLA YERE İNDİRİLMEMEYECİK"

Fide! Castro Ruz'un 28 Ekim 1989'da Camilo Cienfuegos'un ölümünün 30. yılı anma törenlerinde yaptığı konuşmanın Granma Dergisi'nin 12 Kasım '89 tarihli sayısından alınan son bölümünü yayınlıyoruz.

BUGÜN SOSYALİST VE KOMÜNİST DÜŞÜNCEYİ HER ZAMAN OLDUĞUNDAN DAHA ÇOK SİPER ETMELİYİZ KENDİMİZE

Bugün, Ekim'in 28'inde, bu nedenle Camilo'nun sözlerini anımsayarak kendimize şunu söylemeliyiz: Devrimci çizgiyi siper etmeliyiz kendimize; ilkeli çiz-gimizi, kesin ve sağlam inançlarımızı siper etmeliyiz kendimize; şimdi Marksist-Leninist düşünceyi her zaman olduğundan daha çok siper etmeliyiz kendimize. (Alkışlar)

Hiç kimse halkımızı kandıramayacak, hiç kimse halkımızın kafasını karıştıramayacak.

Oralarda bazı kızıl bayraklar görüyorum ve bugün, 'halkımız asla boyun eğmeyecektir' diyen o aynı Camilo'nun 30. ölüm yıldönümünde diyorum ki, devrimin kızıl bayrakları asla yere indirilmeyecek, devrimin kızıl bayrakları asla karşı devrimin beyaz ya da sarı bayraklarıyla er değiştirmeyecek...(Uzayan alkışlar ve "Fidel, Fidel" bağırışları)

Şerefli sosyalist ve komünist adımızdan asla vazgeçmeyeceğiz. (Alkışlar) Şanlı partimiz, Camilo'nun sözünü ettiği 20.000 ölünün ve anayurdumuzu, enternasyonalizmi savunmak için hayatlarını vermeye hazır olanların partisi; bu şanlı parti asla ve hiçbir zaman Küba Komünist Partisi dışında bir ada sahip olmayacak. (Alkışlar ve bağırışlar)

Bu devrim ona Playa Giron'da paralı askerlere karşı çarpışırken

ölen ilk adamın mezarından önce verilen o şanlı tanımdan asla vazgeçmeyecek; bu devrim kendi tarihsel ve şanlı tanımından asla vazgeçmeyecek; bu devrim -kendi tarihsel ve şanlı tanımı olan Küba Sosyalist Devrimi tanımından asla vazgeçmeyecek. Eğer onu bir başkasıyla değiştirme günü gelirse, bu değişiklik Küba Komünist Devrimi için yapılacaktır. (Alkışlar)

Söylemeye gerek yok akıl almaz bir zamanda yaşıyoruz. Eğer Amerika Birleşik Devletleri'nden bize iyi devrimciler, iyi sosyalistler ve iyi komünistler olmamız için hangi tedbirleri hayata geçirmemiz gerektiğini anlatan bir hikaye okuyor olsaydı, Camilo ne derdi acaba? İyi devrimciler, iyi sosyalistler, iyi komünistler olarak değerlendirmek için hangi burjuva ve kapitalist reformları hayata geçirmek zorundayız acaba? Şimdilerde iki tür devrimci, iki tür sosyalist ve iki tür komünist var. Emperyalizmin tanımladığı kadariyle iyiler ve kötüler. Ve kötüler arasında sayılmanın onurunu taşıyoruz. (Gülüşmeler) Bizler kötüyüz, iflah olmayız çünkü emperyalistlerin yapmamız gerektiğini söylediği şeyleri yapmıyoruz; çünkü ülkemiz kapitalizmle ne oynuyor, ne de flört ediyor; çünkü biz daha önce bu tür oyunların sonuçlarını hem gördük, hem de yaşadık. Dersimizi aldık, akılsızlıktan vazgeçtik. Şimdi inançlarımız her zaman olduğundan çok daha güçlü ve kesin. Sosyalizmin başarabileceklerine bugün her zamankinden daha çok inanıyoruz.

Her zamankinden daha çok inanıyoruz ki bütün bu durumlar yaşanırken yapmamız gereken şey daha ileriye gitmektir. Camagüey Kışla-sı'nda Camilo ne yaptıysa onu yapmalıyız, ileriye atılmalıyız. Belki şimdi ileriye doğru gidiyoruz ya da belki bunlar geri çekilme zamanları ve biz geri çekilmek istemiyoruz.

Garip bir zamanda yaşıyoruz. Burjuva basını okunmalı, onun mesajları, 'Sosyalizm sona erdi, o bir rüyaydı, bir yanılsamaydı. İnsanlık kapitalizmin şerefsizliği ve rezilliğine geri dönmek zorundadır.' diyen yumuşak(!) konuşmaları dinlenmeli.

Kullanılan dilde bile rezillik var. Bugünlerde kapitalist reformların ateşli savunucuları ilerici olarak adlandırılıyor. Bu, uluslararası haberleşme uydularının anlattığı hikayelerin dili. Ve ben diyorum ki, bu uluslararası haberleşme uyduları emperyalist ve kapitalist tekellerin elindedir. Marksist-Leninistleri, sosyalizmin savunucularını, o boyun eğmeyen, o dimdik ayakta duran, o hiçbir zaman düşüncelerine ihanet etmeyen, o düşüncelerine yürekten inanan, dünyanın o en gelişmiş ve ilerici insanlarını tanımlamak için bu lastikli dil kurnazca kullanılıyor. Onlar ki emperyalizmin saldırılarına boyun eğmediler, onları dogmatik diye çağırıyorlar. Çok yaşa dogmatizm! ("Çok yaşa dogmatizm" bağırışları) Devrimci ilkelerin savunulmasını içeren ama düşüncenin değişmezliğini ve emperyalizmin zoruna boyun eğmeyi dışlayan dogmatizm, çok yaşa! (Alkışlar)

Bugün sosyalizmin sorunlarını aşmanın tek yolu M-L ideolojiye her zamankinden daha kararlı sarılmaktır.

Şimdi bize başka isimler de verdiler: Tutucular, Ortodokslar. Kelimelerin bir şeyleri çarpıtmak için nasıl kullanılabileceğini ve onlarla nasıl oynanabileceğini görüyorsunuz.

Ne zamandan beri emperyalizm ilericiydi? Ne zamandan beri insanın insanı sömürmesi ilericiydi? Ne zamandan beri bütün bu pislikler ilerici oldu? Marks'ın dediği gibi, insanın insan tarafından sömürsü ortadan kalktığında, üretim araçları üzerindeki kapitalist mülkiyet ortadan kalktığında insanlık tarih öncesiinden çıkacak, tarih aşamasına geçecektir. Ve biz tarih aşamasına geçtik.

BİZ TARİH AŞAMASINA GEÇTİK VE TARİH ÖNCESİNE ASLA GERİ DÖNMEYECEK, KAFAMIZIN KARIŞTIRILMASINA ASLA İZİN VERMEYECEĞİZ

Eğer başkaları tarih öncesine dönmek istiyorlarsa, bu onların sorununu. Bırakın geri dönerek kendilerini bir parça tazelesinler. Ondan sonra, kendilerini nelerin beklediğini bilmedikleri bu yerden belki daha hararetili bir biçimde geri dönerler. Bu, kapitalizmin ne olduğu konusunda hiçbir fikri olmayan bazı insanların başına geliyor. Biz tarih aşamasına geçtik ve tarih öncesine asla geri dönmeyecek, kafamızın karıştırılmasına asla izin veremeyeceğiz.

Eğer sosyalizmin sona erdiğine, onun geçmişin bir parçası olduğuna inanıyorlarsa, eğer kapitalizmin gelecek olduğuna inanıyorlarsa, düşüncelerini- savunan komünistler var olmaya, soylu, adil ve insanca davalarını savunan komünistler var olmaya devam edeceklerdir.

Bugün burada anlattığım şeylerin hiçbirini kapitalizmde hayal bile edemedik. Bugün problemlerimiz olsa da, bugün hala güçlüklerle karşılaşsak da sosyalizmin bu gerçekliklerinde yaşadık çünkü sosyalizm bugün dünyanın çok büyük bir bölümüne hala büyük acılar veren geri kalmışlığı yaratmadı; sosyalizm sömürgeciliği, yeni-sömürgeciliği yaratmadı; sosyalizm eşitsiz mübadeleyi yaratmadı; sosyalizm yeryüzündeki milyarlarca insanın açlığını yaratmadı. Bunlar kapitalizm tarafından yaratıldı, bunlar kapitalizmin meyvesidir. Ve günümüz dünyasının bütün sorunları -silâhlanma yarışı, nükleer savaş tehlikesi, çevre kirlenmesi, havanın, nehirlerin, denizlerin kirliliği, hepsi- kaosun, anarşinin, sömürünün ve kapitalizmin sorumsuzluğunun meyvesidir.

Biz sosyalistler bütün bu sorunlara karşı; yeni-sömürgeciliğe, geri kalmışlığa, yoksulluğa, eşitsiz mübadeleye, halklarımızın gelişmiş kapitalist ülkeler tarafından sömürülmesine karşı mücadele ediyoruz, Yoksul-

luğu biz yaratmadık, yoksulluğa karşı azimle savaşıyoruz. Şimdi insanların yaptıkları gibi mucizeler, şimdi insanların daha az kaynakla, daha az dış ticaretle gerçekleştirdiği gibi başarılar yaratabiliyoruz. Bir şeyleri daha da iyi yapmayı, tasarruf etmeyi öğreniyoruz. Daha önceleri 20 m³ beton yapmak için 1 m³ kereste kullanırken, şimdi aynı keresteden 50 m³ beton yapıyoruz ve bunu 100 m³'e çıkarmak için çalışıyoruz. Önceleri 1 m³ beton yapabilmek için 700 kg. çimento kullanırken şimdi 450 kg. daha az kullanıyoruz.

Bir şeylerin nasıl yapılacağını öğreniyoruz. Artık sadece kesip biçmek, oradan oraya taşımak, fırlatıp atmak ya da taşımak gibi şeyler yok. Şimdi dökme kalıplar yapıyor, yeni teknikler uyguluyor ve aynı kaynaklarla olanaklarımızı üç katına çıkarıyoruz.

Bizim bütün bu yaptıklarımızı başka hangi ülke yapıyor acaba, merak ediyorum. İhtiyaç duyan bütün çocukların kayıt olabileceği 204 özel okul inşa edecek bir program; bu hangi ülkede yapılıyor? Bütün çabamızla, yalnızca bu alanda değil, bütün diğer alanlarda da yaptığımız şeyleri -özellikle tarımda, gıda üretiminde, çalışmanın yoğun bir biçimde sürdüğü, endüstriyel gelişmenin bilimsel gelişmeyi paralel bir biçimde izlediği alanlarda- hangi ülke yapabilir?

Dünya gerçeğinin farkında olan herhangi biri insanların bugün yaptıklarının bir kahramanlık olduğunu bilir. Biz bunu sosyalizme borçluyuz. Biz bunu insanların birliğine, insanların sahip olduğu devrimci ruha borçluyuz.

Büyük güçlükler durabilir önümüzde. Evet, çok büyük güçlükler bizi bekliyor olabilir. 26 Temmuz'da Camagüey'deki konuşmamda bunların olabileceğini açıklamıştım. Fakat bu bizi yıldırmıyor. Önümüzde duran bütün bu güçlükleri yenme azmiyle, bütün bu okulları belki 5 ya da en fazla 6 yılda tamamlama azmiyle çalışıyoruz. Onları 5 yılda tamamlamayazsak 10 yılda tamamlayamazsak ama onları aynen böyle inşa ederiz.

**HER TÜRLÜ GÜÇLÜĞE GÖĞÜS
GEREBİLMEK İÇİN KARARLI BİR
RUHA SAHİP OLMALIYIZ. ANCAK
DÜNYADA OLUP BİTEN HER ŞEYE
ÇOK DİKKAT ETMELİ, TAM BİLGİ
SAHİBİ OLMALI VE HER ŞEYDEN
HABERDAR OLMALIYIZ**

İmar planlarımız son derece iddialı. Olabildiğince hızlı bir biçimde 80.000'e ulaşmalıyız. Eğer çabalarımız, çalışmamız kesintiye uğrarsa, eğer büyük sorunlar çıkar ve 100.000 sayısına ulaşamazsak, o zaman 80.000, 70.000 ya da ne kadar yapabileceğsek o kadar yaparız. Her türlü güçlülüğe göğüs gerebilmek için kararlı bir ruha sahip olmalıyız. Ancak dünyada olup biten her şeye çok dikkat etmeli, tam bilgi sahibi olmalı ve her şeyden haberdar olmalıyız. Ve burada söylüyorum, ne olursa olsun biz yolumuza devam edeceğiz; ne olursa olsun, dünyaya ne gelirse gelsin sosyalizm ve komünizm için savaşmaya devam edeceğiz. Yalnız bırakılacağımızı sanmıyorum ama yalnız kalsak ve en sonuncu örnek ol-sak bile bir saniye için, bir an için bile yılmayacağız. Yılmak; bu bizim tarihimizin bir parçası değil, bu bizim felsefemizin bir parçası değil, bu Camilo'nun felsefesi değil, bu Che'nin felsefesi değil ve bu Granma gemisiyle gelen bizlerin felsefesinde hiçbir zaman olmadı. Kaçımız kaldık geride? İçimizden herhangi biri yenilgiyi kabul etti mi? Burada bulunanlardan kim bize amaçlarımızdan hala çok uzak olduğumuzu, -bundan birkaç 10 yıl önce amaçlarımızdan çok daha uzaktaydık- söyleyebilir?

Kuşatıldıktan sonra yalnız bırakıldığımız, bütün güçlerimizin dağıldığı ve birkaçımızın yeniden örgütlenmeyi başardığı zaman bizi ne yıldırı-mıştı? Hiçbir şey. O zamanlar mücadelemiz saçma görünüyordu fakat bize göre hiç de saçma değildi. Mücadelemiz rasyoneldi, sürdürmeliydik ve buraya kadar, şimdiye kadar sürdürdük. İnsanlarımız -özellikle 30 ya da daha büyük yaşta olanlar- Füzeler Krizi patladığında burada neler olduğunu burada hiç kim-senin korkmadığını biliyorlar. Kimbi-

li kaç nükleer silah bu ülkenin üstü-ne çevriliyken, bu, buradaki hiç kim-seyi yıldırmadı. Hiç kimse bu korkunç tehlikeler karşısında gözünü bile kırpmadı.

Devrim birçok sorunu göğüsledi. 30 yıllık emperyalist kuşatma, her günkü tehditler ve baskılar; ve biz burada geriye dönmekten tereddüt-süz duruyoruz. Başka bir deyişle, herhangi bir güçlülüğün karşısında yılm-lığa düşmek bizim geleneklerimiz ve felsefemize aykırıdır. Bize ne olabilir, tam bir kuşatma mı? İyi, bu olabilecek en kötü şeylerden biri ve biz zihnen buna karşı hazırlandık. Ayrıca böylesi durumlara karşı -ki en kötüsü doğrudan savaştır- di-renmek için örgütlendik.

Çok uzun bir zamandır bunun için hazırlıklıyız ve kendimizi buna hazırlamaya devam edeceğiz. Artık bir avuç değil, herhangi bir emperyalist saldırıya karşı kendimizi savunmayı isteyen ve savunmak için örgütlenmiş milyonlarca kadın ve erkekiz bu ülkede.

Emperyalistlerin bize iyi komünistler, iyi sosyalistler diyebilecekleri şeyleri yapmayacağız. Hiçbir konuda taviz vermeyeceğiz. Emperyalistler herhangi bir taviz verebileceğimizi hayal bile etmemeliler. Ve birer şeytan olduğumuzu düşünmeye devam etmek istiyorlarsa, bırakın düşünsünler çünkü biz büyükanne kılığında gizlenen kurtlara inanmıyoruz.

Halkımız okuduğu şeyler ve olup bitenler hakkında uzun uzun düşünmek zorundadır. Ülkeler ve devletler arasındaki ilişkilerin ne derece hassas olduğu ortadayken, bütün bu sorunların her durumda ve bütün ayrıntılarıyla kapsamlı bir analizini yapmak kolay değil. Sakin ve sabırlı olmalıyız. Dünyada olup bitenlerden çıkarılabilecek bütün yorumları en ince ayrıntılarıyla irdelemenize gerek yok, böylelikle olguları değerlendirebilirsiniz. Hepimiz uzun uzun düşünmek zorundayız. Bu günler oturup düşünme zamanları ama ben insanlarımıza, onların hiçbir zaman yanılmayan sezgilerine ve yeteneklerine güveniyorum.

Karmaşanın yaşandığı geçmiş günlerde, insanları komünist diye adlandırarak ya da komünizmin ne kadar kötü olduğunu anlatan kampanyalar düzenleyerek herkesin içine korku saldıkları o günlerde burjuva basınının Camagüey'deki karşı-devrimci grupları desteklemesine rağmen Camagüey halkı asla tereddüt etmedi. Camagüey'deki tek bir kadın ya da erkek, o sabah biz, Camilo ve diğer bütün insanlar tek bir vücut gibi kışlaya doğru yürürken tereddüt etmedi. Bu günler benzer bir güçte ve militanca birliğe gereksinim duyduğumuz, Camilo'nun olağanüstü sezgisine gereksinim duyduğumuz, Camilo'nun olağanüstü cüretine, Camilo'nun sarsılmaz inancına gereksinim duyduğumuz zamanlardır.

Onun ölümünü öğrendiğim de şu sözleri söylediğini hatırlıyorum: "Halkımızın arasında birçok Camilo var." Camilo halktan geldi, istisnai güçlerini geliştirme ve artırma olanağına sahip oldu. Fakat ne zaman torna tezgahlarını çalıştıran, yüksek fırınların önünde çalışan genç insanlarımızı izlesem; ne zaman onları bir laboratuvar, ne zaman onları aralıksız 10, 12, 13, 14 saat çalışırken izlesem, halkımızın arasında birçok Camilo olduğuna dair güçlü inancım bir kez daha doğrulanıyor.

Ve ülkemizin böylesi bir zamanda coşkuyla, güvenle, güvenlik içinde, hiçbir şey ya da hiç kimseden korkmaksızın, hiçbir güçlük karşısında yılmadan çalışmaya devam ettiğini, halkımızın en az benim kadar her türlü tehlikeyi göğüsleyerek her türlü amaca, her türlü hedefe ulaşma yeteneğine sahip olduğunu bile-rek, halkımızın en az benim gibi kanlarının son damlasına kaçlar sosyalizmi, komünizmi ve Marksizm-Leninizmi savunacağını bilerek o yılki kadar kesin bir inançla söylüyorum: Bugün bütün Kübalılar birer Camilo'dur. •

**Patria o muerte
Venceremos**

(Çılınca alkışlar)

DEVİRİMCİ HALK DİKTATÖRLÜĞÜ SOSYALİST DEMOKRASİNİN (PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ) BİR ALT BİÇİMİDİR

Kapitalizmin geri olduğu ve henüz burjuva demokratik devrimin tamamlanmadığı Türkiye gibi yeni sömürge ülkelerde proletaryanın görevi Anti-Emperyalist, Anti-Oligarşik Halk Devrimini yaptıktan sonra kesintisiz biçimde sosyalizme geçmektir.

Anti-Emperyalist, Anti-Oligarşik Halk Devrimi bağlaşıkları, programı ve görevleriyle sosyalist devrimden ayrılır, ancak arasında cin şeddi yoktur.

Proletaryanın köylülük, diğer emekçiler, şehir-kır küçük burjuvaları ile, kısacası çıkarları emperyalizm ve oligarşiyle çelişen güçlerin cephesel bağlaşıklığıyla gerçekleşecek olan halk devrimi sonunda kurulacak iktidar da, bu cephenin yansıması olan Devrimci Halk Diktatörlüğü olacaktır.

Devrimci Halk Diktatörlüğünde (iktidarı) sürükleyici ve yönetici güç yine proletarya ve partisidir çünkü bu görevlerin yerine getirilmesinde en tutarlı sınıf, en çok çıkarı olan sınıf proletaryadır. Başka bir sınıfın önderliği durumunda (bu, zayıf da olsa olasılık dışı değildir) devrimin giderek yozlaşması ve görevlerini yerine getirememesi tehlikesi büyüktür. Bu nedenle proletarya partisi önderliği ele geçirmeyi amaçlar. Anti-Emperyalist, Anti-Oligarşik Halk Devriminin iktidar organlarında devrime katılan parti veya gruplar güçleri oranında temsil edilirler ve onların temsil ettiği sınıf ve tabakaların çıkarları güvenceye alınır. Devrimci Halk İktidarı proletarya öncülüğündeki halk sınıf ve tabakalarının 'Devrimci Halk Cephesi' iktidarındır. Proletarya, devrim programına bağlı kaldıkları oranda bu ittifaka sadık kalır.

Devrimci Halk İktidarında halk güçlerine demokrasi, emperyalizmin işbirlikçilerine, karşı-devrimcilere ise diktatörlük uygulanır. Devrimci Halk İktidarının yönetim organı, devrime katılan sınıf ve tabakalar arasındaki güçler dengesi üzerine oturduğundan demokrasinin genişliği ya da darlığı bu dengelerle belirlenecektir.

Anti-Emperyalist, Anti-Oligarşik Halk Devrimi ile sosyalist devrim arasında cin şeddi yoktur. Anti-Emperyalist, Anti-Oligarşik Halk Devriminin başarıya ulaşması, aynı zamanda sosyalist devrim girişimlerinin başlamasıdır. Sosyalizmin inşasının çatışmalı ya da barışçıl mı olacağını, kısa veya uzun bir süreye mi yayılacağını, proletaryanın bu devrimdeki gücü ve etkinliği, diğer sınıfları ikna gücü belirleyecektir.

Anti-Emperyalist, Anti-Oligarşik Halk Devrimi ile sosyalist devrimi birbirinin içine geçmiş zincirin halkaları olarak ele alma esprisi (kesintisiz devrim), devrim organlarının ve demokrasinin de sosyalist biçime yakın (onun nüveleri, alt biçimleri) olmalarını, dolayısıyla Devrimci Halk Diktatörlüğünün de proletarya diktatörlüğünün bir alt biçimi olarak değerlendirilebileceğini gösterir. Bu anlamda Devrimci Halk Diktatörlüğü özünde sosyalist demokrasidir.

Tüm bunları söylerken proletarya diktatörlüğü ile

SOSYALİST TARTIŞMALAR

VE M-L

Devrimci Halk Diktatörlüğünün, halk demokrasisi ile sosyalist demokrasinin birbiriyle özdeşleştirilemeyeceğini, birbirine karıştırılmaması gerektiğini de özellikle belirtelim. Bu kavramlar özdeş olmadıkları gibi birbirinin yerine de kullanılamazlar ancak Devrimci Halk İktidarı (halk demokrasisi) proletarya iktidarını, sosyalist demokrasiye geçişi, sosyalizmin ongununu ifade eder. Devrimci Halk İktidarının devrim programına ilişkin attığı her başarılı adım sosyalizme doğru atılmış bir adımdır.,

SOSYALİST DEMOKRASİ TARTIŞMALARINDA SAPMALAR

Sosyalist demokrasi tartışmalarının getirilip dayandırıldığı nokta, proletarya diktatörlüğüne gerek olup olmadığıdır. Savunulan düşünceler, devrimden sonra zor'un gerekli olup olmadığına gelip dayanmaktadır. Burjuvazinin ideolojik saldırıları karşısında yumuşayan ve Marksist teoriyi herkes için kabul edilebilir bir çizgiye çekmek için durmadan geri adım atanlar, aşırı demokrasi hastalığına yakalanmışlardır. TBKP'lilerin bunu açıkça teorileştirdiklerine proletarya diktatörlüğünün yanlış anlamalara yol açtığı gibi demagojik ifadeler kullandıkları, proletarya diktatörlüğü kurmak gibi bir niyetlerinin, olmadığını oligarşinin mahkemelerinde de açıkladıkları bilini-

DEMOKRASİ DA

SAPMALAR TAVIR-II

Arif SOYLU

yor. Ancak aynı şeyleri düşünenlerin hepsi aynı cesareti gösteremiyor ve gönüllerinde proletarya diktatörlüğü değil, burjuva demokrasiyi yattığını açıklayamıyorlar.

Demokratiklikte ne kadar ileri olduklarını göstermek için teoriyi orasından burasından kesip biçenler, bunu sosyalist demokrasiyi gerçek içeriğine kavuşturma, sosyalist demokrasi konusunda işlenen suçları açığa çıkarıp yargılama adına yapıyorlar. Birilerini yargılama adına ortaya çıkanların Marksist-Leninist teoride açtıkları gediklerin hesabını nasıl verecekleri ayrı bir konu. Ancak şunu söyleyelim ki, işledikleri suç çok büyük.

Proletarya diktatörlüğü, sınıfsız topluma gidişte proletaryanın elindeki en etkili ve vazgeçilmez silahtır. Bunu tekrar edenler iflah olmaz küçük burjuva reformistleridir.

Kapitalizm artıkları varlıklarını sürdürdükleri, geriye dönüş umutlarını yitirmedikleri ve girişimlerde bulundukları için, proletaryanın eski egemen sınıflara karşı zor uygulayacağı bir araca gereksinmesi, vardır. Bu araç proletarya diktatörlüğüdür. Restorasyon umutlarını koruyan ve yaralı bir kaplan gibi saldırganlaşan burjuvaziye girecek güç, şiddettir. Proletaryanın şiddetini içeren proletarya diktatörlüğünü reddetmek iktidarı almayı reddetmek demektir.

Proletarya diktatörlüğünü herkese diktatörya uygulama

ması olarak gösterenler ise sadece ve sadece demagoji yapmaktadırlar. Proletarya diktatörlüğü, sadece geçmişte egemen durumdaki sınıflara ve onların kalıntısı karşı-devrimcilere karşı diktatörlüktür. Halk sınıflarına ise kesinlikle diktatörya uygulamaz. Proletarya diktatörlüğü, halk saflarında iknaya dayalı yöntemleri temel alır. Kitleleri eğiterek kazanmayı amaçlar. Kitleler geri olabilir, bazı sosyalist uygulamaların karşısında da olabilir, çelişkiye düşebilir. Böylesi durumlarda sabırlı olmak, programı yeniden gözden geçirmek ve kitlelerin özdeneyimleriyle öğrenerek sosyalist programa ikna edilmeleri için çaba göstermek gerektiğini belirten Stalin, 'Savaş Komünizmi' uygulamaları sırasında köylünün fazla ürününe el konulmasının yanlışlığını, bu dönemde köylülerle çelişkiye düştüklerini, Bolşevik Parti'nin X. Kongre'de bunun özeleştirisini verdiğini, ve hatasından geri döndüğünü örnek verir.

Proletarya diktatörlüğü zor'u içermesine karşın, sadece zor değildir. Eski sömürücü sınıfların iknası ve karşı-devrimci çabalarından vazgeçirilerek devrime kazanılması için dahi öncelikle ikna yöntemi kullanılır. Ve ancak bu çabalar sonuç vermediğinde gerekli zor unsurlarına başvurulur.

Biz M-L'ler, zor'u vurgularken, zorun gerekliliği ve önemini anlatmak istiyoruz. Yoksa sürgit zor uygulanmasını değil. Proletarya, iktidarını sağlamlaştırdı burjuvaziye etkisizleştirdiği oranda demokrasiyi sınırlarını genişletecek, sınıfsız toplumda gerçekleşebilecek olan tam demokrasiye doğru ilerleyecektir. Bu süreç sancılı olacaktır. Düz bir hat izlemeyecek, inişli-çıkışlı bir çizgide gidecektir. Çünkü burjuva ve küçük burjuva alışkanlıkların atılması uzun bir dönemi gerektirir. Binlerce yıllık sınıflı toplum geleneklerinin, alışkanlıklarının ve düşünüş biçiminin hemen değişeceğini sanmak hayalcilik olur. Bu değişimin kültür devrimi başanlımaksızın gerçekleşeceğini sanmak ise daha büyük bir yanılgıdır.

Proletarya diktatörlüğünde zor uygulanması, tartışmalarda, Stalin'in kişiliği ve uygulamaları nezdinde mahkum edilmek isteniyor. Herşeyi bir yana bırakıp, Stalin'in sosyalizme kazandırdıklarını bir kalemde silip emperyalistlerin dili ve üslubu ile proletarya diktatörlüğüne (elbette Stalin'in kişiliğinde) saldırmak, kendisine sosyalistim diyenlerin işi olamaz. Emperyalist burjuvazinin eline koz verenlerin bu suçları affedilemez. Emperyalist saldırganlığın eşikteki tehlike olduğu koşullarda ayakta kalmanın tek bir koşulu vardı: Sağlam bir parti, sağlam bir önderlik. Partiyi-ve proletarya diktatörlüğünü zayıflatan her uygulama ve kişiye karşı sosyalizmi korumak isteyen herkes Stalin gibi davranmak zorundadır. Olayları tarihselliğinden koparanların dramatik sahneler çizmeleri hiçbir şey ifade etmiyor.

Proletarya diktatörlüğünün tarihsel zorunluluğu nereden gelmektedir? Hiç kuşkusuz bu soruya yanıt vermek, tarihin materyalist kavrayışını gerektirir. Böyle-kavrayamayanlar, sosyalizmin tarihsel evrimini, emperyalizm çağında sosyalizmi tek ülkede inşa etme mücadelesinin, alacağı biçimleri anlayamazlar. Bunun yanısıra

SOSYALİST DEMOKRASİ

sosyalizmin bir geçiş toplumu olması gerçeğini, proletaryanın iktidarı ele geçirmesinin yalnızca bir ilk adım olduğunu, eski toplumun yıkıntıları üzerinde yeni bir toplumun kurulacağı gerçeğini akıllardan hiç çıkarmamak gerekiyor.

"Proletarya diktatörlüğü, eski toplumun güçlerine ve geleneklerine karşı, kanlı ve kansız, şiddete başvuran, barışçı, askeri, iktisadi ve yönetsel inatçı bir savaştır."(15)

Yeni toplumu kurarken başvurulacak şiddetin derecesi, karşı-devrimci güçlerin direniş gücüne bağlıdır ve bu geçişin kanlı mı kansız mı olacağına onlar karar verecektir. Şiddeti tercih eden proletarya olmamıştır hiçbir zaman ama karşıındaki güç-şiddet kullanıyorsa, aynı yöntemlerle karşılık vermeden de yapamaz. Bu anlamda proletarya diktatörlüğü koşullarında burjuvazi silahsızlandırılıp geriye dönüş umutlarının kırıldığı, sosyalist sosyo-ekonomik yapı yerli yerine oturtulduğu oranda, proleter demokrasinin sınırları da genişleyecek ve gidecek zor uygulamasına gerek kalmayacaktır.

PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ MÜ PARTİ DİKTATÖRLÜĞÜ MÜ?

Proletarya diktatörlüğü koşullarında, "siyaset ve örgütlenme ile ilgili hiçbir önemli sorun parti dışında bir kurum tarafından çözümlenemez", "bu anlamda olmak üzere, proletarya diktatörlüğü, özünde onun öncü müfrezesinin, proletaryanın asıl yönetici gücü olan partinin 'diktatörlüğü'dür'".

Proletarya diktatörlüğünün parti diktatörlüğü, hatta liderin diktatörlüğü olduğu üzerine kalem oynatanlar, bu tezi ilk kez ortaya attıkları iddiasında görünüyörlar. Ancak bu tartışma yeni değildir. Bu sorun Rusya'da tartışıldığında Lenin şu yanıtı vermişti:

"Yalnızca, sorunu 'Parti diktatörlüğü mü, yoksa sınıf diktatörlüğü mü? Liderlerin (parti) diktatörlüğü mü, yoksa yığınların (parti) diktatörlüğü mü?' biçiminde koymak bile fikir kargaşalığı anlamına gelir. Yığınların sınıflara bölündüğünü (...), siyasal partilerin de, genel kural olarak en çok otorite ve etki sağlamış olan, en deneyimli ve sorumlu görevlere seçim yoluyla gelen ve lider diye adlandırılan kişilerden meydana gelmiş, oldukça kararlı gruplar tarafından yönetildiğini herkes bilir". "Ama bu bahaneyle," genel olarak yığınların diktatörlüğünü, liderlerin diktatörlüğü ile karşı karşıya koymak, gülmünç bir saçmalaktır, avanaklıktır." (16)

Yetmiş yıl önce tartışılan ve sonuçlanan bir konuyu ilk kez ortaya atılıyor gibi tartışan bizim "avanaklarımız"ın proletaryanın iktidar olması gibi bir sorunları yoktur. Bu nedenle M-L'ler ne derlerse desinler, onlar yine

.....

Proletarya diktatörlüğü koşullarında, "siyaset ve örgütlenme ile ilgili hiçbir önemli sorunun" parti dışında bir kurum tarafından çözümlenemeyeceğini, "bu anlamda olmak üzere, proletarya diktatörlüğü, özünde onun öncü müfrezesinin, proletaryanın asıl yönetici gücü olan partinin 'diktatörlüğüdür' denilebileceğini Lenin'den aktaran Stalin, bunun açılımını Leninizm'in İlkeleri adlı eserinde yapıyor ve Lenin'in 'parti diktatörlüğü' kavramını 'parti yönetimi' anlamında kullandığını belirtiyor. ('Parti diktatörlüğüne 'parti yönetimi' dışında anlamlar yükleyenler bunu anlamak istemeyeceklerdir kuşkusuz.) Proletarya diktatörlüğü ve parti ilişkilerini şöyle özetleyebiliriz:

1- "Proletarya diktatörlüğünden, özünde proletaryanın örgütlü ve bilinçli azınlığının diktatörlüğünü anlıyoruz" diyen Lenin, bununla parti diktatörlüğünü proletarya ya diktatörlüğü ile özdeş tuttuğunu söylemek istemiyor; çünkü proletarya diktatörlüğü daha geniş bir kavramdır.

2- Proletarya diktatörlüğü parti yönergelerine indirgeyemez. Parti yönergeleri, sınıfın irade ve eylemlerinin yerine konulamaz, sınıfın irade ve eylemlerine rağmen varolamaz.

3- Parti, sınıfın bir parçasıdır, kendisi değildir. Parti, sınıfın yerine konulamaz. Bu anlamda sınıf savaşımının yeni biçimlerde sürdüğü proletarya diktatörlüğü, sınıfın desteği olmadan başarıyla yürütülemez.

4- Parti, iktidarı alır, devleti yönetir. Ama bu da parti eşittir devlet demek değildir. Parti, iktidarın çekirdeğidir, onunla özdeş değildir ve iktidarı Sovyet örgütlenmelelerinden bağımsız yürütemez.

5- "Proletarya diktatörlüğü kayıtsız-şartsız zor kuramını içerir." Ama bu, partinin otoritesini zor üzerine kura çağı anlamına gelmez, işçi sınıfına karşı ikna ve "işçi sınıfının öncüsü ile işçi kitleleri arasında karşılıklı güven" esastır.

Bütün bu söylenenler karşısında bazıları, "iyi ama ya parti doğru önderlik yapamıyorsa, ya parti ile kitleler arasında 'karşılıklı güven' ilişkileri sarsılmışsa?" diye itiraz edeceklerdir. Evet, bu itirazlar da yeni değil ve bu tehlike her devrimci parti için vardır. Stalin, adı geçen eserinde bu soruların karşılığını da veriyor. Böylesi bir durumda sorunun çözüm yolunu partinin sağlamlaştırması, M-L çizgiye çekilmesi ve kitle bağlarının pekiştirilmesinde aramak gerekir, parti ve proletarya diktatörlüğü kuramını inkarda değil... Proletarya partisi hata yapmaz diye bir şey düşünülemez. Hatasız bir mücadele düşünenlere; "eğer mücadele yalnızca hatadan arınmış elverişli koşullarda yürütülecek olsaydı, dünya tarihinin yapılması gerçekten çok kolay olurdu." (17) sözlerini sık sık anımsatmak gerekiyor. Otuz yılın devrimci deneyimlerinin birikimiyle Castro, bugüne kadar birçok yanlışlıklar yaptıklarını ancak bunları düzeltmesini bildiklerini şöyle ifade ediyor:

"...Bu yanlışları düzeltme süreci içinde partimiz zayıflamamaktadır, tersine partinin rolü güçlenmektedir. Hatalarımızı düzeltirken partimizin rolü daha da temel bir nitelik kazanmaktadır."(18)

TEK PARTİDEN VAZGEÇİLEBİLİR Mİ?

Proletarya, diktatörlüğünün partinin kumandası olmadan düşünülemeyeceği, parti ile proletarya diktatörlüğü bağlantısı çerçevesinde anlaşılmalı. Proletarya diktatörlüğü koşullarında partinin rolünü küçümseyen ve partinin kumandası yerine çok partililiği, hizipler özgürlüğünü savunanlar, tek parti yönetiminin Sovyetler Birliği'nde iç savaş koşullarının zorunluluğu olduğunu, Marksist teoride tek parti yönetiminin olmadığını iddia ediyorlar.

Çok sesliliğin en keskin savunucularından biri haline gelen Yeni Öncü bakın ne diyor:

"Artık sanki sosyalizmin gerçekleştireceği tek parti olduğu gibi bir görüş de facto olarak benimsenir oldu. Ne Paris Komünü girişiminde, ne de Sovyet iktidarının

Sosyalist demokrasiyi parti sayısına indirgeyenler, böylesi talepleri körükleyenler sonuçta burjuva parlamentarizmiyle aynı kavşakta birleşmektedir.

gerçekleşmesi ve ona öngelen dönemde sosyalistler böyle bir görüşün savunucusu olmamışlar, tam tersine burjuva demokrasisinin bir gizlilik perdesi arkasında yığınlardan gizlenerek gerçekleştiği ve sosyalist demokrasinin bunu aşacağını savunmuşlardır." (19)

Yeni Öncü M-L teoriyle çelişen görüşlerini doğrulayacak kanıtlar bulamayınca Bolşevikler, savunmadıkları bir şeye "de facto" olarak teslim olmuş gibi göstermeye çalışıyor. Tarihe bu şekilde bir idealist yaklaşım, tarihi ya kişilerin niyetlerine bağlar ya da kişilere savunmadıkları şeyleri yaptırır. Yeni Öncü'nün bu gelişiminden (!) memnuniyet duyan Troçkist Sınıf Bilinci Dergisi, Stalinist (!) Yeni Öncü'yü daha cesur olmaya davet ediyor. Troçkizm'e göre 1921 Kronstad karşı-devrimci ayaklanmasından sonra (tabii onlara göre bu ayaklanma devrimcidir) partide hiziplerin yasaklanmasıyla birlikte bürokratik karşı-devrim süreci başlamış ve 1923 sonlarında hızlanarak sosyalist demokrasinin ortadan kalkmasıyla sonuçlanmıştır. Troçkizme yaşam şansı tanımayan, hizip özgürlüğümü ortadan kaldıran bu anlayışı sosyalist demokrasinin sonu olarak görüyorlar.

Yeni Öncü'nün mültecilik yıllarında, Avrupa'daki Troçkist akımlardan etkilenerek geliştirdiği tezleri asıl sahiplerinin kaleminden vermek Troçkizmin kimi solu ne ölçüde etkilediğini göstermek açısından gereklidir.

Troçki "İhanete Uğrayan Devrim" adlı eserinde "çok sesliliği" şöyle savunuyor:

"Gerçekte sınıflar türdeş değildir ve iç çelişkilerle parçalanmışlardır. Bu yüzden ortak sorunların çözümüne ancak çeşitli eğilimler, gruplar ve partiler arasında bir mücadele yoluyla varabilirler. Belli kayıtlarla partinin, bir sınıf 'fraksiyonu' olduğunu kabul etmek mümkündür. Ama sınıfın bir çok 'fraksiyonu' -kimi geri kimi ileri bakan- olduğuna göre aynı sınıf birden fazla parti

yaratılabilir. Aynı nedenle bir partinin değişik 'fraksiyonlarına' da dayanabilir. Siyasal tarihin bütününde sınıfa tekabül eden bir parti yoktur." (abç)

Sendikaların askerleştirilmesini savunacak kadar 'demokrat' olan Troçki, partiyi ele geçiremeyince tekke kurma özgürlüğü istiyor.

Troçkizmin "çok seslilik" adı altında burjuvaziye de özgürlük istediğini bir başka Troçkistin kaleminden görelim:

"Gerçek alternatif şöyledir: Ya kitlelerin istedikleri herkesi seçebilme haklarını ve seçilenlerin (burjuva ya da küçük burjuva program ve ideolojilere sahip olanlar da dahil) siyasal örgütlenme özgürlüklerini içeren işçi demokrasisi ya da bütün sonuçlarıyla birlikte işçi sınıfının siyasal haklarının kısıtlanması." (20)

Burjuva ve küçük burjuva -ideolojilere örgütlenme hakkı vermemeyi, işçi sınıfının siyasal haklarını da kısıtlamak olarak görüyor. Yoksa işçi sınıfının siyasal çıkarlarını en iyi burjuvazi mi savunuyor? Troçkistlere göre, "Sömürücülerin siyasal temsilcilerine özgürlük ne denli doğru?" diye sormak saçmadır çünkü konseylerde yer alacak partiler olsa olsa burjuva kalıntılar taşıyabilirmiş ve bunlarla, ayaklanmaya kalkmadıkları sürece yasakla değil, ideolojiyle mücadele edilmesi gerekirdi.

KP öncü partidir ve işçi sınıfının temsilcisidir. İşçi sınıfının çıkarlarına yönelik her türlü görüşe açıktır. Sosyalist kuruluşa ilişkin sorunların en üst düzeyde tartışıldığı bir organdır aynı zamanda. Bu anlamda sınıfın çıkarlarını temsil edenleri bünyesinde toplar. Çok partililik ya da parti içinde hiziplere özgürlük tanıyan görüşler değişik sınıf ya da tabakalara iktidar olma hakkı vermek demektir. Bu görüşü savunanlara Castro şu soruyu soruyor:

"Lenin Ekim Devrimi'ni gerçekleştirmek için herşey-

den önce bir partiye ihtiyaç duymuştu. Bunu özellikle küçük partilere izin vermeye başlayacağımızı hayal edenler uyanınsınlar diye söylüyorum. Kimi örgütlemek için yani? Karşı-devrimcileri mi? Amerikancıları mı? Yoksa burjuvaları mı? Hayır! Burada bir tek parti vardır ve o da bizim proletaryamızın, bizim köylülerimizin, öğrencilerimizin, çalışanlarımızın partisidir. Varolan, varolacak olan tek parti budur!"(21)

Sosyalist demokrasi tartışmalarında çok partililik, çok seslilik, proletaryanın çıkarlarının tek bir partide temsil edilmesinin mutlak olmadığı şeklinde savunuluyor.

Çok partililik, burjuva parlamentarizmi özentsidir.

"Bir tek parti diktatörlüğünden ötürü bizi, kınadıkları zaman ve işittiğiniz gibi bize sosyalist birlik cephesi önerdikleri zaman, şöyle diyoruz: Evet, tek parti diktatörlüğü! Biz bunda direniyoruz ve gerileyenleyiz çünkü söz konusu olan şey, onlarca yıl içinde tüm sanayi proletaryasının öncü mevkii kazanmış olan partidir."

Burjuva parlamentarizminin özü ise biliniyor ama unutulmuş görünüyor. Polonya ve Macaristan'daki muhalefeti ayakta alkışlayanlar, bu ülkelerde kapitalizme doğru hızlı gidiş karşısında aynı heyecanı duyuyorlar mı acaba? Sosyalist demokrasiyi parti sayısına indirgeyenlere, en iyi demokrasinin burjuva demokrasisi olduğunu çünkü burjuva parlamentarizminin parti sınırlaması getirdiğini (tabii düzen için tehlike oluşturanlar hariç) söylüyoruz. Bu nedenle başka bir demokrasi aramalarına gerek yok!

Diğer yandan çok partililiği, bazı sosyalist ülkelerde (Polonya, Çin, Macaristan vb.) KP dışında küçük partilerin varlığına dayandırarak savunmaya çalışanlar da var. Devrimini yapmış ülkelerde, devrimin yapılaş koşulları, devrim sürecinde girilen bağlaşıklıklar ve o ülkenin tarihsel-siyasal-kültürel koşullarına bağlı olarak-özellikle Halk Demokrasileri döneminden kalan-çeşitli partiler varlıklarını sürdürmüşlerdir. Ancak bunlar gerçek anlamda bir sınıf partisi olmadan çok, sosyalizme destek olan birer kitle örgütüne dönüşmüşlerdir. Bu anlamda bir parti olarak etkinliklerinden söz edilemez. Böylesi özgül koşullarda kimi sosyalist ülkelerde parti adını taşıyan ama parti olmayan örgütlenmelere bakarak çok partililik savunulamaz, tek parti düşüncesinden taviz verilemez.

"Doğrunun tekelinin olamayacağı" gibi demagogik ifadelerle çok partililiğe teorik dayanak arayanların tavrı, kendisine güveni, ideolojisine güveni olmayanların, kendisine proletaryanın tarihsel ilerleyişinde yer bulamayanların tavrıdır. Bu lafazlara bakılırsa, bugün doğru olanın yarın yanlış olması mümkündür. O halde çok sesli

olmak gerekir. Bu herşeyden kuşku duyan ve bilinmez-ciliği yayan bir görüştür. Bu mantık hiçbir şeyden, hiçbir düşünceden emin olamayacağı için adım atmaktan korkar. Bu mantığın sahiplerine öğüdüldü sosyalizmden de vazgeçmeleridir. Öyle ya, ya sosyalizm de yanlışsa!

Bilmemezci sosyalistlerimizin aksine Lenin, tek partiden hiç kuşku duymuyor ve şöyle diyor:

"Bir tek parti diktatörlüğünden ötürü bizi kınadıkları zaman ve işittiğiniz gibi bize sosyalist birlik cephesi önerdikleri zaman, şöyle diyoruz: Evet, tek parti diktatörlüğü! Biz bunda direniyoruz ve gerileyemeyiz çünkü söz konusu olan şey, onlarca yıl içinde tüm sanayi proletaryasının öncü mevkii kazanmış olan partidir." (22)

"Sosyalistler böyle bir görüşün savunucusu olmamıştılar" diyenlere bu sözleri ithaf ediyoruz. Bu durumda ya Lenin sosyalist değildir ya da çok parti diyenler sosyalist (Leninist) değildir. Acaba hangisi?

"Hizip özgürlüğü", "demokrasi ve muhalefet özgürlüğü" yaygaralarıyla partiyi amaç ve hedeflerinden sapıranlara her ülke devriminde rastlamak olanaklı. Lenin, bunları "aristokratik anarşizm" olarak tanımlıyor:

"Bu aristokratik anarşizm, özellikle Rus nihilistlerine özgü bir şeydir. Parti örgütü ona, son derece acı bir fabrika gibi görünüyor. Parçanın bütüne, azınlığın çoğunluğa uyması ona köleleştirme gibi gelir. Merkezin yönetimi altında işbölümüyle insanlar çarkın dişlileri durumuna getiriliyor diye bu işbölümü nihilistlerin traji-komik yaygaralar koparmasına yol açar."(23)

Kendi görüşlerini RSDİP örneklerine dayanarak etkili kılmaya çalışanlara bu sözler bir şey anlatıyor mu acaba? Sanmıyoruz. Çünkü onlar Stalin'le hesaplaşmalarını tamamlayıp hedeflerine adım adım yaklaşmış, Lenin'i düzeltme noktasına gelmişlerdir. Onların gündeminde Lenin'le hesaplaşma vardır. Bu bir dilek değildir, sapmanın gelişimi, mantığı bunu gerektiriyor. Lenin ile Lenin'in öğrencisi ve onun devamı olan Stalin'i birbiriyle çatıştıranlar doğrudan Lenin'e yönelemezlerdi. Bunu yapsalardı işin başında kaybederlerdi. Bu nedenle Stalin'i taktik bir hedef olarak kullanarak Leninizm'i yıpratıp son saldırıya hazırlanmışlardır.

Leninist parti anlayışıyla hesaplaşma içine girenlerin görüşlerine yer vererek bu hesaplaşmanın üstü kapalı yapıldığını gösterelim.

Çok sesliliği yıllardır tartışan Yeni Öncü şöyle diyor:

"Leninist partinin 'hiziplerle bağdaşmayacağı' görüşü iki partinin iç içe olamayacağı görüşüdür. Buna aynı örgüt içerisinde eylem birliğini devam ettirebilecek durumda olan, alınan kararları birlikte hayata geçiren ama farklı olan görüşleri çerçevesinde merkezi yapıya eleştiriler yönelten görüş farklılıklarıyla hiçbir alakası yoktur"(24)

Yeni Öncü, kendi iç disiplini ve örgütlülüğü olması anlamında hiziplerin varlığını güya reddediyor ama öte yandan, parti içinde 'eylem birliği' yapacak, merkezi yapıya (tabii kendisini merkezden ayırmaya özen gösteren bir biçimde) eleştiriler yöneltecek 'görüş farklılıkları

rından söz ediyor. Söylenenler bununla kalsa bir yere kadar hoş görülebilir, Hatta görüş ayrılıklarından kastedilen, temel ideolojik-politik yaklaşımlar dışında, güncel pratik sorunlardaki farklılıksa bu doğaldır ve partiyi geliştiren dinamiktir. Ama Yeni Öncü'nün sözünü ettiği bu değildir; ideolojik birliği yadsıyan ve partiyi yalnızca eylem birliği için biraraya gelenlerin oluşturduğu şekilsiz yapıya indirger ki, böyle bir 'parti'nin ortak iş örgütlemesi olanaksızdır, bunu Yeni Öncü kendi deneyimleriyle bilir. Yeni Öncü'nün asıl isteği hizip özgürlüğüdür. İşte Yeni Öncü'nün incilerinden biri daha:

"Eğer azınlıkların çoğunluğu kazanma şansının olmadığı bir durum yaratılmışsa yığınlar yanlış bir çoğunluğu oluşturmaya devam edebilirler. Bu noktayı gözönünde bulunduran herkes azınlık hakları denilen soruna gerçekten büyük bir önem vermek zorunda olur."(25)

Bir proletarya partisinde azınlık görüş, parti disiplini-ne uymak koşuluyla görüşünü dile getirir, savunur ve tüzüğe uygun tarzda tartışır. Yani azınlık görüşün çoğunluk olma hakkı parti içi demokrasi kurallarınca zaten vardır. Bunu Yeni Öncü de bilir. Ancak Yeni Öncü'nün anlatmak istediği bu değildir. Yeni Öncü, içinde hizipleri taşımayan bir partinin demokratik olamayacağını düşünüyor ve Leninist partinin eleştiri-özeleştir mekanizmasını işitebileceğine de inanmıyor.

"Partide eleştiri-özeleştir mekanizması ancak tekelleğin olmadığı koşullarda işleyebilir...İktidara gelmeden önce proletarya partileri kendi hataları konusunda daha eleştirel olabilirler. İktidara geldikten sonra böyle bir şey rastlamak uzun vadeler dışında olanaktı olmamaktadır."(26)

Leninist(!) Yeni Öncü'nün geldiği nokta burasıdır. Yeni Öncü'ye bazı anımsatmalarda bulunalım. Parti içinde "her türlü disiplinsizlik ve hizipçiliğin bastırılmasını", "şu ya da bu platform üzerine kurulmuş bütün grupların vakit geçirilmeden dağıtılmasını", "partiden kesin ve hemen ihraç edilme cezası" ile cezalandırılmalarını isteyen de; X. Kongre'de, çeşitli grupların görüşlerini lüks bularak "muhalafet istemiyoruz artık" diyen ve "bu görüşlerin (sendikalist ve anarşist-vb) propagandasını yapmanın RKP üyeliğiyle bağdaşmaz bulunduğunu açıklayan da Lenin'dir. Sizin görüşleriniz bunlardan hangisiyle çakışıyor ya da çakışan herhangi bir yan var mı?

Parti içi demokrasi ve mücadele konusunda diğer bir sapmayı da Yeni Demokrasi'nin Çin'den aktarmalarında görmek olanaklı.

Yeni Demokrasi ÇKP'yi aynen taklit etmeyi, şablon çıkarmayı hüner sanıyor ve "iki çizgi mücadelesi" tezini çalıp savunuyor. Ancak unuttuğu bir nokta var. Bu anlayış ÇKP'ye de bir şey kazandırmadı ve ÇKP on yıllardır bir türlü komplolardan kurtulup belini doğrultamadı, Marksist-Leninist çizgiye oturamadı. Aslında bunu anlamak için Çin'e gitmeye de gerek yok. Çünkü Türkiye solunu az çok tanıyan Yeni Demokrasi, Türkiye Komünist "Partisi"-ML'nin de bu anlayışı savunduğunu ve her konferansın bir önceki MK'yı "oportünist menşevik alaşı-

mi, Troçkist kırması, likidatör" vb. olarak suçlamaktan parti programı oluşturmaya, kongre toplamaya ve mücadele etmeye zaman bulamadığını bilir.

Burjuva düşüncesini dışarda değil, parti içinde aramak gerektiğini belirten "iki çizgi"ci Y. Demokrasi, parti içinde burjuva çizgisinin çıkışını mutlaklaştırıyor ve iki dünya görüşünün çatışmasını partide içselleştiriyor. Toplumdaki emek-sermaye çelişkesinin varlığı, sınıfların varlığı parti içindeki iki çizginin nesnel zemindir; iki çizgi irademiz dışında vardır, çelişki dışsal değil, içseldir; burjuvazi parti dışında değil, içinde aranmalıdır; sınıf mücadelesinin göbeği parti içindedir deniyor.

"Bir, proletarya partisi içinde proletarya ideolojisi olacak ama onun varlığını tamamlayan karşıtı mevcut olmayacak. Böyle bir önerme anti-diyalektik, anti-materyalisttir, gayri bilimseldir."(27)

Diyalektik ve tarihsel materyalizmin bu kaba yorumu, karşıtların birliği ve çatışmasından zerre kadar bir "şey anlamamıştır. Yorum bu olunca, her proletarya partisinde "burjuva çizgisi" olarak mahkum edilecek bir grup, çizgi aranıp bulunur ve komplocu yollarla tasfiye edilir. Böylece partiyi iki konferans arasında en doğru yolda yöneten Merkez Komite, konferansta Troçkist kırması, Menşevik alaşımı, likidatör (aklına ne kadar sapma gelirse o kadar) ilan edilip karşı-devrim cephesine atılır. Artık parti"en Marksist-Leninist" çizgiye çekilmiştir. Ama şu diyalektiğin yasaları yok mu, onun yasaları işlemeye devam eder ve bir sonraki konferansa kadar mutlaka bir burjuva çizgisi daha çıkıp partiye musallat olur.(Kader!)

Yeni Demokrasi ÇKP'yi aynen taklit etmeyi, şablon çıkarmayı hüner sanıyor ve "iki çizgi mücadelesi" tezini alıp savunuyor. Ancak unuttuğu bir nokta var. Bu anlayış ÇKP'ye de bir şey kazandırmadı ve ÇKP on yıllardır bir türlü komplolardan kurtulup belini doğrultamadı Marksist-Leninist çizgiye oturandı.

Y. Demokrasi, partide proleter ve burjuva çizginin varlığını mutlak görüyor çünkü bu anlayışa göre partide proleter çizginin egemen olması için (içse! diyalektiğin gereği imiş) ille de bir çelişki ve çatışma olmalıdır. Ama Y. Demokrasi'ye göre bunu söylemek burjuva çizgiyi meşru görmek değildir.

"Proletarya partisi içinde burjuva çizginin doğmasının kaçınılmaz olduğunu söylemek bu çizgiyi meşru görmeyi gerektirmez." Tersine, ortaya çıkışta onun kokusunu alabilmeyi, maskesini düşürebilmeyi, başını ezebil-meyi hem mümkün, hem de zorunlu kılar."(2-8)

Bazı "partiler"de her konferansta birilerinin neden "başının ezildiği" bu sözlerden anlaşıyor.

Çizgi, ideolojik-siyasi bir kavramdır, platform ya da program anlamındadır. Bundan dolayı çizgiye karşı ideolojik mücadele esastır, hizip ise örgütsel bir kavramdır, bu nedenle idari tedbir gerektirir diyen Y. Demokrası, "iki çizgi mücadelesini savunan bazı "partilerin her konferansta bir merkez komiteyi kurban etmesini ve her defasında idari tedbirlere başvurmasını nasıl açıklıyor acaba?

İki çizgiyi kavrayamadıkları için Kendisi dışında herkesi diyalektik bilmemekle, "gayri bilimsel" olmakla suçlayan Y. Demokrası'nın gazabından Stalin de kurtulamıyor. "Diyalektik ve Tarihsel Materyalizm" adlı bir de kitap yazan Stalin, karşıtların birliği temel yasasını kavrayamadığı, partide burjuva çizgisinin ortaya çıkabileceğini düşünmediği ve "Troçkistleri tasfiyesi sırasında aşırılıklara kaçtığı", "son dönemlerde parti içi demokrasinin yerine birçok kez kendi otoritesini geçirdiği" şeklinde eleştiriliyor. Yeni Demokrası'ye göre iki çizgi mücadelesini kavrayamayan Stalin, "monolitik proletarya partisi" anlayışının da yolunu açıyor.

Hiçbir yanlış anlamaya yer vermemek açısından be-

Kapitalizm bir sistem olarak var oldukça, proletarya partisinde burjuva ve küçük burjuva yansımalar da olacaktır. Ama bu yansımanın var olması, bunun burjuva ideolojik çizgi olarak, maddi bir ilişki olarak proletarya çizgisinin karşısında var olması demek değildir.

lirtmek gerekir ki, kapitalizm bir sistem olarak var oldukça, proletarya partisinde burjuva ve küçük burjuva yansımalar da olacaktır. Ama bu yansımanın var olması, bunun burjuva ideolojik çizgi olarak, maddi bir ilişki olarak proletarya çizgisinin karşısında var olması demek olmadığını ve proleter yanla içice, yan yana olacağı, proleter yanın sürekli kılınmasının da, sürekli bir ideolojik yenilenme ile olacağını belirtmek gerekir, iki çizgi kavramı bu diyalektik olgunun mekanik ve kaba yorumu ile oluşmuştur.

TBKP, TSİP vb. reformistlerin anlayışlarına ise değinmeye gerek bile yok. Çünkü onlar ardından bir damla bile gözyaşı dökmeyen cenazesini kaldırdıkları 'sosyalizm'in reddinden çok önce Leninist parti anlayışını topağa vermişlerdir. Şimdilerde ise Türkiye halklarının dört gözle kurulmasını beklediğini ve kuruluşunu bando davulla karşılayacağını sandıkları legal parti kurmak için, birlik toplantılarında birbirlerinin adımlarını kollamakla meşguller.

Birtakım aydınların birlik tartışmaları, çağrıları, vs. ise bir başka alemi En iyi sosyalist demokrasiyi biz kurarız iddiasındaki bu entelektüellerin, ne proletarya ile ne de

diğer emekçilerle en küçük bir ilgileri dahi olmadığı halde (hatta küçük burjuvaziye dahi temsil etmiyorlar) proletaryanın birliği, proletarya partisi gibi yüksek perdeden atışları gülünçten de öte!

SOSYALİST DEMOKRASİ TARTIŞMALARINDA SAPMALARIN TEORİK KÖKENİ

Sosyalist demokrasi konusundaki sapmalar tek bir kaynaktan beslenmiyor. Anarşizmden Troçkizme ve Bernstein'e, Kautskyst reformculuğa kadar geniş bir yelpaze oluşturuyor bu sapmalar.

Sosyalist demokrasiyi sınıflarüstü, saf demokrasi anlayışına götüren anarşizm, devlet de dahil hiçbir otoriteyi tanımıyor. Onlara göre her türlü otorite kötüdür, hiçbir otorite olmamalıdır. Devlet de, devrimle birlikte hemen ortadan kaldırılmalıdır. Proletaryanın egemenliği, yine proletaryanın bir başka parçasının ezilmesidir. Baku'nin, Marks'ın proletarya devleti teorisinden tiksinti duyduğunu belirttikten sonra şöyle der:

"Bu demektir ki, bu yeni egemenliğe, bu yeni devlette boyun eğecek daha başka bir proletarya varlığını sürdürecektir."(29)

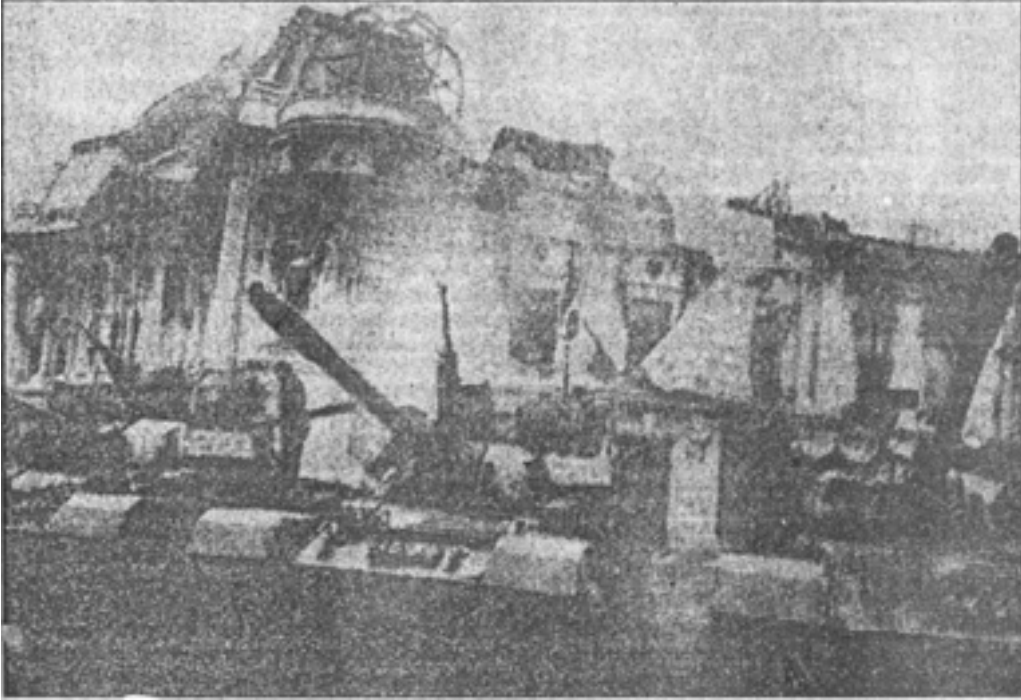
Devlet varsa egemenlik de vardır, dolayısıyla kölelik de vardır diyen Bakunin, "bunun için biz devletin düşmanınız" sözleriyle proletaryanın devletini reddeder. Bu koşullarda seçilecek halk temsilcilerinin de işçi olmaktan çıkacaklarını iddia eder. Bakunin'e göre halk temsilcisi seçilen kişi işçi olmaktan çıkacak ve tüm sıradan işçilere devlet çarkının tepesinden bakacak; "halkı değil ama kendi kendilerini ve halkı yönetme iddialarını temsil edeceklerdir."

Sosyalist demokrasi tartışmalarında, proletarya dikta törlüğüne ve proletarya partisine ilişkin eleştiri ve güvensizliklerde Bakunin'in ruhunu bulmak olanaklı. Lenin'in "aristokratik anarşizm" olarak nitelediği; disipline, otoriteye, merkeziyetçiliğe karşı nihilist tavrı alışları ay nen bulmak olanaklı. Tam da Lenin'in dediği gibi parti onlara acaip bir fabrika gibi görünüyor, azınlığın çoğunluğa uyması köleşme olarak değerlendiriliyor ve merkezin yönetimi insanları robotlaştıran bir mekanizma olarak reddediliyor. Küçük burjuva aydınının disiplini ve otoriteyi basit insanlara özgü, küçültücü) sıkıcı bir şey olarak gören anlayışına denk düşen bu tavır, sosyalist demokrasi tartışmalarına yansıyor.

Anarşizmin hemen saf demokrasiye geçilmesi anlayışının sağındaki sapmayı ise reformizmin demokrasiyi burjuva demokrasisi ile özdeşleştiren anlayışı oluşturuyor, Bernstein ve Kautsky'nin yüz yıl önce mahkum edilmiş teorileri ısıtılıp "yeni teoriler"miş gibi servis yapılıyor. 20 yıldır hemen her konuda Sağdan soldan aptartıklarını ilk kez ortaya atmanın "gururu" ile sunanlar sosyalist demokrasi konusunda da aynı alışkanlıklarını sürdürüyorlar.

Demokrasiyi bir "uzlaşma okulu" olarak gören Bernstein'in söyledikleriyle bugün savunulanların benzerliğini ortaya koymak için sözü Bernstein'a bırakalım:

"Demokrasi aynı anda hem bir araç, hem de bir

Sosyalizmin sorunları burjuva yöntemleri çağrıştıran yöntemlerle çözülemez. Çözüm SOSYALİZMEDİR.

amaçtır. Hem sosyalizmin kuruluş yöntemidir, hem de sosyalizmin kendisidir. Demokrasi bir uzlaşma okuldur. Demokratik süreci hızlandırmak için sosyal demokrasinin en iyi aracı pratik olarak genel oy alanında yer almak ve bunun getireceği tüm sonuçları kabullenmektir."

Proletarya diktatörlüğünü reddeden Bernstein, sınıflarası uzlaşma ile sosyalizmin kurulabileceğini sanıyor. Gerek Bernstein, gerekse Kautsky devrimde şiddeti ve diktatörlük uygulamasını kabul etmiyorlar. Onlara göre proletarya, şiddet kullanmadan, barışçıl yolla, oy çoğunluğuyla iktidarı almalıdır. Kısaca söylersek, özünde bunlar burjuvazinin devrilmesini de istemiyorlar.

Kautsky, demokrasinin işleyişi konusunda kapitalizm ile sosyalizm arasında fark görmez ve eğer proletarya, iktidarında burjuvazinin (azınlığın) haklarını korumazsa ikiye bölünmüş olur der.

Sovyet demokrasisini azınlık haklarını korumadığı için eleştiren Kautsky, genel oy hakkı ile demokrasiyi mükemmel biçimde kurduğu için Paris Komünü'nü över. Kautsky'ye göre, Sovyet Devrimi'nin bir zaafı da, SBKP'nin diğer sosyalist partilerle dövüşerek etkinlik sağlaması ve onları yürütme organı dışına atmasıdır.

Bilindiği gibi Marks'ın komünarlara eleştirilerinden bi-

ri de, proletarya diktatörlüğünü pekiştirmeleri gereken zamanda seçime başvurmaları ve eski mekanizmayı tamamen parçalamamalarıdır. Paris Komünü'nün bir zaafını örnek demokrasi olarak yutturmaya çalışan Kautsky ve neo-Kautskystlere Lenin'le yanıt verelim:

"Sovyet Hükümeti bir proleter demokrasisidir. Bu demokrasi, halkın büyük çoğunluğu için, çalışan ve sömürülen insanlar için, demokrasinin dünyada eşi görülmedik biçimde gelişmesini ve yayılmasını sağlamıştır. Kautsky'nin yaptığı gibi demokrasi üzerine koca bir broşür yazmak ve burada diktatörlüğe iki sayfa ayırmak, saf demokrasi'ye düzinelerce sayfa ayırmak, bu gerçeği görememek, konuyu tamamen liberal usulde tahrif etmek demektir."(30)

Kautsky, Sovyet demokrasisinde, aradığı 'saf demokrasi'yi, burjuva azınlığın haklarının korunmasını bulamaz ve onu parti diktatörlüğü olarak niteler.

Özetle; sosyalist demokrasi, proletarya diktatörlüğü, parti, zor vb. konularda Marksist-Leninist bakış açısı son derece açıktır. Ve konu o denli önemlidir ki, kişi ve grupların-bu kuramları yorumlayış biçimleri onların, lafızda ne derlerse desinler, objektif olarak hangi safta olduklarını ortaya koyar. Konuyu yine Lenin'den bir pasajla bağlayalım:

"Bu baylara göre proletarya 'diktatorya'sı demokra-

SOSYALİST DEMOKRASİ

siyle çelişir. Gerçekte bu bayları küçük burjuva demokratlardan ayırt eden ciddi hiçbir şey yoktur."(31)

Sosyalizmin sorunlarının birikip kimi ülkelerde kapitalist restorasyonun hızlandığı ve sorunlara, kimilerince burjuva yöntemleri çağrıştıran çözümler arandığı bir süreç ile, dünya çapında sosyalist güçlerin son on yılda önemli bir somut zafer kazanamamış olması ve Türkiye devrimcilerin ağır bir yenilgi aldığı süreç üst üste gelince, yenilgi dönemlerinin tüm hastalıkları en tipik halleriyle su yüzüne çıktı. Ve yenilginin etkisiyle "nasıl bir sosyalizm", "nasıl bir parti" tartışmaları aldı yürüdü.

Biz, geleceğin sosyalist toplum modelinin, nasıl bir demokrasi kuracağımızın, proletarya partisinin bu dönemde fonksiyonunun ne olacağının tartışılmasına elbette karşı değiliz. Aksine, ufkun genişleyip aydınlanması, herkesin neyin nasıl yapılacağını bilmesi açısından sonsuz yarar var. Bu tartışmalarda taraf olmamızın nedeni de budur. Biz, tam bir kaos içine sürüklenen sos-

Sosyalist demokrasi tartışmalarında yüz yıllık sapına akımlara tercüman olanlar bilmelidir ki, bu tempoyla koştuıkları sürece çok yakında Lenin ile çatışma ve hesaplaşma noktasına varacaklardır. Tartışmaya iyi niyetle başlamak sonuçtaki günahıtan arınmayı getirmez, kimsenin suçunu hafifletmez.

yalist demokrasi konusunda, doğrularla yanlışların seçilmesi ve M-L'lerle küçük burjuva sosyalistlerinin reformistlerin bakış açılarının birbirinden ayırt edilmesi için tarafız. Konunun bulandırılması ve bulanık suda avlanma çabaları, karşısında M-L'leri bulacaktır.

Tartışmış olmak için tartışmıyoruz. Bir yenilgi döneminden çıkan ve Türkiye halklarının kurtuluşu mücadelesinin devrimcilere yüklediği tonlarca yükü, güncel görevi bir yana bırakarak, ciddi bir şeyler yapıyor havasında" tüm dergi sayfalarını bu konuya ayırıp hiçbir sonuca da varamadan havanda su dövenlerle aynı dili konuşmuyoruz, kalkış noktamız ve kaygılarımız çok farklı.

Birçok sosyalist ülkede ortaya çıkan revizyonist-oporünist sapmanın sonucu önemli oranda prestij kaybına uğrayan, sosyalizme güvensizlik aşılayan, ideolojiye karşı kuşkuculuk, inançsızlık tohumları eken küçük burjuva aydınlarının otel lobilerine ve barlara yakışan bu tartışmalarının ne teorik hazinemize, ne de mücadeleye pratiğine bir yararı yoktur. Biz, sosyalizmin sorunlarını tartışacaksak bunalım yaratıcı ya da derinleştirici, umutsuzluk, karamsarlık yayıcı tartışmaları değil, sorunu çözme-

yi, teorik ufkumuzu genişletmeyi, karamsar buluttan dağdıtmayı amaçlayan tartışmaları gündemimize alırsak. Kalkış noktamız budur. Küçük burjuva aydınının kendi bunalımını, çaresizliğini yansıttığı platformlar bizim için kabul edilemez.

Tarihin çarklarının geriye döndürülemeyeceğini bilenler için çıkış, yolu vardır ve onlar, sosyalizmin sorunlarının da, sosyalizmin bu sorunları aşacak potansiyele ve birikime sahip olduğunun da bilincindedirler.

Sosyalist demokrasi tartışmalarını, burjuva jargonuyla Stalin'e küfürnameye dönüştürenlerin tarih bilinci yoktur. Egemen sınıfların tarihine ve kültürüne gösterdiği saygının onda birini sosyalizmin tarihine, değerlerine göstermeyenler tam bir inkarcılık, tasfiyecilik tavrı içindedirler. Ve onların kendileri dışında hiçbir şeye saygıları yoktur. Öyle ki, tüm politik yaşamı boyunca, değil yüz milyonlarca insanı devrime götürmeyi, birkaç yüz kişiyi dahi yürütememiş olanlar, devrim önderlerini bir kalemde silip atabilmekte, sosyalizme dünya çapında prestij kazandıran ve kendilerini de bu saflara katan devrimci dalgaların yaratıcılarını hiçleyebilmektedirler. Ancak üç-beş kariyerist entelektüelin, dergi bürolarında dünya haritalarını önüne alıp sosyalist ülkelerin üzerine kırmızı kalemle çarpı çekmesi, sosyalizmin tarihini değiştiremeyecektir.

Sosyalist demokrasi tartışmalarında yüz yıllık sapma akımlara tercüman olanlar bilmelidir ki, bu tempoyla koştuıkları sürece çok yakında Lenin ile çatışma ve hesaplaşma noktasına varacaklardır. Tartışmaya iyi niyetle başlamak sonuçtaki günahıtan arınmayı getirmez, kimsenin suçunu hafifletmez.

Proletarya diktatörlüğü ve Leninist parti düşüncesinden atılan her geri adım Lenin ile çatışmak zorundadır.

Stalin'i taktik bir hedef olarak yıpratıp asıl olarak Lenin'e yönelenler ise karşılarında Marksist-Leninistleri bulacaklardır. Buna izin vermeyeceğiz! •

Dipnotlar:

- 15- Lenin, Sol Komünizm, syf.40
- 16- Lenin, Sol Komünizm, syf.36-39
- 17- Marks, Biyografi, syf.264
- 18- F.Castro, Castro Konuşuyor, syf.21
- 19-T.Yılmaz. Y.Öncü.syf.1
- 20- Orhan Dilber, Y.Öncü, syf./
- 21- F.Castro a.g.e,syf.21-22
- 22- Aktaran Stalin, Leninizmin İlkeleri, syf.157-158
- 23- Lenin Bir Adım İleri İki Adım Geri
- 24- Y.Öncü, s.5, syf.37
- 25- a.g.d
- 26- a.g.d.
- 27- Y.Demokrasi.
- 28- Y.Demokrasi.
- 29- Anarşizm ve Anârko Sendikalizm, syf.179
- 30- Lenin, Dönek Kautsky. syf.95
- 31- Lenin, Devlet ve İhtilal.syf.157

"TÜRKİYE GERÇEĞİ" ve KARALADIĞI BAZI GERÇEKLER

Bir 12 Eylül döneminden geçildi. Herkes bu dönemi kendi bulunduğu koşullarda yaşadı ve kendi siyasi anlayışı doğrultusunda değerlendirdi, değerlendiriyor.

12 Eylül döneminde kimin ne yaptığına ya da yapamadığına, sınıf mücadelesinin, zindanlar ve mahkemeler de dahil tüm alanlarında üzerine düşen devrimci görev ve sorumlulukları ne ölçüde, nasıl yerine getirdiğine esas karar verecek olan halk ve tarih olacaktır. Tarihin ve halkın ölçüğü herkese bir değer biçecek, herkesi yerli yerine oturtacaktır.

Geçmiş mücadelenin ve 12 Eylül sürecinde yapılanların ve yapılamayanların değerlendirildiği platformlardan biri de 12 Eylül mahkemelerinde yapılan savunmalar oldu.

Geçtiğimiz günlerde elimize "TÜRKİYE GERÇEĞİ" başlığıyla Oğuzhan MÜFTÜOĞLU adına yayınlanan Devrimci Yol Ankara Ana Dava Savunması geçti. Burada bizim amacımız savunmayı baştan aşağıya değerlendirip eleştirmek, genel mantığını koymak değil. Zamanı gelince elbette bu da yapılacaktır. Biz burada, DY savunmasında yer alan ve doğrudan bize yönelik olan, devrimci bir eylemimizi karalayan anlayışa cevap vermek istiyoruz.

Burada ele alınıp karalanmaya çalışılan devrimci bir eylemle ilgili, savunma sahiplerinin genel yaklaşımını, mücadeleye geçmişte ve bu süreçteki bakışlarını biliyoruz. Ama yine de bu tür bir değerlendirmeye sessiz kalamayız. Zaten bu, bir değerlendirmeden çok, bu eylem bazında siyasi çizgimize saldırıya dönüşmüştür.

DY savunmasının 390. sayfasında "Abdurrahman Köksaloğlu, Nihat Erim, Kemal Türkler" başlığı altında, "19 Temmuz'da ise, bu kez 12 Mart döneminin ünlü başbakanı N.Erim, Dragos'taki evinin yakınlarında, koruma polisleriyle birlikte vurularak öldürüldü. N.Erim'in öldürülmesinden dolayı sol bir gruba mensup üç kişi 146/1'e göre idam cezasına çarptırıldılar." denilmektedir.

Aynı başlığın devamında, 392. sayfada ise "Çorum olayları, Fatsa operasyonu, aralarında Kemal Türkler'in, Nihat Erim'in, A.Köksaloğlu'nun da bulunduğu yüzlerce ölü. Gazetelerde her gün yer alan, kaçırıldıktan sonra boğulmuş, işkenceyle öldürülmüş, TV kutusunda ya da çuval içinde bulunmuş cesetlerin haberleriyle, katliam haberleriyle dehşete sürüklenmiş bir toplum..."

"Artık bir askeri darbe için her şey hazır." deniliyor.

Burada çok açıktır ki, CHP milletvekili A.Köksaloğlu ve DİSK Başkanı Kemal Türkler'in faşistlerce öldürülmesi, Çorum, Fatsa olayları, faşistlerin çuval cinayetleri, 12 Mart faşizminin simgeleştiği Nihat Erim'in Devrimci Sol tarafından cezalandırılması aynı kefeye konuluyor. Devrimci eylemlerle faşist terör ve katliamlar özdeşleştiriyor. Savunmanın buradaki mantığına göre faşistlerin de, devrimci örgütlerin de yaptıkları aynı işlevi görüyor, aynı sonuçlara yol açıyor ve "toplumu dehşete sürüklüyor".

Devrimci eylemlerle faşist terör ve katliamlar arasında hiçbir ayırım yapılmaması ancak oligarşinin işine gelir ve sonuçta bu, niyet ne olursa olsun, oligarşinin "sağ ve sol terör" demagojisine açıktan verilmiş bir prim olur. DY'liler, tarihe mal olacak savunmalarında, burjuvazinin, sınıf mücadelesinin bu tarihsel kesitinde devrimci eylemleri bulanıklaştırmaya ve karalamaya yönelik ideolojik saldırılarının paraleline düşmemelidiler.

Şu kadarını söyleyelim ki devrimci eylemlerle faşistlerin terör ve katliamları arasındaki amaç, kapsam, nitelik farkını silen, bu eylemlerin özünü boşaltıp biçim yönünden değerlendiren aynılaştırma anlayış burjuva liberal-demokrat bir anlayış

olabilir ama asla devrimci bir anlayış olamaz. Nitekim bu anlayışı solda esas olarak TBKP vb. savunuyor.

İkinci olarak; Devrimci Yol Savunmasına göre, N.Erim'in öldürülmesinin de içinde yer aldığı eylem ve olaylarla "toplum dehşete sürüklenmiş", "askeri darbenin hazırlanmasına" devrimci eylemleriyle Marksist-Leninistler de katkıda (!) bulunmuştur.

DY, savunmasında bu ölçüde ileri gitmemeli, devrimci bir harekete ve eylemine, askeri darbeye hazırlığa katkıda bulunduğu anlamına gelen şeyler söylememeliydi. Sözde de olsa halk savaşını, silahlı mücadeleyi savunan, THKP'nin mirasına sahip çıkan, bu konuda yazılar yazan, polemikler yapan DY'nin, devrimci bir eylemi böyle değerlendirmesine anlam vermek güç!

Bu, satır aralarına gizlenmeye çalışılsa da, reformizmin mantığının bir ürünü olan, devrimci eylemleri "faşizmi tırmandıran" anarşi, terör eylemleri olarak damgalamaya kalın provokasyon teorisidir.

N.Erim'in cezalandırılması eyleminin de yer aldığı eylem ve olaylar (faşist terör ve katliamlar) sıralandıktan ve karanlık bir ülke tablosu çizildikten sonra altına "askeri bir darbe için her şey hazır!" diye yazmak başka hangi anlama gelir?

DY Savunmasının devrimci bir eylemi değerlendirmesi böyle olunca kavramları da ister istemez buna göre şekillenmiş ve devrimci olaktan uzaklaşmıştır.

DY Savunmasına göre, Abdurrahman Köksaloğlu da, Kemal Türkler de, Nihat Erim de vurularak öldürülmüştür. Faşistler ya da devrimci tarafından olsun, sonuçta öldürülmüştür ve aralarında hiçbir fark yoktur.

DY Savunması "askeri darbeyi hazırlayan" faşist terörle devrimci eylemleri içeriklerinden soyutlayıp biçim düzeyinde karşılaştırıp aynılaştırınca, DY Savunmasından, devrimci bir eylemi cezalandırma olarak nitelemesini beklemek fazla olurdu!

Nihat Erim'in cezalandırılması, faşizmin kitleleri topyekûn sindirmek için tüm halka, ilerici ve aydınlara saldırdığı, katliamlar tertiplediği bir süreçte faşizme vurulmuş bir darbe olup, doğrudan devlet terörüne kar-

şı devrimci şiddetle cevap verilmiştir.

Diğer yandan N.Erim'in cezalan dırılması eylemiyle ilgili olarak 146/1'den idam cezası alan iki Devrimci Solcuyu DY Savunmasının üçe çıkarmasına ne diyelim? İlgisizlik mi, bilgisizlik mi, dikkatsizlik mi?

Sonuçta, oligarşinin mahkemele- rinde Marksist-Leninist ve devrimci hareketlerin savunma çerçevesinde görevleri üzerine birkaç şey söyle- mek istiyoruz.

Marksist-Lenistlerin görevi, mah- keme kürsülerinde faşizmi teşhir et- mek ve yargılamaktır, yargılanmak değildir! Oligarşinin kürsülerinde kendi ideolojik-politik görüşlerini, mücadelelerini, eylemlerinin tarihsel ve siyasal haklılığını savunmaktır. Gerçek adaletin ve yargının proleter- yanın ve halkın adaleti ve yargısı ol- duğunu haykırmaktır.

**Devrimci Sol Davası Tutuklularından
A Tayfun ÖZKÖK**

Karganın Adını Koymak için Gözümüzü Oymasını mı Beklemeliyiz?

Geçtiğimiz aylarda isviçre'nin Neuchatel kentinde DHB'li Mehmet Türk'ün Aydınlanıkçı- lar tarafından katledilmesi bu ihbar- cı geleneğin yüzünü bir kez daha ha- tırlatması bakımından yeni bir vesile ol- du.

Oysa gelişen olayların gözümü- zün içine soka soka Aydınlanık ihbar- cılığını hatırlatmasına rağmen solda vurdumduymazlık sürüyor. İlkeler, gelenekler, devrimci değerler nere- de başlayıp nerede bitiyor, her şey karma-karışık, ipin ucu kaçmış du- rumda. Arkadaşları tarafından vurul- duğu halde sol içi çatışma gibi yan- sıtılan Aydın Erol olayına gösterilen sahte aydınsı duyarlılık gazete ilanla- rına haftalar boyu yansımıştı. Bu çif- te standartlı duyarlılığın altında tam bir vurdumduymazlık, değer aşınımı olduğu öylesine belli ki M. Türk olayı sessizliğe, görmez duymazlığa büründürüldü.

Aslında tavırsızlığın altında bir başka olgu daha yatıyor. Aydınlanığın karşı-devrimci çizgisini hatırlama- mak için bellekler bunca silinmiş- ken, yeniden hatırlamak fazlaca ra- hatsız edici geliyor. Öyle ya, yakala- ra yapışan o demokratizm, liberalizm hastalığı Aydınlanığı da düzen- den zarar görenler listesine aliver- miş, hatta sol içi platformlarda var- lıkları bir demokrasi göstergesi sayı- larak devrimcilere bile tercih edilir

hale gelmişti. Cuntadan zarar gör- düğü söylenen bu anlayış, geçmiş- te dergilerinde çarşaf çarşaf devrim- cilerin adresleri, fotoğraflarıyla "İşte terörist!" nidalarıyla ihbar kampan- yaları yürütmesi, devrimci kanı dök- mesi bir yana, daha dün cunta mah- kemelerinde bu karşı-devrimci faali- yetlerini "suçsuzluklarının" delili ola- rak sunmak pervasızlığını göster- miş, ne gam! Kimin umurunda? '80 sonrası sola -musallat olan yılgınlık, koyvermişlik, dost-hasım kavramları- nı da sildi götürdü. Hasımliklar dost- luklara dönüşürken, dostluklar ça- buk unutuldu.

Bundan yarar gören kimlerdir? İl- kesizlik ve boşvermişlik hastalığının sola ilerde nelere mal olacağı iyi dü- şünülmelidir. Bütün kökleriyle düze- ne yapışmış bir çizginin ve uygulayıcılarının bugün -bu ilkesizlikleri fır- sat bilerek- kendilerini sol içinde meşrulaştırma çabalarına destek vermek genel devrimci hareket için ağır bir yüküdür. Oligarşiye tescilliliği tam olan bir hareketin solda da ken- dini meşrulaştırdıktan sonra başka- larını gayri meşru göstermeye başla- yacak bir geleceği içinde taşıması kadar doğal ne olabilir? Bu gelece- ğe acaba diye bakmak için de siya- sı körlüğün, pragmatizmin gözümü- zü kapaması gerekir. Dün ihbarcılık- larını başıra çağıra zaten yaptılar ve şimdi 'ihbarcılığın özeleştirisine' bile

tenezzül etmiyorlar. Kırk yılın ihbarcı- ları -soldaki radikalizm boşluğun- da- şimdi radikalizm şovları arasın- da sol'un, asıl olarak da gerçek dev- rimci radikalizmin sinsi sinsi altını oymaya çalışıyorlar. Sis bulutları arasında yaşayanlar günlük yaşa- ma baksalar devrimcilerin karşısına Türk-İs'li sarı sendikacıların muhafız- ları olarak bunların çıktığını, kitle gösterilerinde devrimcileri yıprat- mak için provokatif kimlikte birkaç adamlarıyla boy gösterdiklerini, En- gin Kaya'nın cezalandırılması olayı- nı MİT'e mal etme yönünde zihinle- ri bulandırmada nasıl yoğun çaba içine girdiklerini ve bugünkü bütün faaliyetlerinin aslında Türkiye'nin toplumsal sorunlarının düzen içi 'da- ha cesaretlî' politikalarla çözümlene- bileceği zeminini yaratmak ve dev- rimci şiddet perspektifli solun altını oymak, gayri meşrulaştırmak oldu- ğunu görebilirler.

Bir süre önceki 2000'e Doğru'da "Yeni Çözüm'ün Yayınlarına Dikkat" başlıklı 'okuyucu mektubu' dikkat çekicidir. Küstah bir dille Y.Çözüm sola karşı kaynağı belirsiz bir saldırı odağı olarak gösterilip 'aman bunla- ra dikkat edin' diye sola sahip çıkılı- yor.

M.Eroğlu'nun cenazesinde Ay- dınlıkçılara tavrımızı eleştiren arka- daşlara, Aydınlanıkçıların da bu sahip- lenmeyi karşılıksız bırakmadıklarını hatırlatalım.

Karganın kokusu pistir, her gittiği yere peşinden götürüyor. Görmek için biraz daha siyasî sorumluluk duygusu yeterli. Gözümüzü oymasını istemiyorsak Mehmet Türk cına-yeti gibi olayları beklemeyelim.

CUMHURİYETİ KİM YÖNETİYOR?

CUMHURİYET NİTELİĞİNİ AÇIKLAMALIDIR

Vali: "Mitingi yasakladım. -Halkı toplu isyana teşvik eder."

Siyasi Şube: "Bunlar an arşist-terörist. Miting falan bahane. İzin vermeyin. Hem verseniz de biz zaten yaptırmayız."

D.G.M.: "Yaparsanız dava açar, tutuklayıp içeri atarım!"

Cumhuriyet Gazetesi: "Bu ilan katiyen olmaz. Sakıncalı."

Yaşanan süreçte toplumsal muhalefetin genişleyip yaygınlaşmasına, giderek yükselen bir ivme göstermesine karşın siyasi iktidarın baskı ve terör politikası da olanca şiddetiyle uygulanmaya devam ediyor. Kitlelerin haklı taleplerini dile getirmesi baskının her türlü engellenmeye çalışılırken depolitizasyon, pasifikasyon güçlendirilmek isteniyor. Oligarşi bu politikasının zeminini kitle iletişim araçlarını ve bunun içinde önemli bir yer tutan basını kullanarak hazırlamaya çalışıyor. Devrimcilere, halka saldıranın zeminini yaratmada, toplumsal muhalefeti yükseltmeyi hedefleyen, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde önemli işlevler yüklenen eylemlerin kamuoyuna yansıtılmamasında ya da çarpıtılıp içinin boşaltılmasında basını kullanıyor. Oligarşinin gönüllü destekçisi basın organları bu politikaya alet olmaya dünden razı. Bunu anlamak olanaklı. Doğrusu buna hak da vermek gerekir!..

Ancak demokrat savda Cumhuriyet Gazetesi'nin bu politikaya alet olmasını anlamak olanaklı değil. Cumhuriyet özellikle son dönemde izlediği yayın politikasıyla halkın, devrimci mücadelesinin, gelişenin, devrimci sol güçlerin karşısında yer almayı ilke haline getirdi.

Verilen ilanlar ya alınmıyor ya da kuşa çevriliyor, haberler yok sayılıyor, sosyalizme cepheden saldırılıyor, devrimci sol güçlere ilişkin haberlerde ise "küçümseme" tavrına özen gösteriliyor. Devrimci Sol Davasının avukat savunmasına çağrı ilanını bile sakıncalı bulan Cumhuriyet Gazetesi başka bir

anlayışın bir pratiği. olunca 25'i 250, manşeti sürmanşet yapmaktan da geri durmuyor. Sendika ve işçi haberleri çarpıtılıyor, karalanıp küçümsenmeye çalışılıyor. Şükran Ketenci de bu konuda gönüllü görünüyor. Tez Koop-İş 3 No.lu Şube Başkanlığından tezgahlanan oyunlarla alınan Aynur Karaaslan'ın durumu protesto etmek için gerçekleştirdiği 16 günlük açlık grevi sırasında Cumhuriyet'te 2 kez haber çıkıyor, o da her ne hikmetse Şükran Ketenci'nin olmadığı günlere rastlıyordu. '89 Migros Grevi'nin ilk eylem kırıcı haberinin yine Cumhuriyet'te yer alması henüz belleklerde tüm canlılığını korurken, gelişmeleri işverenin ağzından vermenin adı "tarafsız habercilik" oluyor. Ancak nedense tarafsızlık ibresi bir türlü bizlere çevrilmek istenmiyor. Ya işverene, ya oligarşinin temsilcilerine, ya polisin talimatlarına ya da diğer anlayışlara çevriliyor. Gelişmeler onların ağzından aktarılmıca haberde tarafsızlık ilkesi yerine getirilmiş oluyor. Örnek mi? Örnek o kadar çok ki, bunlar ilk anda akla gelen ve güncelliği kaybolmamış olanlar.

Bugüne değin işçiyi siyasal iktidarlara peşkeş çekmekten başka bir işleri olmamış Türk-İş'e ve sarı sendikacılığa yönelik tavrılar Cumhuriyet'te kendine yer bulamazken, Şevket Yılmaz'ın yine aynı gazetede yüzü eskiyor...

Sosyalist basın ise Cumhuriyet'i fazlaca ilgilendirmiyor. Yeni Çözüm Dergisi'nin Ankara bürosu basılıyor; temsilci, okur ve muhabirleri gözetilene alınıyor; durumu protesto eden ilk basın açıklamamız hiç çıkmıyor. Dört sosyalist dergiyle yapılan ikinci basın açıklaması ise gazetenin kuytu bir köşesinde kayboluveriyordu. TAYAD'ın İnsan Hakları Kampanyası'nın herhalde haber değeri yoktu.

Son günlerde tüm burjuva basınının ortak korosunda ise Cumhuriyetin sesi herkesten daha gür çıkıyor. Nakaratı: "Sosyalizm iflas etti."

Cumhuriyet sayfa sayfa sosyalizmin

nasıl iflas ettiğini, ne menem bir rejim olduğunu, Romanya'daki karşı-devrim hareketinin ne kadar haklı olduğunu, emperyalizmin cepheden desteklediği karşı-devrim hareketine direnen halk milislerinin "teröristliklerini" sürmanşetten eksik etmiyor. Emperyalizm ve burjuvazinin körüklediği politika sosyalizme saldırı noktasında Cumhuriyet'ten tam destek buluyor.

Zorlanınca sınımsız sarıldıkları tarafsızlık ilkesi böylesi durumlarda devrimcilerin düşüncelerine, pratiklerine yer vermeme olarak ifadesini buluyor. Nitekim Çavuşesku'yu yanlışlıkla doğrusuyla sahiplenerek karşı-devrimci güçlere tavrı alanlara Cumhuriyet pek kulak asmıyor.

İlericilik, demokratik, yurtseverlik en azından halktan, halkın mücadelesinden yana olmayı gerektirir. Demokrasi mücadelesinden yana taraf olmayı zorunlu koşul olarak görür. Devrimcilere ve mücadelesine saygı duymayı, en azından karşı olmamayı şart koşar. Cumhuriyet için ne gam!.. Bu gibi değerlerle pek ilgisi yok onun. O ilericiliği, demokratiği çoktan elden bırakmış gidiyor. Ama nereye?..

Devrimci sol güçlere düşmanca tavır almakla, haberlerini yok saymakla, oligarşinin politikalarına alkış tutmakla, sosyalizme saldırmakla bir yere varılmaz. Tarih gelişenden, haklıdan yana evriliyor. Oligarşinin tüm saldırılarına, burjuva basınının tüm demagoji, yalan, iftira kampanyalarına, demokrat geçinen Cumhuriyetin bizleri görmezden gelme çabalarına karşın biz kazanacağız.' Cumhuriyet Gazetesi'nde çalışan tüm ilerci, demokrat, yurtsever ve devrimciler Cumhuriyet'in bu tavrına kayıtsız kalmamalı, üzerlerine düşen görev ve sorumlulukları yerine getirerek Cumhuriyet'in tavrını, dönen dolapları ve gerçekleri kamuoyuna açıklamalıdır. Cumhuriyetin iki yüzlü tavrı teşhir edilmeli, devrimcileri daha çok sömürmesine izin verilmemelidir.

KORUCU OLMAYANA TAŞ CEZASI

Sezgin TEMEL

Burjuva basını dünyada ve Türkiye'de yaşanan olayları, gelişmeleri çarpıtırken birbiriyle adeta yarışmaktadır. Özellikle belli gazetelerde köşe yazarlarının bütün hünerleri burjuvazinin cephesinden emekçilere saldırıp küfür etmekten ibaret. Hatta bu tür hizmet ülkemizde sektörelleşmiştir.

Özellikle Sabah Gazetesi'nde bir köşeye çöreklenmiş. Engin Ardıç denen zavallı, devrimcilere karşı lümpence karalama ve küfür "yazılarına" devam ediyor...

Son olarak 31 Aralık'da kaleme aldığı "Bacılar Maşallah" başlıklı küfürnamede "... sizin gibilerin kuracağı sosyalizmin içine köpek işesin, köpek!... Bu ne sersemliktir? Bu ne bağnazlıktır?... Bacısının da, devriminin de..." diyerek TAYAD, DEMKAD ve Demokrasi Mücadelesinde Avukatların Roman-ya'da yaşananlar konusundaki basın açıklamalarına saldırılmaktadır.

Tek parti yönetimi, parti CHP. "Benim kardeşim 6 lira yol parası veremediğinden, yol yapımında hastalanarak öldü..." gibi sözleri o dönemi yaşayan yaşlılarımızdan sıkça duyarız. Evet, insanlar ya 6 lira vermek ya da yol için taş taşımak durumundadırlar.

Dönem, çok partili ve "demokrasiye geçildi" diye fırtınaların koparıldığı günler. Halkımız yine taş taşıyor; o gün 6 lira veremeyenler, bugün koruculuk sistemine karşı çıkarlar.

Bolşevik Devriminden etkilenmelerin oldukça yoğun olduğu günler yaşanıyor. Öylesine etkilenmişti ki, parlamenterler birbirlerine yoldaş diye hitap ediyorlardı. Bir yıl sonra devlet eliyle komünist partisi kurulmuş; F.Çakmak, C.Bayar yöneticileri olmuş. * Şimdi Gorbaçov rüzgarları esiyor. Oligarşi insan hakları şovları yapıyor. TBKP tartışmaları gündemi oldukça meşgul ediyor. İster misiniz K.Evren'e komünist partisi kurdurulsun!..

Hamidiye Alaylarıyla "Kürdü Kürde kırdırma" politikası izleyen küçük burjuvazi Sam Amca'nın kollarında palazlanarak, bugün yine aynı politikayı köy korucuları aracılığıyla uygulamaya çalışıyor.

Ulusal bilinci her geçen gün gelişen Kürt halkı koruculuk sistemine karşı çıkarak bu oyuna alet olmak istemiyor. Bu oyuna alet olmayanlara ise oligarşi köle muamelesi yapıyor. Fotoğraf köleci döneme, ait Mısır veya Roma'dan çekilme değil. 1989 yılının Türkiye Kürdistanı'ndan çekilmedi.

Kürt halkı bugün tam anlamıyla esir kampı yaşamı sürdürüyor: Pislik yedirmeler, tel örgülerle çevirme, peşmerge çadırları, işkenceler, katliamlar, taş taşıtmalar, kölece boyun eğmesinin istenmesi. Gaz odalarına gerek yok, kimyasal silahlar bölgeyi gaz odası haline getiriyor artık.

Piramitleri yaratanlar nasıl firavunları yıkmışsa, sizler de bir gün mutlaka oligarşiyi yıkacaksınız. Çünkü sizlerin yüreğinde bir kere özgürlük ateşi yanmış. Bunu hiçbir güç engelleyemez.

KÜFÜR SEKTÖRÜ SABAH GAZETESİ ÖNÜNDE PROTESTO EDİLDİ

Engin Ardıç gibi bir zavallıya değil ama ona bu sütunları ayıranlara karşı 6 Ocak'ta Sabah Gazetesi'nin önünde toplanan yaklaşık 300 kişilik kitle protesto gösterisi yaptı. Değişik DKÖ'lerden insanların katıldığı gösteride "Yalan, Demagoji, Küfür Değil, Gerçek Haber İstiyoruz", "Kahrolsun Karşı-Devrim ve Onun Yerli İşbirlikçileri", "Eleştiri Yalan Ve Demagoji Değildir", "Halkımız Basında Karşı-Devrimci Serserileri Değil, Objektif Demokrat Yazarları Görmek İstiyor" dövizleri taşındı, Sabah Gazetesi'nin kimin yanında olduğunu sorgulayan, burjuva basınının ikiye bölünmüşlüğüne teşhir eden sloganlar atıldı.

DKÖ'lerin temsilcileriyle görüşen gazete temsilcileri de özellikle Engin Ardıç'a ilişkin eleştirilere katıldıklarını, hatta bu tür protestoların artması halinde Engin Ardıç'ın durumunun yeniden gözden geçirileceği sözü verdiler. Onun dışında ellerinden fazla bir şey gelmediğini vurguladılar. Onların sözlerine ne kadar güven olur, o kısmı tartışılrsa da, eleştiri maskesi altında yazılan bütün "küfürnamedelere" karşı özellikle devrimci sol güçlerin sessiz kalmayacağı yapılan protesto ile bir kez daha gösterildi.

Engin Ardıç gibi zavallılar bu tutumlarına devam ettikleri sürece tarih ve halkın yargısından kurtulamayacaklardır.

EĞİT-DER

KADIKÖY ŞUBE KONGRESİNDE

ÇİRKİN AYAK OYUNLARI

Eğit-Der Kadıköy Şube Kongresi yapıldı. Oportünist-reformist anlayışların burjuva politikacılarını aratmayacak türden oyunlarıyla, mücadelenin gereklerinin yerine getirilmesi yönünde çablayan Demokrasi Mücadelesinde Öğretmenlerin yönetime gelmesi engellendi.

Öğretmen kesiminin kesintiye uğramış olan örgütlü mücadelesini devam ettirmek amacıyla kurulan Eğitim-Der kuruluşundan bu yana işlevsiz kaldı. Eğitim-Der yönetimlerine yerleşmiş olan oportünist-reformist anlayış sahiplerini, bu zamana kadar oturdukları koltukları kaybetmeme savaşımından başka bir mücadelede göremedik. Öğretmenlerin sorunlarının çözümü yönünde politikalar üretmek yerine, ilkesiz, şekilsiz, mücadeleye hizmet etmeyen birliklerle Demokrasi Mücadelesinde Öğretmenlerin önünde engel olmaya çalıştılar. Eğitim-Der'in nasıl işlevselleştirileceği yönünde oluşturulması gereken programlardan yoksun bir koltuk savaşı verdi bu anlayış sahipleri. Yalan, demagoji ve DMÖ'lere karşı olma temelinde yürüttükleri politikalar kitlelerin gözünde iyice açığa çıktı.

Bugün çalışan öğretmenlerin üye olamamalarından dolayı bu aktif kesim kendi sorunlarının çözümü yönünde verilecek mücadelede atıl kalmaktadır. Kendimizi yasalarla sınırlamadan mücadeleye hizmet edecek pratik çözümler uygulama zorunluluğu vardır. Bu yönde DMÖ'lerin önerisi çalışan öğretmenlerden fiili yönetimler oluşturulmasıdır. Fakat oportünist-reformist anlayışlar çalışan öğretmenlerin fiili yönetimlerini sözde savunmalarına rağmen somut uygulamada karşı çıkmaktadırlar.

İşte bu anlayış sahipleri bugün Eğitim-Der'in tepesine çöreklenmiş du-

rumdalar. Kitleyi yalanlarla, devrimci dürüstlikle bağdaşmayan yöntemlerle çevrelerinde toplamaya çalışıyorlar. Kadıköy Kongresinde de aynı burjuva politikalar görüldü.

Kongre öncesi getirdiğimiz üyelere yönelik olarak "toplama üyeler" karalaması yapıldı. Bu insanların oy kullanmayacakları söylendi. Her türlü entrika çevrilmeye çalışıldı. Tüm bunlara rağmen 55 üyelerinin ancak 27'sini getirebildiler. Onu da özel olarak gidip almalarla sağlayabildiler. Kimin kafa kol ile, feodal bağlarla üye kayıt ettiği böylece anlaşılmış oldu. Bizim üyelerimizin aktif olarak çalışan, mücadelecisi, radikal kararlılıkları karşısında yönetim olabilmek için tek çareyi hiç ,de dü-rüstçe olmayan yöntemlerde aradılar. On arkadaşımızı üye yapmayarak bu tavırlarını açık bir şekilde ortaya koydular. Bu oyunları kongre öncesi toplantıda teşhir edildi.

Kitleselleşmeyi kitle kuyrukçuluğu olarak anlayan bu .anlayışlar kitleleri daha ileri noktalara götürecektir, pratik mücadeleye hizmet eden politikalar üretmek yerine kitlelerin en geri eğilimlerini besliyorlar sürekli. İnsanların geçmişteki TÖB-DER dönemini yaşamak istemedikleri demagojisiyle, neye göre, niçin olduğu belli olmayan boş bir birlik olgusunu insanlara sunuyorlar. Biz DMÖ'ler başından beri birliğin mücadelenin gerektirdiği, bir DKÖ'de olması gereken belli ilkeler ve herkesin Eğitim-Der'e ilişkin sunacakları çalışma programları çerçevesinde olabileceğini sürekli vurguluyoruz. Çünkü ancak böyle bir birlik Eğitim-Der'i gerçek bir DKÖ yapacaktır, Onların birlikten anladığı ise kimin kaç koltuk alacağını belirlemesidir. Kendilerine "Siz Eğitim-Der'in nasıl bir çalışma yapması, hangi sorunları nasıl çözmesi, bunu nasıl bir çalışma anlayışıyla yerine getirmesi

gerektiği konusunda bir program hazırladınız mı? İnsanlar sizi neye göre seçecek?" diye sorduğumuzda daha sonra kendilerine de komik gelen şu yanıtı verdiler: "Bizim programımız Eğitim-Der'in tüzüğüdür." Evet, bu yanıtı kendileri de komik buldular ve "İşte canım, Akşaray ve Kartal'inkiyle aynı" diye değiştirdiler.

Sadece koltuk hırsı olan, onun dışında mücadele hırsı olmayan, kendi özgüçlerine güvenmeyen, kitleyi yalan ve demagojilerle aldatmayı politika sanan bu anlayışlara karşı (dört anlayış bir liste oluşturdu) DMÖ'ler olarak kongreye ayrı listeye girdik.

Üyelerimizin dinamikliği ve çalışma hırsıyla kongre salonunda sesimizi gür bir şekilde duyurduk. İnsanlara programımızı açtık, önerilerimizi aktardık. Bu çalışmamızdan etkilenen birkaç kişi son anda karma liste veya DMO listesine oy vererek bu olumsuzluklara ortak olmadılar. Bireysel olarak da olsa doğru tavır koydular.

Kulisler, kongre salonunda oynanan oyunlar sonunda 10 üyemiz ek-sik olarak girdiğimiz kongrede 25-23 oy dağılımıyla yönetime gele-medik.

Bizler DKÖ kuralları içerisinde muhalefet yapmayı da biliriz. Bu süreçte yaptığımız çalışmanın üzerinde yükselcek olan çalışmamızla gelişmemizi sürdüreceğiz. Biz geliştikçe Eğitim-Der de gelişecek ve demokrasi mücadelesinde alması gereken yeri alacaktır.

Çalışan Öğretmenler Eğitim-Der Yönetimlerine!

Sendika Hakkımız Engellenemez! •

**Demokrasi Mücadelesinde
Öğretmenler**

ÇÖZÜM 45

DKÖ'LER

POLİSİN DERNEK BASKINLARINA KARŞI DİRENİŞ GELENEĞİ YERLEŞİYOR

Faşist iktidarın demokrasi güçlerine yönelik baskı, işkence ve talanlarına her gün yeni halkalar eklenmektedir. İstanbul'da BAKAD, BEYKAD vb. kültür dernekleri, Zeytinburnu ve Esenler halkevleri keyfi, hayali senaryolarla kapatıldı. 22 Aralık 1989 gecesi de AKAD ve ÜM-DER basılarak onlarca insan kafaları kolları kırılarak, tartaklanarak zorla gözaltına alındı. 23 Aralık gecesi bu defa Kadıköy Kültür ve Dayanışma Derneği (KKDD) polis tarafından basıldı. Yine aynı vahşet sergilendi. Saldırı furyası bununla da kalmadı, '89'un son haftası boyunca devam etti. Siyasi iktidarın terör dalgası 25 Aralık'ta Ankara'da dergimizin Ankara bürosu çalışanlarına ve okuyucularımıza yöneldi.

Kuşkusuz baskı ve teröre karşı, basılan kültür derneklerinde bulunan emekçiler gerekli cevabı verdiler. Direndiler, mücadele ettiler. Hafta boyu süren savaşın 30 Aralık günkü mevzisi Gecekondu Yaşayanları Kültür ve Dayanışma Derneği (GEYAD) oldu.

22 Aralık 1989 gecesi Anadolu Kültür Araştırma ve Yaygınlaştırma Derneği (AKAD)'nın Okmeydanı'ndaki dernek merkezinde siyasi polis arama yapmak istedi. Fakat izin belgesi olmadığı için dernek üyeleri haklı olarak arama yaptırmadılar. Keyfi aramaya karşı alınan tavır sonrası "yasal" arama belgesi getirildi. Dernekte bir yanda arama adı altında talan yaşanırken dernekte bulunan tüm insanlar zorla, dövülerek, yerlerde sürüklenerek polis arabalarına bindirip çevre karakollara ve siyasi şubeye götürüldüler.

"Arama" sırasında dernek polis tarafından yağmalandı. Arama ve ya-

şanan terör yükselen devrimci mücadele karşısında duyulan öfkenin, kın ve çaresizliğin bir ifadesiydi.

Her zamanki gibi keyfi saldırıya senaryo da hazır: "Şüpheli şahıs, yasak yayın, pankart, patlayıcı madde, vs..."

Yasak yayınların arandığı yerler de ilginçti. Dernek kütüphanesinde bulunan tüm kitapları ve yayınları yırtan polis hızını camları kırıp derneğin davulunu patlatarak alamayınca akvaryumdaki balıkları bile öldürdü.

AKAD'da yaşananların benzeri aynı akşam Ümraniye'de Üm-Der'de yaşandı. Yine dernek baskını. Saldırıya yine aynı gerekçeler.

Her geçen gün emekçi halkla daha sıcak ilişkiler kuran, bütünleşen kültür derneklerine yönelik saldırı zincirine 23 Aralık akşamı KKDD eklendi.

Baskının gerçekleştiği akşam dernekte bulunan insanların doğal olarak arama izni olmadan arama yaptırmayacaklarını söylemeleri üzerine dernek çevik kuvvet ve siyasi polis tarafından tam bir ablukaya alındı. Halkın biraz sonra uygulanacak resmi terörü görmesini engellemek için bütün yollar kesilerek geçişler engellendi.

Akşam saat 20.30 sıralarında başlayan direniş tam 5 saat sürdü. Direnişin sürdüğü saatlerde dernek binasının önünden iki dernek üyesinin gözaltına alınması sırasında "Kahrolsun Faşizm", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" sloganları atıldı.

Arama izni olmadan derneğe polisi almamakta kararlıydılar KKDD'li. Saat 23'de resmi arama emrinin kapının altından verilmesi, gözal-

tına alınan olmayacağı sözü verilmesi üzerine kapı açıldı.

Çevik kuvvet eşliğinde içeriye dolan onlarca polis dernekteki insanları, AKAD'da olduğu gibi döverek otobüse bindirdi. Dernek burada da talan edildi.

30 Aralık'da Beyoğlu'nda devrimci sol güçler tarafından bir kitle gösterisi gerçekleştirildi. Gösteriden bir saat sonra Beyoğlu'nda bulunan GEYAD basıldı. Polis gösteri sırasında içine düştüğü çaresizliği GEYAD'a saldırarak kapatmaya çalıştı. Gösteri sırasında kimseyi yakalamamanın verdiği hırsla, ilk önce GEYAD'ın alt katında bulunan MÜBYYOÖD'ün kapısını zorla açarak içeri giren polis burada kimseyi bulamayınca GEYAD'a saldırdı. Her zaman olduğu gibi yine arama izni yoktu. Yine vahşet ve terörün habercisiydi.

GEYAD'a gelen polisler AKAD veya KKDD'ye gidenler değildi ama felsefe aynıydı. İnsanları zorla ekip otolarına bindirirken, joplarken, dönerken onları hiç de aratmıyorlardı. Saldırganlıkta aynıydılar.

Siyasi polis DKÖ'lere yönelik saldırılarında burjuva basınının kimi yayın organlarını da arkasına almasını bildi!.. Yalan yanlış "haberler yazdırarak insanları suçlu gibi göstermeye çalıştı. Burjuva basını da potansiyel olarak yalan haberciliğe yatkın olduğu için görevini başarıyla yerine getirdi. Örneğin, GEYAD'dan alınan insanların korsan gösteriden alındığını yazdı. KKDD'nin binasına asılı tabelasını yasak pankart gibi göstermeye çalıştı. Dergimizi yasak yayın gibi göstermek istedi. Devrimci sol güçlerin yükselen mücadelesi karşısında siyasi iktidar düştüğü çaresizliğe insan hak ve özgürlüklerini hiçe sayarak, işkenceyi! karakollardan, siyasi şubelerden okullara, dergi bürolarına, dernek binalarına kadar yayarak derman bulmaya çalışıyor.

Fakat bu boşuna bir çabadan öteye gitmeyecek. Devrimciler takipçisi oldukları siyasi geleneğin misyonuna uygun cevabı her zaman vereceklerdir; fiilen direnerek, baş eğmeyerek, mücadele ederek... •

DEVRİMCİLERE SALDIRI TERCÜMAN GAZETESİ'NİN YAYIN POLİTİKASI HALİNE GELDİ

24 Aralık 1989 tarihli Tercüman Gazetesi'nin 3. sayfasında Adnan ORUN imzalı bir haber yayınlandı. İşçi sınıfı ve ağırlıklı Te Koop-İş'e ilgili polis kanaklı "haberde", geçmişte birçok kez tekrarlandığı gibi, yine dergimize yönelik saldırı ihmel edilmemiş! Huylu huyundan vazgeçmiyor. Tercüman Gazetesi, Orun'un polisten aldığı bilgilerle aklı sıra "ince bir saldırı" tezgahtarlığını zannediyor. "Devrimci Sol'un yayın organı olan bazı dergilerce Tez Koop-İş Genel Başkanı hedef olarak gösteriliyor" dedikten sonra, dergimizin 30. sayısında, 19. sayfadaki paragrafı alarak buna örnek olarak gösteriyor. Dergimizin adını vermiyor ama haberde anlatılmak istenen derginin Yeni Çözüm olduğunu vurgulamak için elinden geleni ardına koymuyor. Defalarca söylediğimizi yineleyelim, Yeni Çözüm Dergisi herhangi bir örgütlenmenin yayın organı olmadığı gibi bu konu hakkında açılmış bir dava bile yoktur. Ancak bunlar Tercüman Gazetesi'ni pek ilgilendirmez.

O, halkını olduğu gibi meslek değerlerini de oligarşiye çoktan satmıştır.

Evet, bizim arkamızda "güçler" var. Haklılığımız ve halkımız var arkamızda. Onlarla bütünleşen yayın politikamız, ideolojimiz var. Bizim 'karanlık' dediğiniz güçlerimiz bunlar, ya sizinkiler?.. Hangi birini sayalım? Düşvetin, kaçakçılığın, sömürünün onaylandığı çarklarla olan bütünleşmenizi mi? Sömürden daha fazla pay kapabilme için girdiğiniz karanlık ilişkileri mi? Hangi birini?.. Yoksa ilan gelirlerine göre renk değestiren gazetecilik anlayışınız mı?

Teçüman Gazetesi hedef gösteriyor. Dergimizi polise hedef yapmaya çalışırken, saldırılara karşı da pro vokasyon zemini yaratmayı amaçlıyor. Dergimize saldırıyor, devrimcilere saldırıyor, halkımıza saldırıyor.

Halkın güçlü bir belleği vardır. Kendine yönelik saldırıları unuttuğu görülmemiştir. Açılacak davalardan kurtulunabilir ancak halkın yargısından kurtulmak olanaklı değildir.

15. TÜRK-İŞ KURULTAYINDAN İZLENİMLER

3 yıl önce yine aynı yerde toplanan Türk-İş Genel Kuruluna sağ kesim iki liste halinde girmişti. Ve aralarında hiçbir somut fark olmamasına rağmen, çıkar çatışması yüzünden tüm kirli çamaşırlarını ortaya dökmüşlerdi.

Gerçi işçi sınıfının sorunlarından kimse söz etmemişti ama kimin nasıl yolsuzluk yaptığı, 12 Eylül yönetimiyle girilen ilişkiler, CIA bağlantılı AAFU'dan gelen paraların kimler şurasında nasıl pay edildiği, Özal'a kimlerin silah hediye ettiği, Halit Narin'in, MESS'in dostları kimlerdir gibi konularla ilgili polemikler* kongreye bir parça hareketlilik getirmişti.

15. Kurultayda benzer şeyler olmadı. 11-18 Aralık tarihleri arasında yani tam 8 gün süreyle devam eden genel kurulda, ilk gün devlet bakanlarına karşı gösterilen tepki dışında kayda değer hiçbir gelişme olmadı. Hareketlilik, canlılık(!) kongre salonunda değil, otel lobilerinde ve Petrol-İş misafirhanesindeydi...

"Bahar rüzgarlarını kongreye taşıyacağız, kongrede ortalığı kasıp kavuracağız..." şeklinde, sol tandanslı sendikaların kongre öncesi yaptıklarını açıklamaların da birer "kurusıkı" olduğu anlaşıldı.

"Sosyal demokratların kaypak ve tutarsız politikaları sayesinde, kongre seçimlere kurban edildi. İşçi sınıfının sorunları unutuldu. "Onu küstürürüz, bunu ürktürürüz, oy kaybederiz..." korkusuyla, hiçbir ciddi Eleştiri yapılmadığı gibi çok önemli sorunlar da hasır altı edildi. Konuşmak isteyenlerin de konuşmaları engellendi.

Eğitim sekreterliğine aday gösterilen Belediye-İş İstanbul İtfaiye Şube Başkanı Ahmet Güvenin konuşması çok "sivri" bulunup engellenirken, Tümtis Genel Başkanı Sabri Topçu müdahaleler üzerine konuşma metnini üç kez değiştirmek zo-

runda kalmıştı. Hatta 1 Mayıs'ı bile daha önce hazırladıkları ortak bildirgeden çıkardılar. Bu durumun farkına varan gerici-şagcı sendikacılar fırsat bulup saldırıya geçtiler.

Öyle ki, Dok Gemi-İş Sendikası'nın Devrimci Sol-Devrimci İşçi Hareketi tarafından basılması, Türk-İş 1.Bölge Temsilciliği önünde işçilerin korsan gösteri düzenleyip pankart asmaları karşısında, "sol" adına suçluluk psikolojisine kapılan(!) "sosyal demokratlar", neredeyse sınıf sendikacılığı iddiasından bile vazgeçeceklerdi.

"İşte sizin sınıf sendikacılığınız" diyerek kürsüden demagoji yapan Teksif Genel Sekreteri İbrahim Yalçınoğlu'na, kimse kalkıp "Bir başka sendika değil de neden Dok Gemi-İş ya da Türk-İş Bölge Temsilciliği?" diye karşılık vermedi. Suçluluk psikolojisiyle hiçbir demagojiye yanıt verilmedi. Onlara göre "nasıl olsa seçimi alıyoruz, polemige girmeye ne gerek vardı?..."

Kongrenin asıl gündemini belirleyen yine kulis faaliyetleriydi. Her şey seçim içindi. Kulislerin başaktörü ise Cevdet Selvi idi. Türk-İş'te "sol" ya da "sosyal-demokrat" bir yönetim gerçekleşseydi, kuşkusuz bu C.Selvi için, Ocak ayında toplanacak seçimli SHP Küçük Kurultayına iyi bir yatırım olacaktı, C.Selvi'nin tüm çabası bunu gerçekleştirmeye yönelikti. Bu nedenle Türk-İş yönetimi için başlangıçta Demirel ile Deniz Baykal arasında kararlaştırıldığı söylenen SHP-DYP ittifakına dayanan anlaşma, tabandaki delegelerin karşı çıkması üzerine bozulurken, C.Selvi'nin sendikası Petro-İş'in bunda önemli bir payı olmuştur.

Nitekim Kenan Durukan'ın başkanlığı etrafında şekillenen DYP-SHP ittifakı o noktada bozuldu. Ancak SHP'nin "sağ sosyal demokratları" çıkarlarının nerede oldu-

ğunu iyi bildiğinden, sağcı sendikacılarla ittifak politikasından vazgeçmemiş, seçimde Ş.Yılmaz'ı destekleyerek tutarsızlıklarını ve kaypaklıklarını bir kere daha sergilemekten geri kalmamışlardı.

"Sol" ya da "sosyal demokratlar", kongreyi sadece seçime indirgeyışleri ve tutarlı bir program ve perspektiften de yoksun oluşlarıyla daha baştan kaybetmişlerdi.

Sarı, gerici Türk-İş yönetiminin amacı ise hedef saptırıp işçi sınıfının sorunlarını hasır altı ederek kongreyi kulis faaliyetleri içinde boğmak, inisiyatif elde tutabilmektir. Ve bu amaçlarına da belli ölçülerde ulaştılar. "Sol", sağıın dayattığı zeminde hareket etmek zorunda kalmıştı.

Tutarsız ve kaypak davranan "sosyal demokratlar" güven vermedi. Sınıf sendikacılığını savunan az sayıdaki delege ise ilk kez genel kurula katılmanın dezavantajıyla fazla etkili olamadı. Az sayıda bile olsalar, gündemi belirleme, alternatif sunma anlayışıyla aktif ve etkili bir, tavır sergilemekte yetersiz kaldılar Seçim kulisleri ve san sendikacıların, sosyal demokratların manevraları arasında -zaten cılız olan- sesleri boğulup kaldı.

Kongrede ilkesizlik diz boyuydu. Her gün, her saat değişen ittifaklar ise sağlıksızlığın dışı vuran yanıydı. Örneğin 19 sendikanın tespit ettiği ilkelerin başında "sendika içi demokrasiyi geliştirmek" geliyordu ama sendika içi demokrasiyi katledenler arasında başköşeye yerleşmiş Tez Koop-İş Sendikası da bunların içindeydi!

11 delegeyle Ş.Yılmaz ve liste sini destekleyen Tez Koop-İş'in baştan sona, kongre çalışmaları boyunca "sol'un yaptığı tüm toplantılara katılması yalnızca bir taktikti. Kongre salonunda bile solun listesini "aşırı örgüt listesi" olarak sunan K.Gürbüz, kendi korsan genel kurulunu toplayabilmek için Ş.Yılmaz "baba sından" aldığı taktikleri iyi uygulamış, tüm "sol" ve "sosyal demokrat" sendikacıları kullanarak oyuna getirmişti,

Ş.Yılmaz ve sağcılar, Tez Koop-İş-

ten gelecek 11 delegenin oy hesabıyla, K.Gülbüz'ün korsan ve usulsüz kongre yapmasına her türlü olanaklarıyla yardıma oldular. "Sol" adına hareket edenler ise, birası dar görüşlülüklerinden, biraz da böylesi daha çok işlerine geldiğinden Tez-Koop-İş'teki sahtekarlıklara ve sınıf sendikacılığına alınan tavra hiç ses çıkarmayarak onaylama durumuna düştüler. Üstelik "sol" sendh kalann yaptıkları tüm toplantılarda konuşulanları anında Ş.Yılmaz'a bildiren de Tez Koop-İş Sendikası'yıydı.

Belediye-İş Sendikası delegelerinin başını çektiği ve .50 kadar delegenin imzasını taşıyan Aynur Karaslan'ın ihracının sendika içi demokrasiye aykırı olduğunu belirten önerge duyulur duyulmaz ilk karşı çıkanlar yine bu "sosyal demokrat" sendika başkanları oldu. Örneğin Ağaç-İş Genel Başkanı önergenin verilmemesi ve imzasının geri verilmesi için adeta yalvardı. Sonuçta, gelen telkinler üzerine bu önerge divana verilmedi.

Kurultayda Demirel ve Ecevit şov yaparken, sendikalar içinde en olumlu konuşmaları Tümtis, Hava-İş ve TGS delegeleri yaptı.

Dok Gemi-İş Sendikası'nın basılarak sarı boya ile sarı sendikacılığı protesto yazıları yazılıp pankart asıldığı, Türk-İş 1.Bölge binasına pankart asıldığı anons edilince sessizliği birçok delegenin muzip gülüşmeleri bozdu. Aynı konu başkanlar kurulunda tekrar gündeme geldiğinde, solun başkan adayı Orhan Balaban'ın "ne demek istiyorsunuz, ben yaptım, telefon edip emir verdim" şeklindeki yanıtı üzerine konu bir daha gündeme gelmedi.

Kurultayda dikkat çeken başka bir gelişme de Cumhuriyet Gazetesi Sendikalar-İşçi Servisi Sorumlusu Şükran Ketenci'nin tavrıdır. Hemen hemen tüm toplantılarda başköşelerde yer verilen Ketenci, hep Şevket Yılmaz'dan yana oldu. Örneğin başkanlar "kuruluna hiçbir gazeteci alınmazken Şükran Hanım tüm başkanlardan daha çok itibar görüyor, Ş.Yılmaz'ın yanında yerini alıyordu.

Ş.Ketenci her ne kadar gizleme-

Türk-İş... İşçi sınıfının çıkarlarını burjuvaziye pazarlayan sarı sendika ağalarının kirlî oyunlarının döndüğü bir kuruluş oldu şimdiye dek.

ye ve objektif davranıyor görüntüsü vermeye çalışsa da "bilinen sağcı, bilinmeyen solcudan daha iyidir" mantığı her hareketinde kendini açığa vuruyor, sarı sendikacılara "demokrat" Cumhuriyet Gazetesi adına destek sunuyordu.

Tüm bunlara rağmen 15. Türk-İş Kurultayında kazanç hanesine yazılabilecek şeyler de vardı kuşkusuz. "Sol" listenin blok tavrı koyması, bir şube başkanının (Belediye-İş) tüm yerleşmiş kural ve gelenekleri çiğneyerek Türk-İş yönetimine aday olması iik anda söylenebilecek olumlu gelişmelerdir.

Bazı sendikaların karşı çıkmasına rağmen, büyük bir delege kitlesinin bastırması sonucu Türk-İş Eğitim, Sekreterliğine solun listesinden aday gösterilen Belediye-İş İtfaiye Şube Başkanı Ahmet Güven, tabanın söz ve karar sahibi olmasının bir ifadesiydi.

Seçimlerin sonucu ve kongredeki gelişmeler "Türk-İş'te birlik", "Türk-İş değiştirilecektir" şeklinde ifadesini bulan kuyrukçu, reformist anlayışların iflasını tutarsızlığını gösteren derslerle de doludur.

Seçimlerin sonucunu sadece salondaki delegelerin kafa sayısına dayalı denge hesaplarıyla açıklamaya çalışmak çok yüzeysel bir yaklaşım

olacaktır. Öncelikle Türk-İş'in düzenle ve devletle bütünleşmiş, kurumlaşmış yapısını; gerçek anlamda sendika içi demokrasinin uygulanmayışını ve tabanın iradesinin hiçbir zaman gerçekleşmeyişini; güçlü örgüt imajının, para ve diğer olanakların delege üzerindeki etkisini; işçi sınıfının geneldeki eğitim ve bilinç geriliğini; net bir sınıf tavrının ve örgütlü mücadele bilincinin eksikliğini birlikte ele almak ve bir bütün olarak yorumlamak gerekir.

Bunun için nesnel süreci ve eldeki malzemenin niteliğini her zaman çok iyi incelemek ve doğru taktikler üretebilmek gerekiyor. Sınıf sendikacılığı bu çerçevede ele alıp dersler çıkartacak ve mücadeleyi yükseltmesini bilecektir.

Türk-İş'te gelecek günlerde olacakları şimdiden görmek için kâhin olmaya gerek yok. Kurumlaşmak için daha fazla tasfiye,, siyasi iktidar, polis ve işverenlerle daha fazla işbirliği... İşte böyle bir Türk-İş'le bütünleşme yolunda hızla mesafe alan geleneksel reformist, revizyonist solun ötesinde daha bilinçli, daha örgütlü ve devrimci, militan bir sınıf hareketini her zamankinden daha fazla dayatan bir süreç...

Sorun bu süreci yakalayıp yakalayamamakta yatmaktadır. •

BİR TABU YIKILDI

Tarihinde ilk kez bir şube başkam, gelenekler ve tabular yıkılarak, engeller aşılarak Türk-İş yönetimine aday gösterildi.

Türk-İş Eğitim Sekreterliğine aday gösterilen Belediye-İş Sendikası İstanbul İtfaiye Şubesi Başkanı Ahmet Güven'le Türk-İş 15. Genel Kurulunu değerlendirdik.

Y.ÇÖZÜM: Sayın Başkan, 15. Genel Kurulun bir değerlendirmesi ni yapar mısınız?

A.GÜVEN: Söylenebilecek ilk şey şu: Genel kurul seçime kurban edildi. 8 gün süren kongrede işçi sınıfının sorunlarıyla ilgili ciddi hiçbir karar alınmadı. Ne sarı sendikacılık, ne de onun uygulayıcıları olan Türk-İş yönetimi teşhir edilemedi. İşçi sınıfının sorunları hasır altı edildi. Başka bir bahara ertelendi!.. Baştan sona her şey seçim kaygısıyla ele alındı. Oy hesaplarıyla uğraşıldı. Bu nedenle de asıl sorunlar dile getirilemedi. Çözüm önerilen ve buna uygun kararlar üretilmedi.

Bunun birçok nedeni var. Ama esas olarak iki ana başlıkta toparlayabiliriz:

1-Delegelerin çoğu gerçek işçi temsilcisi değildi. Tüzük oyunları, seçim hileleriyle, yönetici olma avantajlarıyla seçilmiş-seçtirilmiş insanlardı. Yaygın deyimle "asker delegelerdi. Bu yöntemlerle çıkarılan delegeler elbette kendisine söylenen seçecek, ona göre davranacaklardı.

Bu konuda iki örnek yereceğim. Birincisi, Tez Koop-İş Sendikası... Mahkeme kararlarına, bilirkişi raporlarına, rağmen bu sendikanın kongresi korsan biçimde yapılmıştır. Ayrıca bu kongrede muhalefet, yasalara ve tüzüğe rağmen tasfiye

edilerek Türk-İş Genel Kuruluna gelinmiştir. Hem de yasadaki 15 günlük sınır hiçe sayılarak...

İkincisi ise Selülöz-İş Sendikası... Kongrede muhalefetin kazanacağına kesin gözüyle bakılan bu sendika, genel kurulu bilinçli olarak geciktirilip Türk-İş Genel Kuruluna katılmadı. Bu gelişmelerin tümü Türk-İş yönetiminin bilgisi dahilinde gerçekleşmiştir.

2-Sosyal demokratlar kongrenin başından sonuna kadar kaypak ve tutarsız davrandılar. Her şeyi "oy" hesabıyla değerlendirip olmaması gereken ittifaklara girdiler. Tavizkar ve uzlaşmacı davrandılar. Siyasal yaşamdaki dikış tutmaz tavırlarını Türk-İş Genel Kurulunda da ortaya koydular ve bu nedenle de güven vermediler.

Tez Koop-İş'le ilgili hazırlanan bir öneriyi imzalamayı ve divana verilmesini engellediler. "Kenan Gürbüz'ün 11 oyu var. Küser gider..." mantığı, bu yanlışların en çarpıcı örneğiydi.

Diğer bir örnek; Şevket Yılmaz kürsüden, çocuklarını kaldırarak "Bunlar mı holding?" diye sorarken, "annesinin ölümünü" bile kullanırken, Emin Kul 2 saat 45 dakikalık konuşmasında sermayeye olan borcunu ödemeye çalışırken ve asılsız "belgelerle gerçeği çarpıtarak sola saldırırken "sosyal demokratlarımız yine tarihsel görevlerini yaptılar, Bunları teşhir etmedikleri gibi sandıktan çıkmalarına da dolaylı olarak yardımcı oldular...

Y.ÇÖZÜM: Bu konuda söylenebilecek çok şey olmalı. Dilerseniz

liste konusuna geçelim. Bu konudaki düşünceleriniz nedir?

A.GÜVEN: Türk-İş tarihinde "sol" en yüksek oyu bu kongrede aldı. Kendi koşulları içinde değerlendirildiğinde, tabana güven veren bir listeydi. Belki de bu kongrenin olumlu tek yanı bu listeydi. Çünkü bir blok halinde tek liste olarak çıkmak önemli bir adımdı.

Y.ÇÖZÜM: Bir şube başkanı olarak listede yer almanıza tepkiler oldu mu?

A.GÜVEN: Şüphesiz oldu. Hem olumlu, hem de olumsuz tepkiler oldu. İlk olumsuz tepki "sosyal demokrat" sendikacılarımızdan geldi: Deneysizlik, yetersizlik, tanınan bir isim olmama, delegenin güvenini alamayız vb.... Karşı tarafın saldırısına zemin hazırlandı yani. Hatta, "ör-güt işi, aşırı uç" gibi kendi korkularının ifadesi olan suçlamalar bile yapıldı. Ama bütün bunlara rağmen adaylığım kabul edilmek zorunda kaldı. Delegeler arasında ise tabanın söz ve karar sahibi olması ilkesi temelinde büyük bir sempatiyle karşılandı. Bu durum Türk-İş'te yıllardır "yukarıdan" belirlenen ve tabulaştırılan gelenekleri de kırdı.

Y.ÇÖZÜM: Genel kurulda, her şeye rağmen olumlu kararlar da alındı. 1 Mayıs, hak grevi vb. gibi... Buna karşılık, alınan bu kararlara hiç de sempatiyle bakmayan bir karar mekanizması sandıktan çıktı. Sizce bundan sonraki gelişmeler nasıl bir rota izler?

A.GÜVEN: Bence tabanın özlentileri ve sendikal mücadeleye bakış açısıyla ters oluşan bu durum mücadeleyi daha da kızıştırıcaktır. Oluşan bu yönetim, daha önce olduğu gibi, tabanın mücadele eğilimlerini bastırmaya çalışacaktır. Bu durum giderek bilinçlenen işçilerin tabanda kendi örgütlenmelerini güçlendirmelerini ve mücadeleyi yükseltmelerini kaçınılmaz hale getirecektir. Türk-İş'e rağmen olacaktır bu. Dolaşısıyla bir yol ayrımına gelinebilir...

Y.ÇÖZÜM: Sayın Başkan, teşekkür ediyor ve mücadelenizde başarılar diliyoruz.

A.GÜVEN: Ben de teşekkür ediyorum. •

Tez Koop-İş'te "İhraç" Girişimine İşçilerin Cevabı:

MÜCADELEDE ALTERNATİFLER TÜKENMEZ

Sendika içi demokrasinin ve tabanın iradesinin hiçe sayıldığı, sürekli keyfilik, yasadışı-lık ve usulsüzlüklerin gündemde olduğu tipik bir sarı sendika olan Tez Koop-İş'te yaşanan gelişmeler. İşçi sınıfı mücadelesinin gündeminde yer almayı sürdürüyor.

Sendikanın başkanlığını yapan K.Gürbüz ve yönetimi koltuklarını kaybetme korkusuna kendilerini öylesine kaptırmışlar ki, usulsüz ve keyfi uygulamalarına, yangından mal kaçırmalarına yaptıkları, son kongreyle bir yenisini daha eklediler. Sarı sendikacıların "babası" Ş.Yılmaz'ın has adamı olan K.Gürbüz, Türk-İş Kongresinde Ş.Yılmaz'a 11 delege daha kazandırabilmek ve bir taraftan da teşhir olmuş konuyu biraz olsun düzeltilebilmek için her yolu deneyip şaibeli bir kongre yapmayı göze aldı.

Kongre, gerek sendikanın kendi tüzüğü, gerekse de Türk-İş'in tüzüğü ve Sendikalar Yasasının ilgili maddeleri açısından, açıkça usulsüz ve yasadışı bir kongreydi. Bunlar bir yana, "İstanbul 2 No.lu Şube delegelerinin katılmadığı bir seçimin yapılamayacağı" yönünde alınmış mahkeme kararı hiçe sayılmaktaydı.

K.Gürbüz ve Ş.Yılmaz gibi sendika ağaları için yasa ve tüzüklerin de fazla önemi yoktu. İşçilerin sırtından saltanatlarını sürdürebilmek ve sermaye sınıflarına daha fazla hizmet sunabilmek için gerektiğinde kendileri için hazırlanmış yasa ve tüzükler de bir kenara atılabilir. Ayrıca hükümet ve ilgili bakanlar, emniyet güçleri, sendikanın kasası her zaman hizmetlerindeydi nasıl olsa!

Öte yandan, "demokratik muhalefet" adına yola çıkan bir kısım unsurların etkisizleştirilmesi de sorun olmayacaktı. "Maaşınızı ödemem", "disipline veririm", "bunlar örgüt üyesi, yönetime gelirlerse sizin de işiniz biter;..." türü tehditler ya da "gelin size bir koltuk vereyim" türü rüşvetler-

le bu sözde muhalefet, gerçekte ise sarı sendikacıların "kara gün dostları" olan bu kesim kolayca hizaya sokuluyor ve üstelik sınıf sendikacılığına karşı kullanılıyordu.

K.Gürbüz yönetimi bu tablodan cesaretle rahat şekilde kongre yapma yoluna gitti. A.Karaaslan'ın 27 Kasım'dan beri Ankara'da, genel merkez binasında sürdürdüğü açlık grevi de sarı sendikacıları iyice köşeye sıkıştırmış durumdaydı. Yasadışı bile olsa, bir an önce kongreyi yapıp A.Karaaslan ve şubesini tasfiye etmeli, bulur "çıban başlarından" kurtulmalıydılar.

Kongre salonundaki düzenleme de bu amaca göre oluşturuldu. İlk planda polisle açıktan işbirliğine gidilip "bunlar örgüt üyesidir, hazırlıklı olun" mesajıyla gerekli güvenlik atmosferi yaratıldı. Muhalefet gördükleri işçileri salona almadılar, delege ve üyeler üzerinde de yoğun bir baskı uygulayarak sindirmeye çalıştılar. Bu tür insanları polise gösterilerek sık sık "ne için orada bulunduğunu", "üye olup olmadığı" türünden kimlik yoklamalarıyla tedirginlik yaratılmaya çalışıldı.

Divan başkanlığına ise K.Gürbüz gibi "sosyal demokrat" etiketiyle ortalıkta dolaşan, hatta Türk-İş Kongresindeki "sol" listenin liderliğine bile soyunan Yol-İş Başkanı Bayram Meral seçti. Sol ve sosyal demokratlıkla hiçbir ilgisi bulunmayan, gerçekte sendika ağası Ş.Yılmaz'ın has adamı olan ve devrimci sendikacılığa karşı yeminli bu kişiler senaryoya uygun olarak hareket ettiriler.

A.Karaaslan'ın, hakkındaki disiplin kurulu iddialarına karşı savunma yapması, B.Meral'in müdahalesiyle engellendi. Hiçbir usulsüzlük iddiaı ciddiye alınmadı. Alelacele ye salonunda gerekli çoğunluk yokken yaptırılan "oylama" ise utanç vericiydi.

Her sıraya bir kişi şeklinde salona doldurulan sivil polislerin "kaldı-

rın-indirin" şeklinde "yöneticilik" yapmaları ve bizzat el kaldırarak oylamaya katılmaları, ayrıca delege olmadığı halde salona doldurulmuş "güvenilir" kişilere el kaldırılması bir işçi sendikası adına utanç verici bir oylama komedisine yol açtı.

Sendikanın gerçek üyeleri salona alınmazken polisler, işveren temsilcileri (OYAK, Yapaş, Gima müdürleri), özel görevli fedailer ve şakşakçı takımı salonda yerlerini almış, hatta oy kullanmışlardı.

Oylamada dikkati çeken bir noktada da, şube içinde K.Gürbüz ve işverenle işbirliği yapan ve bir kısım "sol" dergilerce desteklenen Veysel Cingöz gibi 2-3 kişinin, kendi şubelerinin kapatılması için büyük bir istekle el kaldırmalarıydı.

Tek tek isim okunarak yapılması gereken bir oylama, göz kararı kaba bir saymayla sonuçlandırıldı. A.Karaaslan'ın bu şekilde ihracı ve şubenin kapatılması kararı divan başkanı, K.Gürbüz yönetimi, polis ve işverenin oluşturduğu bir suç şebekesinin çabalarıyla gerçekleşti.

A.Karaaslan'ın ve anlayışını paylaşan delege kitlesinin tavrı, bu kor-san kongrenin meşrulaştırılmaması, sadece genel merkez ve sarı sendikacılığı teşhirde kürsü olarak yararlanılması şeklindeydi. Bu nedenle herhangi bir oylamaya ve seçimlere girmeleri söz konusu değildi. Genel merkeze ve ihraç kararına tepki olarak ortaya çıkan 21 oy ise tabandaki delegelerin kendiliğinden geliştirdikleri ve esas olarak "oybirliği"ni engellemek için başvurdıkları kısmi bir tavidir.

Kaldı ki, işveren ve polisin de salonda bulunduğu, delegelerle tek tek ilgilenip korku yaydıkları, muhalefet etme ve eşit temsil olanağının verilmediği, delegelerin tek yanlı yönlendirildiği böylesi koşullarda yapılacak oylama ve seçimin sonucu baştan bellidir. Çoğu delegeler işten atılırm korkusuyla açıktan tavır

koyamamıştır. Nitekim delege tabanındaki dağılım oylamayla yapılan yönetim seçimlerinde daha net ortaya çıkmış, alternatif muhalefet listesi seçime girmedeği halde, K.Gürbüz 212 delegeden ancak 115'inin oyunu alabilmiştir.

Bu oylama sonuçları sendika aşası K.Gürbüz ve yönetiminin A.-Karaaslan ve savunduğu anlayıştan korkmakta, daha doğrusu işçi sınıfından korkmakta ne kadar haklı olduklarını gösteriyor! Çünkü K.Gürbüz ve yönetiminin tabanda ciddiye alınacak hiçbir desteği yoktur. Sendika içi demokrasiyi engelleyerek, tabanın iradesini hiçe sayarak, sermayeye ve devlete dayalı tüm olanaklarını, işçi sınıfının geneldeki siyasi ve kültürel geriliğini kullanarak koltuklarını koruyabiliyorlar.

Sendika ağalarına yönelik ciddi ve kararlı bir tavır, tabanın desteğini alan ilkeli ve örgütlü bir tavır kısa sürede paniğe kapılmalarına yol açacak, saf dışı edilmelerini kolaylaştıracaktır.

Bu gerçek ortadayken, rahat ortamda muhalefet ve sınıf sendikacılığı sözlerini dillerinden düşürmeyen ama pratikte tek bir adım atmayan, sınıfına karşı inançsız, korkak, özveri ve bedel ödemeyi göze alamayan, K.Gürbüz'e karşı midesinden bağımlı kişilerin tavrı tam bir ibret belgesidir.

Onursuzluğu ve davasına ihaneti işçileri görünce kafasını yere eğme, gözlerini kaçırma ihtiyacı bile duymadan içlerine sindirebilen bu kişilerden Adana 1 No.lu Şube Başkanı İsmail Kınış, Ankara 2 No.lu Şube Başkanı (ve Genel Yönetim Kurulu Üyesi) Sadık Özben, Eskişehir Şube Başkanı Rauf Özel yıkılmak üzere olan K.Gürbüz ve çetesine koltuk değneği oldular, taze kan verdiler. San sendikacıların ağababalarıyla oluşturdukları bu suç ortaklığının hesabını, işçilere er geç vermek zorunda kalacakları çok açık...

Korsan kongrenin ardından programları gereği İstanbul'a dönerek açlık grevini burada sürdürmeye başlayan A.Karaaslan ve işçi arkadaşları tekrar durum değerlendirmesi yaptılar. Kongrelerin ve şube yö-

netimlerinin sınıf mücadelesinde sadece birer araç olması gerçeğinden hareketle, mücadelelerini yeni koşullarda da kesintisiz ve örgütlü biçimde sürdüreceklerini belirttiler.

Açlık grevinin bitirileceği akşam - kalabalık bir polis grubuyla gelen genel merkez yöneticilerinin şubeyi kapatmaları işçiler için mücadelede yeni koşullarda yenf bir etabın başlaması anlamı taşıyordu. Ayrıca, yaşadıkları gelişmeler oldukça öğretici derslerle dolu bir eğitim aracı işlevi görüyor, bu yanılla değerlendiriliyorlardı.

İşçilerin kararları kesin ve anlayışlı biçimdeydi: "Sarı sendika genel merkezin tavrı sınıf sendikacılığına

cezalandırma, işçileri cezalandırma tavrıdır. Biz buna ilgisiz kalamayız. Şubemiz ve başkanımızla bir bütünüz. Mücadelemize, onurumuza ve yöneticilerimize sahip çıkıyor, topluca istifa ediyoruz."

Genel merkez yöneticilerinin mağazaları dolaşırken söyledikleri "yanlış bir fidan yeşeriyordu, onu koparıp attık" ifadesi bir işçi tarafından "böyle fidanlardan daha yüzlercesi-ni göreceksiniz" biçiminde karşılık buluyordu. Bu açık gerçeğin sıradan bir işçi tarafından dile getirilmesi, işçi sınıfı içine ekilen umut tohumlarının binlercesinin, on binler-Cesinin habercisiydi. •

DEVİRMİCİ MİGROS İŞÇİLERİ

"Anti-Çözümcülük" Uğruna Sarı Sendikacılığa Koltuk Değneği Olmak "Çağdaş Yol"a Ne Kazandıracak?

Ben devrimci düşünceleri benimseyen bir belediye işçisiyim. Yeni Çözüm okuruyum. Kuşkusuz, olanaklarım ölçüsünde diğer aylık siyasi dergileri de okuyorum, tartışmaları izliyorum. Bunun yanında çevremde olsun, işyerinde olsun sendikal gelişmelere ilgi duyuyor ve içinde yer alıyorum.

Tanık olduğum ve dikkatimi çeken konu şu: Bazı olaylar, gelişmeler, toplantı ve kongreler bu siyasi dergilerde değerlendirilirken, çoğu zaman 180 derece tezat yaklaşımlar görülüyor,

Örneğin Migros Grevi Yeni Demokrasi, Emek Dünyası ve Yeni Çözüm'de başarılı olarak değerlendirilirken Emeğin Bayrağı, Devrimci Mücadele, İşçi Sözü gibi dergilerde başarısız olarak değerlendirilmiştir. 1 No.lu Şube seçimleri, şube yöneticileri bir kısım dergilerde olumlu değerlendirilirken, bir kısmında ise olumsuz yer almıştır.

Ama hemen hemen tüm siyasi dergi-

lerde ortak bir yan var ki, o da "anti-Çözümcü" olmaktır. İktidar alternatifi bir perspektifle hareket eden Yeni Çözüm'e karşı olanlar, salt karşı olmak noktasında hareket ettikleri için de, siyasi iktidarın, san sendikacılığın yedeğine düşmekten kurtulamıyorlar.

İşte bu dergilerden birisi de ÇAĞDAŞ YOL'dur, Bu dergi Ekim '89 sayısını bastan sona Yeni Çözüm'e yönelik saldırılarla doldurmuştur. Bazı düşünceleri ise "birileri" aracılığıyla söyleyerek, aklınca "sark kumazlığı" sergiliyor.

Bayram değil, seyran değil, Çağdaş Yol durup dururken Belediye-İş Sendikası Beyoğlu Yakası Şube Başkanı Hıdır BAL'la bir söyleşi yapıyor! Çağdaş Yol'un, şube kongresini Haziran '89'da yapan Hıdır BAL'la söyleşi yapmak şimdiye kadar neden aklına gelmedi de, şimdi yani Ekim '89'da ihtiyaç duydu diye sormanıza gerek yok... Çünkü politikasını anti-Cözümcü olmak temeline

kuran bu dergi için, Yeni Çözüm'ün Eylül ayında yer alan "Belediye-İş'te Bir Muhbir..." yazımız kaçırılmaması gereken bir fırsattı!

Madem Yeni Çözüm'de böyle bir yazı çıkmış, birisine muhbir denilmiş, hemen o kişiyi bulup Yeni Çözüm'e saldırı için kullanmak varken muhbirliğini araştırmayane gerek var! Tıpkı Aydınlık-SP çevresinin 2000'e Doğru Dergisi aracılığıyla yapmaya çalıştığı gibi...

"Düşmanın düşmanı benim dostumdur" felsefesiyle hareket eden Ç.Yol çok basit, düzensiz ve küçük hesaplar yapıyor.

Aynı yöntemi bir zamanlar Emek Dünyası da denedi, ne kazandı? E.Dünyası'nın desteklediği uçkağıtçı, sahtekar, işveren ve genel merkez işbirlikçisi kişi en son, şubeyi kapatan ve başkanı A.Karaaslan'ı ihraç eden(!) kararda da büyük bir istekle - işveren-polis işbirlikçisi K.Gürbüz yönetiminden de önce davranarak kendi şubesinin kapatılması ve işçilerin cezalandırılması için el kaldırmıştır.

Eğer Çağdaş Yol'u tatmin edecekse, gidip K.Gürbüz'le de bir "söyleşi" yapılabilir. Eminim, Yeni Çözüm hakkında işi ne yarayacak bolca "tiyo" verecektir!

Bakin Ç.Yol H.Bal'a neler söylüyor:

"...Çözümcülerin bu kendinden geçmiş saldırılarının altında kaybetmenin acısı yatıyor. Şube kongresindeki kayıplarını kastetmiyorum; daha esas ve temelli olanı, toplumsal mücadeledeki konumlarını giderek kaybedişlerinin acısı var..."

Önce "Çözümcülerin bu kendinden geçmiş saldırıları" neymiş, onlara bakalım. Yeni Çözüm'ün 26 ve 27. sayılarında çıkan yazılarda, H.Bal'ı genel merkezle işbirliği yapmakla ve muhbirlikle suçlamışız.

Yeni Çözüm'de çıkan yazımızda H.-Bal'a neden işbirlikçi ve muhbir dediğimiz açık ve netken, Ç.Yol bunları araştırma ihtiyacı bile duymuyor. Örneğin H.-Bal'ın, Yeni Çözüm'de çıktığı gibi, bir sendika'ı anlayışı savunup savunmadığı, sendika personelinin genel merkeze gidip "bunlar Dev-Sol'cudur" diye ihbar edip etmediği, Şoförler Cemiyeti Başkanına karşı genel merkezin isteği doğrultusunda bildiri dağıtıp dağıtmadığı, çevresinde kendisi için tehlike oluşturan işçileri "örgüt üyesi" diye sık sık sağda solda ilan edip etmediği Ç.Yol için fazla önem taşıyor. Ç.Yol'un dürüst, de-

mokrat,tutarlı bir yayın olmanın kurallarına aldırış etmeyişi, hatta düzen ölçülerindeki basın ahlak kurallarının asgari koşullarına bile uymayışı amacının üzüm yemek değil, bağcıyı dövmek olduğunu gösteriyor.

Ç.Yol'un "toplumsal mücadeledeki konumunun nasıl ve kimlere dayanarak güçlendiğine(!)" bir örnek verelim: "Sarı sendikadiye bir şey yoktur. Bir sendikanın yöneticileri işverenle işbirliği içinde de olsalar, işveren ajanı da olsalar, hat-tasivasi düşünceleri ne olursa olsun, di-yelim ki faşist bile olsalar o sendikaya sarı sendika denilemez. Eğer bir sendikaya sarı sendika dersek bütün üyeleri de sarı olur(!)" (Şube kongresinde okunan çalışma raporu, syf. 8) Görüldüğü gibi, Ç.Yol'un desteklediği H.Bal'a göre sarı sendika diye bir şey yok!...

Ç.Yol'a bir şey söylemek istiyoruz. H.BaPt, hem YÇözümcü geçindiği, hem de Y.Çözüm okuyanları genel merkez gammazladığı ve bilinçli yaptığı polisiye gevezeliklerle mücadelemize zarar verdiği için teşhir ettik. Yoksa "muhbirliği" de cürmü kadar yer kaplar! Yeni Çözümcülerin H.Bal gibileri için harcayacak o kadar bol zamanları yok.

Y.Çözüm'de yazımız çıktıktan sonra gördük ki, H.Bal bu kez de Ç.Yolcu olmuş! Buna sevinmedik değil ama H.Bal artık Ç.Yolcu olduğunu çevresine de söylerse iyi olur. Çünkü çevresindeki "hemşerilerinin" çoğuna hala Y.Çözüm-cü olduğunu söylüyor...

Y.ÇÖZÜM'e gönderdiğimiz yazıyla, bir bakıma Ç.Yol'a da yardımcı olmuşuz. Ç.Yolcu bir "başkanları" varmış amanedense bugüne kadar kendini gizleyerek Y.Çözümcü geçinmiş! Haksız yere de Y.Çözümcüler güçlü gözük-müş!..

Bu konunun aydınlanması iyi oldu. Biz de Ç.Yol'un bol bol işçi sınıfı edebiyatı yapmasına karşın neden işçi sınıfı içinde görünmediğine şaşıyorduk. Meğer gizli gizli çalışıyor, örneğin "Çözümcü" kimliğiyle ortada gözüküyorlar-mış!

Ben Belediye-İş Genel Merkez Kongresini de yakından izledim. H.Bal'm genel merkezle -dolaylı da olsa- işbirliği içinde olduğunu tüm şube başkanları Ve delegeler de gördüler.

Genel bir program etrafında bir araya gelen sol'un temsilcileri, en azından blok tavır koyabilmek ve is başara cakkbir yönetim oluşturabilmek için "ko-

mite" oluşturmuşlardı. Komite, daha çok "En geniş birliği sağlayalım, genel merkez bunu kullanmasın ve sol'u bölmek için bozgunculuk yapmasın..." gibi düşüncelerle, taktik olarak H.Bal'ı da listeye almıştı.

H.Bal kongrede yaptığı "ne şiş yansın, ne kebab" türünden konuşmasıyla sol delegelerin tepkisini çekmiş, komite tarafından eleştirilmiş, özeleştirilip yapmaması halinde listeden çıkarılacağı söylenmiştir. Özeleştirilip yapacağını söylemesine rağmen çeşitli gerekçelerle oyalama taktiği izlediği için, H.Bal üst kurul delege listesine alınmamıştır.

Buna rağmen alınan ilke kararlarına uymamış, ortak listede yer alan bazı isimleri çizdiği için, en azından böyle bir propaganda yaptığı için sol'un listesi çok az farklarla bazı adaylıklarda kazanamamıştır. Kongre sonrası yapılan değerlendirmede de tüm Belediye-İş tabanı tarafından eleştirilen H.Bal kendi yönetim kuruluna bile güven vermemiştir.

Ç.Yol "şark kurnazlığını" sürdürerek polemliği devam ettirmek istiyor. Bakın ne dediriyor:

"...Bunca ağır suçlamalardan sonra bile dolaylı yoldan ve el altından kandırma operasyonları hiç kesilmedi. Eğer su anda bulundugum çevreden (Ç.Yol kastediliyor) koparsam hiçbir mesele-nin kalmayacağına dair el altından haberler alıyorum..."

Ç.Yol ne demek istiyor? Bir insan polisle işçi dışı olan genel merkezdeki sarı sendikacılarla işbirliği içinde olacak, -Y.Çözüm okurlarını ve devrimci işçileri sağda solda ihbar edecek ve Y.Çözüm de tüm bunlara rağmen, "Ç.Yol'u bırak, seni affedelim" diyecektir! Kusura bakmayın ama bu Ç.Yol'un düzeyini gösteriyor. "Bana arkadaşını söyle, senin kim olduğunu söyleyeyim" diye boşuna dememişler. Şunu iyi bilmelisiniz ki, muhbirlik yapan, devrimci mücadeleye zarar veren insanlar en büyük tokatı her zaman Yeni Çözümcülerden yerler. Bu tür hastalıklı unsurları bulup saflarımızdan atmak üzerinde önemle durduğumuz* bir konudur. Ç.Yol'a bu tavrı öneriyor, hastalıklı, sağlıksız kişilere küçük hesaplar uğruna sahip çıkmamasını tavsiye ediyoruz.

Bizden söylemesi... *

Musa ERDOĞAN
Belediye İşçisi

TEZ KOOP-İŞ'TE TASFIYECİLİĞE TAVIR

Aynur Karaaslan'ın Açlık Grevi 16. Gününde Başarıyla Sonuçlandı

Sınıf sendikacılığı, devrimci sendikacılık zor istir. Sadece inanmak ve sorumluluk duymuş olmak tek başına yeterli olmaz. Yerinde ve zamanında pratiğe geçirebilmek, gerekli siyasal cesaretle ve özveri ruhuna sahip olmak da önemlidir.

Devrimci sendikacılıkta masa başında oturup talimatlarla "yöneticilik" yapılamaz. Mücadelenin araç ve olanakları işçi sınıfı iktidarını kurma perspektifiyle seferber edilir, strateji ve taktikler buna göre oluşturulur. Bu yüzden mücadele egemen sınıfların dayattığı yasal-bürokratik zeminle sınırlanmaz. Daha geniş düşünülür, somut ihtiyaca cevap verecek mücadele yöntemleri geliştirilir.

Sınıf sendikacılığını benimseyenler "önderlik sözle değil, pratikte olur" mesajıyla işçiye güven vermeyi, onların iradesini esas alırlar. İnançları uğruna her türlü bedel ödemeye, özveriye her zaman hazırırlar.

Aynur Karaaslan gibi devrimci sendikacılığı rehber edinmiş işçi önderlerinin tavrı böyledir.

Bazı sözde "işçi önderleri" ise gerçekte "sınıf sendikacılığı" sözünden ve badan korkar gibi korkmaktadırlar. Çünkü sınıf sendikacılığı onlar için rahat statülerinin bozulması demektir. Sıkıntı ve güçlüklerle yüzyüze gelmek, bedel ödemeyi göze almak demektir. Bu nedenle uzak durmaya çalışırlar. Sinsi ve ince taktiklerle benimser görünür ama ilk fırsatta cephe arkadaşlarını arkadan hançerlemekten çekinmezler.

Bir taraftan da teoriyi kendi durumlarına uydurma çabalarını sürdürür, özünü çarpıtır ve içiş ederler. Sınıf sendikacılığını daha "evcil" hale getirmeye, gerçek niteliğinden soyutlamaya çalışırlar.

Korkaktırlar ama cesur ve güçlü görünme çabalarından da geri durmazlar. Hiçbir direnişin, devrimci eylemin ne önünde, ne yanında yer almazlar. Ama tabanın tepkisini hesap edip bol keseden atar, direniş ve grev çığırtkanlığı yaparlar. İşin ciddiyetini anlayınca da hemen geriye çark eder, ilk fırsatta kaçmanın ve eylemi, direnişi engellemenin yol-

larını arar, işçileri yüzüstü bırakırlar. Ve genelde oklarını sarı sendikacılar ve siyasi iktidardan çok devrimci işçilere, onların örgütlü gücüne yöneltirler.

Kısacası, kimin ne olduğunun belirsizleştiği toz duman ortamı içinde varlıklarını korumaya çalışırlar.

İşte böylesi koşullarda, kendini sendikal mücadelenin pratiğinde kabul ettirmiş bir işçi önderi olan Aynur Karaaslan sınıf sendikacılığının gereklerini yerine getiriyor.

Tez Koop-İs Sendikası Genel Merkezine çöreklenmiş sarı sendikacılara karşı işçilerle birlikte aktif, ilkeli ve tutarlı bir mücadele örneği sunan Aynur Karaaslan bugüne kadar süregelen sindirme ve tasfiye girişimlerinin bir yenisiyle daha yüz yüze geldi. Bu kez sarı sendikacılar işi sağlama almak ve sorunu daha köklü şekilde çözümlüyüp rahatlamak istiyorlardı. Senaryolar buna göre oluşturuldu ve yasadışı korsan genel kurulda, bilinen ihraç ve şubeyi kapatma kararı alındı.

27 Kasım'da başlatılan süresiz açlık grevinde asıl amaç sendika içi demokrasinin hiçe sayılmasını ve sınıf sendikacılığını tasfiye girişimlerini protesto etmek, buradan hareketle sarı sendikacılık olgusuna dikkati çekmek ve kamuoyu oluşturmaktı. 15. Türk-İş Kurultayı da bu amaç yönünde elverişli bir zemin olacaktı.

İlk günler yaşanan, basının sansürünün asmadaki güçlükler, genel merkezin polisle birlikte eylemi kırma çabaları ve özellikle sendikal çevrelerdeki duyarsızlık ve bilinçli tavır alış kararlı, coşkulu şekilde eylem sürdürülerek boşa çıkartıldı. Eylem asıl gücünü haklılığından, bilinçli bir örgütlülüğün ifadesi olmasından ve işçi sınıfının somut taleplerini dile getirmesinden alıyordu.

Sarı sendika genel merkezin, polisin, hükümet ve bakanlık yetkililerinin, Şevket Yılmaz'ın gizli-açık tüm eylem kırıcı girişimlerine rağmen, açlık grevi kamuoyunda gerekli ilgiyi sağladı. Demokratik kitle örgütlerinin, sendikaların, işyerlerinden işçilerin ziyaretleri birbirini

izledi. Olayı Aynur Karaaslan'ın kadın olusu çerçevesinde açıklamaya ve sulandırarak amacından saptırmaya çalışan burjuva basını da ister istemez daha ciddi ele almaya ve saygılı üslup kullanmaya başladı.

Ziyaret edip destek veren çeşitli kişi ve kuruluşların başlıcaları şunlar: Yeni Çözüm Dergisi, Tayad Ankara Şubesi, Demkad Ankara Şubesi, Ankara Dev-Genç, Ankara Emek İnşaat ve İşletme A.Ş. Gn. Md. işçi temsilcileri, Ankara Mak-Der, Tümtis Ankara Şubesi, Basisen İç Anadolu Bölgesi Şube Başkanı Yasar Seymen, Otomobil-İs Ankara Şube Başkanı, Tez Koop-İs Ankara şubelerine bağlı işçiler, Bursa' Yeni Çözüm okurları, Bayrampaşa Cezaevi'nden devrimci tutuklular (sürekli destek mesajı gönderdiler), İHD İstanbul Şubesi, Otomobil-İs Gebze Şubesi, Grup YORUM (destek için konser verdi, ziyaret etti), Demokrasi Mücadelesinde Avukatlar, Demokrasi Mücadelesinde Sağlıkçılar, PTT çalışanları, Demokrasi Mücadelesinde Öğretmenler ve Eğitim-İs İstanbul Şubesi, Türk Hemşireler Derneği İstanbul Şubesi üyeleri, İETT işçileri, İETT Çalışanları Derneği, Belediye-İs 1 No.lu Şubesi, Belediye-İs'in değişik şubelerinden işçiler, Bikad, Tübitak Gebze Çalışanları, Tekstil işçileri, Tekel işçileri, Çimse-İs üyesi işçiler, Tek Gıda-İs muhalefeti, Cibali Tekel Fabrikası işçileri, İstanbul Tabip Odası işçileri, Deri-İs Kazlıçeşme Şubesi, Tes-İs 1 No.lu Şube, Rabak işçileri, Coca-Cola işçileri, Paşabahçe Şişe Cam işçileri, Dev-Genç ve çeşitli üniversitelerden devrimci öğrenciler, Tayad ve Demkad, Yender, Hakad, İşçi Sağlığı Derneği (muayene için doktor gönderdi), Akad, Beykad, KKDD, Kar - Der, Demokrasi Mücadelesinde Mi-mar-Mühendisler, Bakad üyeleri, Eme-kad üyeleri, Tek Gıda-İs 4 No.lu Şube üyeleri, Özel Dost Koleji işçileri, SHP Beşiktaş İlçesi üyeleri, Tez Koop-İs 2 No.lu ve 1 No.lu Şube üyesi işçiler, İTÜ ve İÜ çalışanları...

Kısacası, eylem kamuoyu oluşturmuş, tek tek işyerlerine kadar uzanan tartışmalara kaynaklık etmiş, sarı sendikacılığı teshirde önemli işlev görmüştür. Bir başka yanıyla da, emekçi sınıflar arasında dayanışma ve ortak mücadele ruhunu pekiştirme yönünde katkı sağlamış, birliğin masa başında değil, sıcak mücadele içinde sağlanabileceği mesajını vererek 200 kişiyi bulan destek açlık grevi ile eylem 16. gününde sona ermiştir.

Rauf ÖZER

Sadık ÖZBEN

İsmail KINIŞ

KENAN GÜRBÜZ'ÜN YENİ KOLTUK DEĞNEKLERİ

11 Aralık'ta başlayacağı gazetelerde ilan edilen ve kamuoyuna duyurulan Türk-İş Genel Kuruluna katılacak delege listesinin, yasa gereği 15 gün önceden yani en geç 26 Kasım 1989 tarihinde mülki amirliğe ve ilçe seçim kuruluna verilmesi gerekiyordu.

O tarihe kadar yani 26 Kasım 1989 tarihine kadar kongrelerini yapmayan sendikaların Türk-İş Genel Kurulunda temsil edilmesi yasal açıdan mümkün değildir.

Türk-İş Genel Kuruluna iki sendika katılamıyordu. Biri Tez Koop-İş, diğeri ise Selülöz-İş'di. Aslında Tez Koop-İş Genel Kurulu 4-5 Kasım 1989 tarihinde yapılacaktı. Ama genel merkez İstanbul 2 No.lu Şube Kongresinde hile ve sahtekarlık yaptığı için, İstanbul 1. İş Mahkemesi, çok ünlü profesörlerden oluşan birlikişlerin de görüşüne dayanarak, hem şube kongresini iptal etmiş, hem de şube kongresi yapılana kadar genel merkez kongresini durdurmaya kararlaştırmıştır. Çünkü hile ve sahtekarlık o kadar acıktı ki, örneğin 91 oy alan delege olamazken 2 oy alan delege gösterilmiştir. Bu nedenle kongreyi iptal eden mahkeme, sendika içi demokrasi gereği tüm şubelerin eşit şekilde temsil edileceği bir kongreye karar vermişti.

Onun için Tez Koop-İş Genel Kurulu toplanamadı ve Türk-İş Genel Kuruluna katılma hakkını yasal olarak kaybetti. Sorumlusu Kenan Gürbüz ve yönetimi idi. Bu aynı zamanda Kenan Gürbüz ve yönetiminin de sonu olmuştu. 3 yıldır "sendika binasına" bir tuğla koymadıkları gibi, onu yıkmak için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı.

Spor-Toto'yu satmışlardı. Tübitak'ı satmışlardı. Fiskobirlik kaybedilmişti. Migros'ta grev kırıcılığı yapmışlardı. Tübitak'ta atılacak(!) işçilerin listesini işverene veren yine genel merkez olmuştu. Bu nedenle tutunacak dalları kalmamıştı. Ama bazı sol ve sosyal demokrat geçen şube başkanları Kenan Gürbüz ve

yönetimine yeniden kan verdiler. "Sendikanın yetkisi düşer, hiçbiriniz maaş alamazsınız." diyen Kenan Gürbüz bu sol ve sosyal demokratları hizaya getirmekte zorlanmadı. Mideden teslim oldular. Daha önce kendilerini disiplin kurulundan kurtaran Aynur Karaaslan'a karşı Kenan Gürbüz'ün yanında yer almakta tereddüt etmediler, Sol ve sosyal demokrat geçinen bu şube başkanlarını tanıştıralım: Ankara 2 No.lu Şube Başkanı Sadık Özben, Adana 1 No.lu Şube Başkanı İsmail Kınış, Eskişehir Şube Başkanı Rauf Özer.

Evet, işte ne olduysa bundan sonra oldu. Yasal açıdan mümkün olmayan bir durum gerçekleşti. Tez Koop-İş Türk-İş Genel Kuruluna katıldı.

Başbakan olduğu dönemde Özal'ın dediği ve yaptığı gibi "bir sefer çiğnemekle Anayasaya bir şey olmaz"dı. Onlar da öyle yaptılar.

Tez Koop-İş, Türk-İş Yönetimi ve Başkanlar Kurulu, Adalet Bakanlığı, Çalışma Bakanlığı, İlçe Seçim Kurulu ve Ankara 3. İş Mahkemesi olarak hep birlikte bir kez yasaları çiğnediler. Hayır çiğnemediler, paspas ettiler. Kendilerine sorulduğunda "Kendi yasalarımız değil mi, ister çiğneriz, ister paspas yaparız, kim ne karışır!" demekten de çekinemediler.

Adalet Bakanlığı ve Çalışma Bakanlığı kendi partilerinden milletvekili aday olmak için başvurmuş Kenan Gürbüz'e yardım etmeyip de kime yardım edeceklerdi? Ankara 3. İş Mahkemesi "yukardan" gelen direktiflere uymak zorundaydı. İstanbul 1. İş Mahkemesi kararının "tayin edilme" korkusu karşısında ne önemi vardı ki!

Ya ilçe seçim kurulu? Yıllardır harçlığını (!) bu sarı sendikacılardan alan ilçe seçim kurulu onlara sırt çevirebilir miydi? Elbette Kenan Gürbüz ve yönetimine yardımcı (!) olacaktı.

Evet, işte böyle. Çok değil, iki yıl önce karşısında aday oldukları Kenan Gürbüz'ün yanında bugün saf tutan sayın

sosyal demokrat (!) şube başkanları Rauf Özer, İsmail Kınış, Sadık Özben; Aynur Karaaslan mide doyurmuyor, değil mi? Hadi öyle olsun! İnsan korkabilir, çekinebilir ama ya insan onuru, ya kişilik, namus; bunların hiçbir anlamı yok mu?

Bugün üyelerine karşı tavır alan siz, yarın onların haklarını savunduğunuzu mu iddia edeceksiniz? Demek ki İstanbul 2 No.lu Şubede hile ve sahtekarlığa karşı çıkan sendika üyelerini haksız buluyorsunuz. Onların kongrede temsil edilmesini istemiyorsunuz. Peki "solcu" ya da "sosyal demokrat" etiketi taşıırken işçilere, üyelerinize karşı hiç mi sıkılmıyorsunuz?..

Aynur Karaaslan hile ve sahtekarlığa karşı çıkan sendika üyelerinin yanında yer aldığı, herkesin seçme ve seçilme hakkına sahip olduğunu savunduğu için bu "solcular" ve "sosyal demokratlar" tarafından "yıkıcı ve zararlı" bir kişi olarak ilan edilmiş ve ihraç istemiyle Kenan Gürbüz'e yetki verilmiştir.

Onlara göre "her sendikada bu hile ve sahtekarlıklar" yapılmıyormuş!

Evet, solcu ve sosyal demokratlarıyla Tez Koop-İş, solcu ve sosyal demokratlarıyla Türk-İş, Adalet Bakanlığı ve Çalışma Bakanlığı, İlçe Seçim Kurulu ve Ankara 3. İş Mahkemesi hep birlikte oturup 2821 sayılı yasağı çiğneyerek kor-sanvari bir şekilde Tez Koop-İş Genel Kurulunu topladılar. Kongreyi yöneten gericsağcı bir ekip. Salon sivil polislerle dolu. Onlar da el kaldırıyor.

Buna rağmen hepsinin aldığı oy 115'tir. Evet, yanlış okumadınız. Kenan Gürbüz 212 delegeden aldığı 115 oyla seçiliyor.

Kenan Gürbüz, solcu ve sosyal demokratgeçinen Sadık Özben, İsmail Kınış ve Rauf Özer'in desteklerine rağmen ancak 115 oy alabiliyor.

Sadık Özben, İsmail Kınış ve Rauf Özer'in şubelerine bağlı toplam üst kurul delege sayısı 35'tir. Eğer ANAP'lı Kenan Gürbüz'ün yanında yer almasalardı Kenan Gürbüz'ün ve yönetiminin yenden seçilme şansları olmayacaktı. 115'ten 35 çıkarıp genel hatlarıyla olaya baktığımızda, şu andaki Kenan Gürbüz ve yönetiminin oy sayısı 70, bilemedin 80'dir.

Ama ona kan veren Sadık Özben, İsmail Kınış ve Rauf Özer oldu.

İşçi sınıfına ihanet eden Kenan Gürbüz ve yönetimine ortak olan siz belki bugün midenizi doldurabilir, o müptelası olduğunuz içkinizi içebilirsiniz. Ama bu ihanet ve alçaklığı bir kara leke gibi hep üstünüzde taşıyacaksınız. •

SELÜLOZ-İŞ GENEL KURULU YAPILDI

Türk-İş'e bağlı Selüloz-İş Sendikası II. Olağan Genel Kurulu 17 Aralık'ta İzmit'te yapıldı. Genel kurul seçimine iki liste aday oldu; biri mevcut yönetimin listesi, diğeri de bu yönetime muhalefet(!) olarak çıkartılan liste. Seçim sonucunda muhalefet listesi yönetime gelerek sendikanın genel başkanlığına İzmit Şube Başkanı Fikri Karakadılar seçildi. Eski yönetimde bulunan sarı sendikacı zihniyetin yalan ve menfaate dayalı kazanma-çabaları sonuç vermedi. Ancak sendika genel yönetiminin değişmesi, sarı sendikacı anlayışın görevden alınarak yerine yeni yönetimin gelmesi fazla umut verici bir gelişme değildir. Çünkü yoni yönetime gelen insanlar sözde sınıf ve kitle sendikacılığını savunduklarını söylemekle birlikte gerçekte sarı sendikacılığa denk düşen bir anlayış içindedirler.

Sendikal çalışmada temel anlayış sarı sendikacılık değil, sınıf sendikacılığı olmalıdır. Buna bağlı olarak bugün Selüloz-İş'te yaşananlar şaşırtıcı olmamalıdır. Bugünkü durumun asıl nedeni, bugüne kadar sınıf ve kitle sendikacılığı anlayışı doğrultusunda uzun bir ön hazırlıkla sağlıklı bir çalışma ve örgütlenme yaratılmamasıdır.

Bundan doğan boşluk ise sözde kendilerini san sendikacılığa karşı gösteren, sınıf sendikacılığını savunduklarını söyleyen ama gerçekte işçilerin sorunlarına sınıfsal tarzda yaklaşmayanlarca doldurulmuştur.

Selüloz-İş'e bağlı yerlerde çoğunluğa sahip Seka'lıların sarı sendikacılığa karşı verdikleri mücadele so-

nucu oluşturulan birleşik muhalefet, yukarıda bahsedilen insanların anlayışları dolayısıyla gerici ve faşistlerin bile bulunduğu bir yapıya dönüşmüştür. Bunun doğal sonucu olarak Seka ve özel sektörde çalışan emekçiler gerek şube, gerekse merkez yönetimlerinin kendi hak ve taleplerine sahip çıkmaları konusun-

İŞÇİLERİN EYLEMLİLİĞİ OTOMOBİL-İŞ'İ AŞIYOR

İşçi sınıfı 12 Eylül'ün getirdiği örgütsüzlük, dağınıklık ve depolitizasyonu bizzat aşında, ekmeğinde, daha çok yosullaşmada, daha çok işsizlikte yaşıyor. Bu süreçte kaybedilen hakların geri alınması, yeni mevzilerin gerçekten kazanılması aylemlilik ve örgütlenme bilincini kafalara yerleştiriyor. Geçtiğimiz dönem Otomobil-İş merkez yönetiminin -işçilerin istemlerinin gerisinde kalması ve olumlu bulunmamasına rağmen - imzalamış olduğu toplu iş sözleşmesi, mekezin izlediği politikanın yanlışlığını, işçilerin iradesine ve gücüne güvensizliğini gözler önüne serdi.

12 Eylül sürecinde kaybedilen haklar, günümüzde izlenen ekonomik politikaların sefalet ve yoksulluğu boyutlandırması, sözleşmelerle alınan hakların süreç içerisinde hızla erimesi, İzmit özelinde Bastaş ve Philips işçilerini hak verilmez alınıp

da tedirgin ve güvensizdirler. Çünkü özellikle Seka'lı emekçiler yaşadıkları grev deneyi ile haklarına gerçekten sahip çıkan, onlara güven veren kararlı ve tutarlı insanları pratik içerisinde tanımışlardır.

Tüm bu gelişmeler ışığında Selüloz-İş'te ve Seka'da önümüzdeki süreç gerçek sendikal anlayışın ve bilinçli sınıfsal tavrın yaşama geçirildiği, işçilerin bu doğrultuda örgütlenerek mücadele verdiği günler olacaktır. •

SARI SENDİKACILIĞA HAYIR!

Y.ÇÖZÜM KOCAELİ BÜROSU

Perspektifiyle harekete geçirmiştir. Üretimden gelen güçlerini kullanabilecek potansiyele erişen işçilerin eylemliliği şube yönetiminin yeni olması ve tecrübesizliği ile işçilerin yoğun taleplerinin iyi örgütlenememesi yüzünden tıkanmıştır.

Gelinen bu aşamada yaşanan eylemlilik ve işverenin tavrı bazı gerçekleri ve eksiklikleri ortaya çıkarmıştır. Sendika yönetimlerinin mücadele persepektifine sahip olmamaları, işyerlerinde sınıf ve kitle sendikacılığı temelinde sağlıklı iç örgütlenmenin yaratılmaması aşılması gereken sorunların başında gelmektedir.

Bu süreçte devrimci-demokrat işçiler devrimci sendikal hareket perspektifiyle iç bütünlüklerini sağlamlaştırmalı, ve örgütlülükle müdahale edip sürecin önünü açmalıdırlar.

Y. ÇÖZÜM KOCAELİ BÜROSU

OKULUN KARAKOL YAPILMASI SAMANDIRA HALKINA SALDIRIDIR

Samandıra'da halkımızın demokrasî mücadelesini yükseltmesi egemen sınıfları saldırganlaştırmıştır. Bugün Samandıra Köyüne alelacele bir karakol kurulması bunun en açık ifadesidir. Soruyoruz: Düne kadar halkın can güvenliğini tehdit eden faşist arsa mafyasına karşı neden kılınızı kıpırdatmadınız? Samandıra'da Yunus ŞANLI ve Metin TOPAL adlı iki emekçi alçakça katledilirken, gece-kondular kurşunlanırken, emekçiler sokak ortalarında dövülürken, ıssız köşelerde işkenceye çekilirken, emekçi halkın can güvenliği isteyen sayfalar dolusu imzalarla başvuruları, saldırılarla ilgili dilekçeleri, suç duyuruları ellerinize verilirken nerelerdediniz? Bırakınız can güvenliği talebine sahip çıkmayı, saldırıların bir halkası durumunda değil miydiniz? Size suç duyurularıyla gelen emekçilere işkence yapmadınız mı?

Ama ne zaman ki SKDD emekçi halkımızın can güvenliğine sahip çıktı, emekçilerin ekonomik-demokratik sorunlarını çözmede yol gösterdi, onları örgütledi, ne zaman ki faşist arsa mafyasını dağıttı, işte o zaman birden ortaya çıktınız. Hem de çocukların sınıf yetersizliğinden okula kayıt yaptıramadığı, öğrencile-

rin sıralarda beşer kişi oturduğu, 80-100'er kişilik sınıflarda, öğrencilerin bir gün ayakta, bir gün oturarak eğitim gördüğü, 1700 öğrencinin 4 sınıfta öğrenim gördüğü bir bölgede okulu karakol yaptınız. Yavuz hırsız misali, çocukların okuluna el koydunuz. (...)Köy binasını onarıp karakol olarak kullanmadınız. Koskocaman okul binasını acele bir şekilde griye boyayarak karakola çevirdiniz. İlk işiniz de SKDD (Şamandıra Kültür ve Dayanışma Derneği)'yi yasadışı göstermek oldu. Emekçi halkımıza "Derneğe gitmeyeceksiniz, derneğe niye gidiyorsunuz? Sizi Paşakapı Cezaevi'ne göndereceğim, sizi işleteceğim." tehditinde bulunan egemen sınıflar ve onların temsilcilerinin SKDD'ye yönelik tüm oyunları boşa çıkaracağız. (...)

Okulun karakol yapılması egemen sınıfların emekçi halkımıza yönelik saldırılarının yalnızca bir halkasıdır.

SKDD ve Samandıralı emekçilerin yükselttiği demokrasi mücadelesini boğmaya oligarşinin gücü yetmeyecektir. Baskılar, tehditler bizleri yıldırmayacaktır... •

SKDD'liler

BELEDİYE OLMAK İÇİN REFERANDUM

Aralık 1989 günü Kartal'ın ŞamandıraKöyünde bir referandum yapıldı. Referandumun konusu Şamandıra Köyünün belediye olup olmayacağıydı. Evet-Hayır oylamasının so-nucu ise %98.5 EVET, %1.5 HAYIR oldu.

Düzen partilerinden SHP'nin "Şamandıra belediye olmasın, Kartal'ın mahallesi olarak kalsın" propagandası Şamandıra halkının tepkisini çekmişti. SHP Kartal yerel yönetimi-

nin şu an sömürü halkalarından biri durumunda olan Şamandıra bu sömürü halkasını kıracağına referandumda %98.5 gibi bir oranla, Samandıra'nın belediye olması için evet oyu ile göstermiştir. Samandıralı emekçi halkımız Haziran'da yapılacak başkanlık seçimlerinde devrimci, demokrat, bağımsız bir yerel yönetimi yaratacaktır. •

SKDD'liler

SÖYLEŞİ

Samandıra'da ortaokulun karakol yapılması ile ilgili olarak yapılan basın toplantısında, SKDD taraftarları adına SKDD Başkanı Ercan KARTAL'ın okudu-ğu basın açıklamasının ardından ilkokul 3. sınıf öğrencilerinden Aynur TURGUT ile bir söyleşi yaptık.

Kaçınıcı sınıfa gidiyorsunuz?

AYNUR: İlkokul 3. sınıfa gidiyorum. Okulun karakol yapılması hakkında ne düşünüyorsunuz?

AYNUR: Bu bir baskındır. Bu okulun karakol yapılmasını, istemiyorum. Yüzlerce çocuk okula gidemezken okul karakol yapılmaz. Okulun karakol yapıldığını duyduğunda tepki gösterdin mi?

AYNUR: Duyduğumda çok üzül-düm. Okulun karakol yapılmasından büyüklerini sorumlu tutuyor musun? Yani anneni, babanı, çevrindikleri?

AYNUR: Bu olaya seyirci kaldıkları için büyüklerini sorumlu tutuyorum.

Öğrenim gördüğünüz sınıflara sığıyor musunuz, yeterli mi?

AYNUR: Hayır, yeterli değil. Sınıflarda bir gün birimiz, bir gün diğerimiz oturuyoruz. Ben daha çok ayakta kalıyorum. Çünkü arkadaşlarımızın yerine de ayakta kalıyorum. Dizlerim çok ağrıyor, yoruluyorum. Sıralarda 5'er kişi oturuyoruz. Öğretmenlerimin anlattıklarını anlamıyorum çünkü sınıflarımız çok kalabalık. Bizim sınıfta 150-160 kişi var.

Okulun karakol yapılmasına öğretmenler bir tepki gösterdi mi?

AYNUR: Öğretmenlerim okulun karakol yapılmasına çok üzülüyorlar. Dediler ki çocuklar okula sığmazken okul nasıl karakol yapılır dediler. Şunu da söylemek istiyorum. Sınıflarımızda çantalarımız sıralar sığmıyor, sıraların altı yok, çantalarımızı koyamıyoruz.

Aynur, son olarak bize söylemek istediğin bir şey var mı?

AYNUR: Söylenmesi ayıp ama tuvaletlerdeki pislikler koridorlara taşmıştır, üzerlerine basıyoruz. İlkokulla ortaokulun tuvaletleri bir, tuvaletlere sırayla giriyoruz, biz ilkokul öğrencileri tuvalete hiç giremiyoruz.

Teşekkür ederiz.

GECEKONDULARDA DİRENİŞİ YÜKSELTELİM

Emekçi halkların şehirlerdeki ikametgahı: GECEKONU!

Emperyalizmin, boğazına en çok sarıldığı, faşizmin en çok vurduğu ve oligarşinin yoğun sömürsünden en çok payı alan kesimlerin başında gecekondu halkı geliyor. Yol, su, elektrik, sağlık, güvenlik, eğitim vb. temel sorunların, "bir türlü" çözülmediği ve çözüleceği de pek benzemediği gecekondu mahalleleri.

Geçtiğimiz ay Gediz Mahallesinde yaklaşık 40 ev Buca Belediyesi tarafından yerle bir edildi. Belediyenin bu tür hizmetlerinde başyardımcısı olan polis, mahalle halkının evlerinin yanına yaklaşmasına izin vermedi. Yıkımı engellemek veya eşyalarını kurtarmak isteyenler, yıkım bitene dek ekip otolarında gözaltında tutuldu. Taş üstünde taş bırakmayan belediyenin halka sunduğu iki gerekçe vardı;

-Toplu konut yapılacak.

-Kavgı edenleri aranızdan atıp temizlemezseniz izin vermeyiz.

O yerleri, toplu konut adı altında milyarları cebeye indiren holdinglere peşkeş çekmeyip de, emekçi halka mı verecekti "sosyal demokrat belediye"?

Düzenin bekası için var gücüyle tasfiyelere girişen, emperyalizme ve oligarşiye kendini kanıtlama telaşıyla yanıp tutuşan SHP ve onun belediyelerinden bunları beklememeyi emekçi halk artık öğreniyor.

Tüm emekçi halkın olduğu gibi, gecekondu halkının da tek kurtuluş yolu, özgücüne dayalı örgütlü yapıların oluşturulmasından geçiyor. Yoz emperyalist kültüre karşı halk kültürünü, yokluklara karşı kolektif üretimi, faşizmin saldırılarına karşı devrimci direniş "ruhunu hayata geçirecek örgütlülükler, gecekondu halkının kendi özgücüsüyle yaratacağı direniş mevzileri olacaktır. •

YAŞASIN GECEKONU HALKININ ONURLU DİRENİŞİ

Y.ÇÖZÜM İZMİR BÜROSU

UCUZ EMEK İÇİN İŞ CİNAYETİ İŞLENİYOR

Ağustos 1989 günü, Sivas'da, Çetin kaya-Avşar istasyonları arasında yük vagonlarından oluşan iki trenin çarpışması sonucunda 5 demiryolu emekçisi hayatını kaybetti.

Kazayı meydana getiren en önemli etken, işverenin ucuz işgücü elde edebilmek için, dinlenme gereksinimlerini karşılamalarına izin vermeksizin işçileri 40 saate varan süreler boyunca çalıştırmasıdır. Personele yeterli teknik eğitimin verilmemesi ve gerekli emniyet tedbirlerinin alınmaması da kazanın meydana gelmesinin zeminini yaratan önemli etkenlerdendir.

TCDD kazadan sonra inanılmaz bir pervasızlık örneği göstermiş, ölen insanları hatalı ilan ederek işten çıkartmıştır! Bu yolla, ölen işçilerin ailelerine herhangi bir tazminat ya da maaş verilmemiş, üstüne üstlük TCDD kendini aklamıştır. Emekçileri birer meta olarak gören egemen sınıflar, ölüleri işten atıp kendini aklayacağını zannedecek kadar pervasız. Fakat ne kadar kendini aklamaya çalışsa da emekçilerin kanlarının bıraktığı izler asla ellerinden çıkmayacak.

Kamuoyunda yeterince duyulmaması, demokratik kitle örgütleri ve sendikaların duyarlı davranmaması sonucu faşizm bu olayın üzerine rahatlıkla sünger çekebildi.

Bizler TCDD'de çalışan devrimciler olarak, tüm devrimci-demokrat kamuoyunu bu ve benzeri olaylara (katliamlara) karşı duyarlı olmaya çağırıyoruz. •

TCDD'den Bir Grup Devrimci İşçi

İŞPORTA EMEKÇİLERİNİN HAKLI MÜCADELESİ

Konak Doğum Hastanesi önündeki işporta tezgahları "sosyal demokrat belediye" tarafından kaldırıldı ve işporta emekçilerinin tüm mallarına el konuldu.

İşportacılar Arası Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği, belediye ile yapılan görüşmelerden bir sonuç alamayınca üyeleriyle birlikte açlık grevine oturdu. 14 kişinin katılımıyla başlayan açlık grevi iki saat sonra polis coplarıyla dağıtıldı. 14 emekçi siyasi şubeye alındı.

Tezgahlar yeniden kuruldu, "sosyal demokratlar" yine geldiler. Fakat bu sefer karşılarında direniş buldular. Kararlı tavır karşısında geri adım atan zabıta amiri, ertesi sabah tezgah yerlerini zabıtalara işgal ettirerek sorunu "çözdü".

Kararlı bir direniş işporta emekçilerinin hak almasını sağlayabilecek tek yöntemdi. Bu amaçla, yaklaşık 30 kişi Büyükşehir Belediyesi'ni işgal ederek açlık grevine başladı. "Sosyal demokrat belediye" yetkilileri ise bu haklı direnişe "polis çağıracağız" yanıtını verdiler.

Bizim gibi ülkelerde en küçük ekonomik istemin bile karşısında faşizmi bulacağı politik bilincini tam kavrayamamış olan işporta emekçileri SHP'li belediyenin bu tavrı karşısında şaşkına döndüler. İAYDD'nin demokratik kitle örgütlerinin yüklenmesi gereken misyon konusunda kendisini ve kitlesini bugüne kadar netleştirememiş olması sonuçta moral bozukluğu ve dağılıma getirdi. Kararlı direniş tavrı gösteremeyen İAYDD kazanılan mevzileri terk etti.

Şimdi Konak Doğum Hastanesi önü "sosyal demokratların işgali altında. İşporta emekçileri ise bir gün yine kovulacakları yeni bir yerde tezgah kurdular. İşporta emekçileri güçleriyle kararlı mücadele tavrını öğrenerek örgütleninceye dek yeni yerler aramaya devam edecekler. •

Y.ÇÖZÜM İZMİR BÜROSU

Devrimci sol güçlerin varlığını bir türlü kabul etmek istemeyen Elazığ polisi devrimcilerin her adımında büyük telaşa düşmekte ve saldırganlaşmaktadır.

27 Ekim 1987'de polisler tarafından İstanbul-Çengelköy'de çatışmada öldürülen ve aslen Elazığlı olan Ali DEMİRALP'in ölüm yıldönümünde asılan pankart polisi adeta can evinden vurmaya yetti.

Devrimciliği yaşam biçimine dönüştürmüş, mücadelesi ve kararlılığıyla kendisini çevresine sevdirmiş Ali DEMİRALP'e Elazığ halkının sahip çıkması Elazığ polisinin 12 Eylül öncesi korkusunun depresmesine neden olmuştur. Halkla bütünleşmiş devrimci sol güçlerin 12 Eylül öncesi Elazığ'da egemen güçlerin nasıl korkusu olduğunu en derin polis yaşamıştı. Bu anlamda telaşını anlamak zor değildi. Bu nedenle sürekli Yeni Çözüm bürosunu kapatmaya çalışan, yaygınlaştırmaya çalıştığı muhbir ağıyla mahallede, öğrenci kesiminde en küçük kıpırdanmaya baskı, terör, gözaltı ve tutuklamalarla karşılık veren polisin Ali DEMİRALP'in cenazesinde yürüyen kalabalığın kararlılığı ve demokrasi güçlerinin sahip çıkması karşısında ne denli telaşa düştüğü bilinmektedir.

Ali DEMİRALP'in ölüm yıldönümünde asılan pankarttan sonra polis tarafından başlatılan operasyonlar halkın üzerinde baskıya dönüştü. Geceyarıları basılan evlerden insanlar şubeye götürüldüler, işkencelere tabi tutuldular, devrimci sol güçler ve pankartla ilişkili olduklarını kabule zorlandılar. Gözaltına alınan öğrencilerden M.Ali Öztürk ve Hasan Tosun ise 15 gün işkenceden sonra çıkarıldıkları mahkemede tutuklanarak cezaevine konuldular. Dahası, içine düştüğü telaştan bir türlü kurtulamayan, geleceğin korkusunu ensesinde hisseden polis halen hiçbir şeyden haberi olmayan insanları gözaltına alıp işkence yapmaya devam etmektedir.

Demokratik muhalefetin henüz cıvıltı olduğu Elazığ'da, yapısına uygun yürüyüş gibi sınırlı tepkilere bile karşı duran SHP ancak basın top-

ELAZIĞ'DA POLİS TERÖRÜ SÜRÜYOR

lantısıyla olayın kınanmasına kapılmasını açabilmiştir. Her şeye rağmen gösterilen tepkiler karşısında açıklama yapmak zorunda kalan Emniyet Müdürü "gözaltına alınan kişilerin rastgele alınmadığını" söyleyerek baskı politikasının üstünü örtmeye çalışırken diğer yandan "zaten birkaç gün sonra bırakıyoruz" diyerek, insanların hiçbir gerekçe gösterilmeden keyfi olarak baskı ve işkenceye tabi tutulmalarını teyit etmekten kaçmadı.

Gelişmeler bir kez daha gösteriyor ki, Elazığ halkı ve devrimci sol güçlerin demokrasi mücadelesinde kararlılık ve kazanımlarla adım adım engelleri aşmaları ve kendi güçlerini göstermeleri çok zor olmayacaktır. Egemen güçlerin terörü karşısında inatla mücadele... Faşizmi bu gelenek pes ettirecektir. Bunu görebiliyoruz. •

Y.ÇÖZÜM ELAZIĞ BÜROSU

SAMSUN'DA HALAYLARLA ÖZGÜRLÜK GECESİ

Samsun Devrimci Gençlik'ten demokrasi mücadelesinde yeni bir adım. Türkülerle, Halaylarla Özgürlük Gecesi 700'ü aşkın yurtsever devrimci ve demokratın katılımıyla gerçekleşti.

12 Eylül'den bu yana ülke genelinde sürdürülen depolitizasyon politikalarından Samsun da nasibini almıştır. Uzun bir suskunluk döneminden sonra 19 Mayıs Üniversitesi'nde yükselen mücadeleye önderlik eden Devrimci Gençlik, emekçi halkın sesi soluğu olam bilinciyle mücadeleyi kampüs sınırları içerisine hapsedmemek ve ateşlenen mücadele meşalesini tüm kitlelere mal etmek perspektifinden hareketle Halaylarla, Türkülerle Özgürlük Gecesi düzenlenmiştir.

Mücadelede ölümsüzleşen devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşuyla başlayan gecede, Grup'Ekin türküleriyle kitlelere devrimci coşkuyu, dayanışmayı yeniden yaşatırken, TAYAD iAnkara ve Samsun şubeleri de halkoyunları ekipleriyle geceye katıldılar. Barışın öneminin anlatıldığı kü-çük bir oyunun sergilendiği gecede çeşitli demokratik kitle örgütleri mesajlarıyla, Devrimci Gençliğe verdikleri desteği belirttiler. Gece bütün kitlelerin Grup Ekin eşliğinde dakikalarca halay çekmesiyle sona erdi.

Elektrik Mühendisleri ODA SEÇİMLERİ YAPILDI

Elektrik Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi 27. Olağan Genel Kurulu 9-10 Aralık günlerinde toplandı. Genel kurul, depolitizasyonun 12 Eylül ve onun uzantısı gerici-faşist ANAP iktidarının depolitize etme doğrultusunda önemli mesafeler katettiği alanlardan olan mühendis odaları üzerindeki etkisinin halen sürdüğünün en somut örneği idi.

Genel kurula ilk gün 7500 elektrik mühendisinden duyarlı olan(!) 130'u katıldı. Bunlardan en duyarlı olan 40 tanesi salonda gündeme ilişkin maddeleri dinlerken, geri kalanları salon dışında o çok bilinen seçim kulislerine devam ediyorlardı. Dilekler ve genel kurula götürülecek öneriler maddesinde, Demokrasi Mücadelesinde Elektrik Mühendisleri adına söz alan bir elektrik mühendisi genel kurullara bakış açısını, 12 Eylül faşizminin odalardaki etkisini, odaların demokrasi mücadelesindeki yerini, işlevini ve sorunların gerçek ve kalıcı çözümünün anti-emperyalist, anti-oligarşik demokratik halk iktidarında olduğunu anlatırken gündem dışı konuştuğu için 2-3 kez ikaz aldı. 'Grupçu, slogancı, ateşli' şeklinde değerlendirildi.

İkinci gün seçim günüydü ve kazanan Çağdaş Demokratik Elektrik Mühendislerinin 9-9'luk çarşaf listesinden çıkan 7-7'lik listeydi. Evet, kazanan ilerici listeydi ama kazanım ne olmuştu? Odalarda kendini koruma adı altındaki statükocu, zaman zaman da 'uzlaşmacı' olan anlayışı, depolitizasyonu kıramıyorsa, üzerimizdeki ölü toprağını atamıyorsa bu bir kazanım sayılmalı mıydı?

Ve eğer eğitimden kaynaklanan eksiklikleri tamamlamıyorsa, mühendis istihdamına çözüm getiremiyorsa, enerji üretimi-iletimi-dağıtım ve tüketimindeki bilinçli ve bilinçsiz kayıpların nedenlerine karşı etkin mücadele veremiyorsa, derelerimiz boşa akarken Avustralya'dan kömür alınıyor ve bu yüzden elektriğe 42 lira yerine 242 lira ödüyorsak, teknoloji transferine dur diye miyorsa, ülkemizdeki büyük yatırımların hiçbirinde söz hakkımız yoksa, tüm bunların sonucunda meslek onurumuz çiğneniyorsa, bu bir kazanım sayılmalı mıydı?

Biz Demokrasi Mücadelesinde Elektrik Mühendisleri olarak diyoruz ki; 12 Eylül dönemindeki hatalarımızın özelleştirisini sıcak pratik içinde, devrimci bilinç ve militan bir ruhla, kavgalı ruhuyla vereceğimizden kimsenin kuşkusu olmasın. •

Demokrasi Mücadelesinde Elektrik Mühendisleri

ÇÖZÜM 60

KAMU ÇALIŞANLARI VE SENDİKAL MÜCADELE

Türkiye'de devletin her türlü idari, eğitsel ve bürokratik kurumlarında çalışanlar, kamu çalışanları-yasadaki adlarıyla memurlar- 657 sayılı Devlet Memurları Yasasının kapsamı içindedir. Bu yasa da memurun -belli durumlar dışında- demek kurma hakkı, sendika hakkı yoktur. Bu demektir ki, kamu çalışanları devletin dilsiz kölesidir.

İşte devletin kayıtsız şartsız kölelik baskısına karşı bilinçli, örgütlü kamu çalışanları harekete geçmiş durumdadır.

Demokrasi Mücadelesinde Kamu Çalışanları 657 sayılı yasaya mahkum olmayı reddettiler için, kendi asgari yaşamlarında karar sahibi olmak için sendikalaşmanın mücadelesini veriyorlar. Üstelik bu sendikanın grevli-toplu sözleşmeli bir sendika olması gerekliliği tüm alanlarda beyinlere bilinçlice yerleştirilmeye çalışılıyor.

Demokratik hak ve özgürlüklerin tek tek birimlerle kazanılamayacağı, kazanılsa bile bunun pek bir anlam ifade etmeyeceği açıktır. Çünkü demokratik hak ve özgürlüklerin mücadelesi demokrasi mücadelesidir, onun bir parçasıdır. Demokrasi ise ezilen ve sömürülenlerin ortak mücadelesi, ortak erki ile yerine oturur. Buradan hareketle ülkemizdeki kamu çalışanları, 'tüm kamu çalışanları için tek ve güçlü bir sendika'yı savunuyor. Ve "Sendika Hakkımız, Söke Söke Alırız" şiarının içini doldurma gerekliliğinin bilinci içinde olan kamu çalışanları, bu mücadelenin ortak ve pratik bir zemini olan eylemleriyle kendilerini kanıtladılar.

Okullardan, hastanelerden, belediyelerden, şantiyelerden gelen kamu çalışanları Sirkeci'de korsan gösteri yaptılar.

Demokrasi Mücadelesinde Kamu Çalışanlarının bu eylemi, ortaklaşa mücadelenin güzel bir parçası olduğu kadar, sendika hakkının ancak mücadele ile kazanılacağını savunmanın da pratik bir örneği idi.

"Sendika Hakkımız, Söke Söke Alırız? şiarının yazılı olduğu bir pankartı asan göstericiler, gösteriyi "Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz" sloganıyla noktadılar •

**Yaşasın Örgütlü Devrimci Sendikal Mücadelemiz
Sendika Bir Lütuf Değil, Söke Söke Alacağımız
Bir Haktır**

**Demokrasi Mücadelesinde
Kamu Çalışanları**

4. TEKNİK ELEMAN KURULTAYINA GİDERKEN

Birbirini izleyen yıllarda gerçekleştirilen üç teknik eleman kurultayından 15.yıl sonra 4. Teknik Eleman Kurultayının Nisan 1990'da toplanmasına karar verildi. TMMOB tarafından düzenlenecek olan 4. Teknik Eleman Kurultayı'nın hazırlık çalışmaları sürüyor. Bu çalışmalar doğrultusunda 17 Aralık 1989 günü İstanbul'da, TMMOB İl Koordinasyon Kurulu'nca "Teknik Eleman Forum-Paneli" düzenlendi.

Hazırlık çalışmalarının gereken dinamizm, ciddiyet ve planlamadan yoksun olması nicel ve nitel katılımın istenilen düzeyde olmayışının temel nedeniydi.

Demokrasi Mücadelesinde Mühendis ve Mimarlar deneyimsizliklerinden kaynaklanan eksikliklerine karşın sorumluluk bilinciyle hareket ederek toplantının verimini yükseltme çabasında oldular.

TMMOB İstanbul İl Koordinasyon Sekreteri Hasan Akalın'ın açış konuşmasıyla başlayan toplantının öğleden önceki bölümünde Teoman Alptürk (TMMOB Başkanı), Mete Akalın (İMO İstanbul Eski Şube Başkanı), Sedat Özkol (İMÖ Eski Başkanı), Niyazi Duranay (TESEN Eski Genel Başkanı), Teoman Öztürk (TMMOB Eski Başkanı), Bülent Tanık (TMMOB Eski Başkanı) ve Yücel Gürsel (Mimarlar Odası İstanbul Şube Başkanı) teknik elemanların sorunları, mücadele geçmişleri ve sendikalaşmalarıyla ilgili görüşlerini anlattılar.

Ç. Dr. Bülent Tanör ise teknik elemanların sendikalaşmalarda ilgili hukuksal durumu irdelleyen-bir konuşma yaptı.

Toplantının öğleden sonraki bölümü TMMOB İl Başkanı Zakaryan Mildanoğlu'nun yönettiği bir forum şeklinde düzenlendi. Kamu ve özel sektör kesimlerinde çalışan ve de işsiz mühendislerin sorunlarını ve düşüncelerini içeren konuşmalar yapıldı.

Demokrasi Mücadelesinde Mühendis ve Mimarlar adına yapılan konuşmada şunlar belirtildi:

Bir yandan ülkemizdeki ciddi sanayi tesisi denilebilecek KİT'ler özelleştirme adı altında yerli ve yabancı tekelere peşkeş çekilmeye çalışılırken, diğer yan-

dan mühendislik yatırımları olarak nitelendirilebilecek olan imalat sanayii tasfiye edilmeye çalışılıyor.

Dün ücret sorunları ve özlük hakları için mücadele etmek durumunda olan teknik elemanlar bugün artık ayaklarının altındaki toprağın kaymasına karşı mücadeleyi de gündemlerine alma noktasına geldiler.

Sanayinin olmadığı koşullarda teknik elemanların varlık şartı da ortadan kalkmaktadır. Var olan altyapı yatırımlarında ise 'yap-işlet-devret' ve 'anahtar teslimi' gibi yöntemler kullanıldığı için ülkemiz nitelikli elemanlarının mesleki yaşam şansı bulmaları mümkün olamamaktadır. Nitelikli teknik elemanlar gerçek anlamda mesleklerini uygulayabilme imkanı bulamadıkları için yurtdışına göçe zorlanmaktadır. Bu beyin göçü emperyalist sömürünün bir diğer boyutunu oluşturmaktadır.

Kamu kesiminde ve özel kesimde ücretli çalışan teknik elemanların karşı karşıya bulundukları sorunlar birbirinden ayrı değildir. Kamu kesiminde, 657 sayılı Devlet Memurları Yasasına bağlı olmak veya toplu sözleşmeli personel statüsünde bulunmak; özel sektörde görev dışı personel veya işveren vekili statüsünde olmak; sonuçta hepsi teknik elemanların grevli, toplu sözleşmeli bağimsız sendika hakkından yoksun olmaları anlamına gelmektedir. Bu temel birlikteliğin dışındaki ayrılıklar ücretli çalışan teknik elemanlar arasında yaratılmaya çalışılan ve aşılması gereken suni ayrılıklardır.

Bugün mühendislik dışı teknik elemanların ciddi bir örgütlülüğünün olmadığı bilinmektedir. Ülkemizdeki mühendis ve mimarların yurtsever çizgiye sahip mesleki demokratik kitle örgütü olan TMMOB -ve bağlı odaların teknik elemanların sendikalaşması yolunda atmaları gereken ertelenemez zorunlu adımlar vardır. Bugün yapılması gerekenleri yapmadan bütün olumsuzlukları sendikasızlığa bağlamak ve şöyle ya da böyle kurulmasına bakmaksızın bir anda sorunların çözümünü sağlayacak bir sendika fetişizmini yaratmak teknik eleman mücadelesine yarardan çok zarar

getirecektir. Hele uzlaşmacı, devletçi Türk-İş içerisine yönlendirilerek kurulacak olan bir teknik eleman sendikası bizim sendikamız olacak.

Bugün hiçbir örgütlenmeye sahip olmayan mühendislikaltı teknik elemanların ekonomik-demokratik sorunlarının çözümünü sağlayacak yönde mücadelesinin ve onunla paralel örgütlülüğünün geliştirilip oyunlaştırılması birincil görevdir. Bu görev dışında, geniş kitlelerde sendika bilincinin uyandırılması, geliştirilmesi ve buna uygun etkin bir mücadele çizgisinin izlenmesi gerekiyor.

Sorunların çözümünü doğrultusundaki mücadele, kurulmasına ne zaman izin verileceği belli olmayan bir sendikaya ertelenmemelidir. Aksine Teknik Elemanlar Sendikası'na giden yolun gerektirdiği somut adımlar atılmalıdır. Türkiye çapında çok sayıda teknik elemanın çalıştığı stratejik önemdeki kamu ve özel sektör kuruluşlarından (pilot işyerlerinden) başlayarak TMMOB işyeri temsilcilerinin ülke sathına yaygınlaştırılması programlanmalıdır. Değişik bölgelerde TMMOB İşyeri Temsilcilik Konseyleri oluşturularak mücadelede birlikteliğin önemi ve yararları somut olarak gösterilmelidir. TMMOB İşyeri Temsilcilik Konseyleri de TMMOB merkezi örgütülüğünün yönlendiriciliğinde koordine edilmelidir.

1990 baharında toplanması planlanan 4. Teknik Eleman Kurultayı Düzenleme Komitesi bu yoğun programı hayata geçirebilecek dinamizme kavuşturulmalıdır. •

DEV-GENÇ SAVUNMA

Devrimci Gençlik Yayınları

ÇIKIYOR

SINIF VE SÖMÜRÜ NEDİR

Yeni Çözüm Yayınları

ÇIKIYOR

ÇÖZÜM 61

Türkiye Sakatlar Derneği BİR ŞÜKÜRCÜ KURULUŞ

Çeşitli sakat grupları (ortopedik, görmez, spastik, sağır ve dilsiz) sorunlarına sahip çıkmak, sorunlarını kamuoyuna duyurmak, çözüm yolları aramak için çeşitli dernekler kurmuşlardır. Bu derneklerin çoğu Bakanlar Kurulu'ndan kamuya yararlı dernek sıfatını kazanmışlardır. Yani yarı resmi hüviyetleri vardır. Üyelerinin sosyal ve ekonomik sorunlarını hafifletmek iddiası ile birtakım etkinlikler düzenler ve yardım alıp yardım dağıtırlar. Sistemle bütünleşmeye özel bir çaba gösteren bu dernekleri sistem öyle bir hale getirmiştir ki, konuyu biraz karikatürize edersek, bu dernekler "Yeni Cami'de dilenip, Eyüp Camii'nde sadaka dağıtan" birer kuruluşa dönüşmüştür. Eğer kazayla, bu dernekler içinden herhangi bir demokrat kişi veya grup sakatların sorunlarına gerçek anlamda sahip çıkmaya başlayıp çözüm yolları ararsa derhal sistemin ve sistemin dernek içerisindeki uzantılarının gadrine uğramaktadır. Sakatı bilinçlendirip haklarını savunmaya yöneltmek "kökü dışarda yıkıcı faaliyetlerdir, sakatın anarşiye çekilmesidir." Sistemin sırtını sıvazladığı sözde sakat temsilcileri koro halinde bağırırlar: "Sakatlar Derneği'nde siyaset yapılıyor." Bu derneklere yakın olan herkesin bildiği ünlü bir yaygaradır bu. Tehlike savuşturulduktan sonra (genelde demokrat insanların dernekten ihraç edilmesiyle sağlanır bu huzurlu ortam) ünlü vaazlarına başlarlar, sakatları temsil eden bu akıllı evveller: "Sakat insan kaderine boyun eğmeli, ona verilenle yetinmelidir. Hak istemek de ne oluyor muş, devlet bu -zavallı- insanları zaten korur ve kollar. Fak Fuk Fon ve diğer Osmanlı vakıfları ne güne duruyor." Evet, Bakanlar Kurulu'ndan kamuya yararlı dernek sıfatını

kazanan bu kuruluşlar sistemin ve temsilcilerinin icazetinden maalesef bir türlü kurtulamazlar. Bu gerçek yaptıkları etkinliklerde de kendini gösterir. Çok komik ekmek ve burs yardımlarını, bir iki araç gereç yardımını, Ramazan ayında bir paket marmarayı, margarini, 1 kilo eti büyük bir "lütuf la ihtiyacı olan üyelerine verir, senede bir kez onları pikniğe götürür ve sonra oturup bu nimetleri veren büyüklerimize koro halinde dua ederler!

Ancak olayın bir de başka boyutu vardır. Büyük gürültülerle yardım

Toplayıp yardımları ihtiyaç sahiplerine dağıtırken dernekte büyük gürültüler kopar. Adil olunmadığı söylenir, sistemin desteklediği bu insanlar birbirlerini "hırsızlıkla suçlarlar.

Artık kongrelerde üçkağıtçılık, hırsızlık suçlaması bir gelenek haline gelmiştir.

Görülüyor ki sakatların sorunları na gerçek anlamda sahip çıkmak ve çözüm yolları aramak bu yapılar içerisindeki uzlaşmacı ve statükocu anlayışları yıkmadıkça mümkün değildir. Sakatlara "balık vermeyi değil, balık tutmayı öğretmek"; bu mantık sorunun çözümüdür. Dilen meyi değil üretmeyi, sızlanmayı değil hakkını aramayı öğretmek; işte . sakatlar için kurulan derneklerin tüzüklerinde, programlarında bu mantığın sonuçları olmalı ve pratiğe bu anlayış damga vurmalıdır. •

**DEMOKRASİ MÜCADELESİNDE
SAKATLAR**

SAKATLAR KÜLTÜR EVİ AÇILDI

Sakatlar toplumumuzun önemli bir kesimini oluşturmaktadır. Toplumsal sorunları, çelişkileri bedensel eksikliklerinden dolayı katmerli bir şekilde yaşamaktadırlar. Ancak "sakatlık" ve "dilencilik" neredeyse eşanlamlı kavramlar haline geldiği ülkemizde ne sakatlar, ne de kamuoyu-ilerici kamuoyu da dahil sakatların sorunları, ilişkileri, bunların kaynakları ve çözüm yolları hakkında yeterli bilgiye sahip değildir. Bu nedenle toplumun, bu kesimin sorunlarına duyarlılığı sürmektedir. Var olan ilgiler acıma duygusu sınırını aşmadığı gibi bilimsel yaklaşımdan da uzaktır. Hatta genellikle bu yolla sakatlar istismar edilmektedir. Bu durumda madahale edecek, sakatları ve kamuoyunu sakatların sorunları, ilişkileri, bunların kaynakları hakkında bilgilendirecek, duyarlı hale getirecek, örgütleyip insanca bir yaşam için harekete geçirecek işleve sahip olması gereken ilgili dernekler vb. kurumlar bu işlerden uzak, adeta düzenin ayıbını örten ve dolayısıyla düzenin destek kurumu durumundadırlar. Bu derneklere bulunan devrimci demokrat (duyarlı) insanlar bu kurumların arzulanan niteliğe kavuşması için harcarken öte yandan da farklı araçlarla amaca yönelik adımlar atılabileceği düşüncesi ile hareket etmektedirler. Bu çabaların ürünü olarak, sakatların aktif desteğiyle. Sakatlar Kültür Evi açıldı. 9 Aralık Cumartesi günü sakat ve sağlam kalabalık bir kitlenin katılımıyla yapılan açılısta sakatların bugünkü durumu, SAKATLAR KÜLTÜR EVİ'nin perspektifi, hedefleri ve programı hakkında bilgi verildi. Grup Yo-rum'un şarkılarıyla katıldığı açılısta coşku ile halaya duran kitle satalarla hep bir ağızdan eşitlik etti. Daha sonra KARDER halkoyunları ekibi açılışa renk kattı. KKDD korosunun şarkılarıyla sürdüğü coşku, çeşitli DKÖ'lerden gelen mesajların alkış-SKE tiyatro, karikatür resim sergileri, yayıncılık, mesleki kurslar, gece, panel, kurultay, yarışmalar, eğitim programları o ganizasyonları vb. sanatsal ve kültürel etkinliklerle çelişkiler ve sorunlara dikkat çekmek ve bunların çözümü doğrultusunda sakatlar ve kamuoyunu bilgilendirmek amaçlı çalışmalar yapmayı hedeflemektedir. Bu çalışmalarda sakat ve sağlam el ele, omuz omuza olmak çağrılarına katılarak başarılar diliyoruz.

ÇARESİZLİK GÖSTESİSİ: DERGİMİZİN SAHİBİ METİN YAVUZ GÖZALTINA ALINDI

Genelde sosyalist basına, özelde dergimize yönelik saldırılar giderek pervasızlaşıyor. Dergimizin yayın politikasından rahatsız olanlar bizi etkisiz hale getirmek istiyorlar. Kararlı, radikal, uzlaşmaz tavrımız onları rahatsız ediyor. Korkuyorlar. Saldırganlıklarında korkuları kendini gizleyemiyor. Açmaz içindeler, biliyorlar. Tek umutları, hiçbir zaman sonuç alamayacakları, mücadelemizi sindirebilme çabasında... Üç yıl boyunca entrikalar çevirdiler, komplolar düzenlediler, işkence, gözaltı ve tutuklamaları denediler. Başaramadılar.

Polis terörü bir kez daha kendini gösterdi. 2 Ocak 1989'da dergimiz sahibi Metin Yavuz ve muhabirimiz Metin Türker gözaltına alındı. Geceyarısı İstanbul 1. Şube timlerinden evleri basılan Yavuz ve Türker hiçbir gerekçe gösterilmeksizin siyasi şubeye götürüldüler. Polise ifade vermeyi reddeden arkadaşlarımız durumu protesto etmek için açık grevine başladılar.

Bir kez daha UYARIYORUZ: Bizler bitmek tükenmek bilmeyenleriz. Bizler geleceğe uzananlarız. uzananlarız. Bizler kazanacak olanlarız.

Yeni Çözüm yöneticileriyle, muhabirleriyle, okurlarıyla bir bütündür. Sizin gücünüz ne bizlere, ne haklılığımıza yeter.

Yavuz ve Türker'i hiçbir gerekçe gösterilmeksizin kaçıracasına gözaltına alanlar suç işlediler. Onların suçları halkımızın belleğinde her zaman tazeliğini koruyacaktır.

BOŞUNA... BAŞARAMAZSINIZ!

Yeni Çözüm Dergisi ve çalışanları Ankara'da gözaltı, baskı ve işkencelere en yoğun maruz kalanlar arasında olageldiler. Daha Ekim ayında tüm yöneticileri gözaltındayken bugün yine Yeni Çözüm Dergisi'ne yönelik bu sindirme ve baskı kampanyası boyutlanmış durumdadır. Çalışanlarının bir sene içinde kaç defa gözaltına alındığını bile tespit etmek güç. Yöneticilerinin ve muhabirlerinin sürekli gözaltına alındığı, en ağır işkencelerden geçirildiği, tutuklandığı ve çıkan sayılarının neredeyse

tamamının toplandığı bir dergi olduk. Yeni Çözüm Dergisi ayakta kalmayı başardı ve okur sayısı çoğalıyor.

Yeni Çözüm Dergisi Ankara Bürosu yöneticilerinin ve muhabirlerinin Eylül-Aralık gözaltı bilançosu iktidarın tam bir pervasızlığını gösteriyor:

-29 Eylül 1989: Bir önceki gün Hacettepe Üniversitesinin açılışında çıkan olayları görüntülemek isteyen Yeni Çözüm Dergisi muhabiri Banu Pekesen siyasi şubeye götürüldü. Ardından basın kimliğini

emniyete götüren, yine dergi muhabiri Berdan Kerimgiller gözaltına alındı.

-3 Ekim 1989: Berdan Kerimgiller bırakılışından bir saat sonra dergiden tekrar gözaltına alındı. Bu seferki gerekçe TAYAD Ankara Şubesi Genel Kurulunda yaptığı konuşma idi. 4 Ekim günü yine serbest bırakıldı.

-13 Ekim 1989: Kaldıkları evlere baskın yapan siyasi polis, tekrar Yeni Çözüm Dergisi Ankara Temsilcisi Erol Özbolat, muhabirler Berdan Kerimgiller ve Uğursel Öztürk'ü misafirleri ve akrabalarıyla birlikte gözaltına aldı. DGM Savcılığı tarafından bu kez bir hafta sonra serbest bırakıldılar.

-18 Kasım 1989: DEMKAD Ankara Şubesi'nin düzenlediği gecenin çıkışında Berdan Kerimgiller gözaltına alınmak istendi. Ama halk vermedi.

-25 Aralık 1989: Dergi temsilcisi Erol Özbolat, muhabirler Berdan Kerimgiller ve Uğursel Öztürk, eski muhabirlerden Banu Pekesen ve birçok Çözüm okuruyla birlikte büro çevresinden gözaltına alındılar. Derginin giriş ve çıkışını tutarak geleni gözaltına alan siyasi polis uzun süre dergide karakol kurdu. Her tırafi darmadağın etti, büronun eşyalarını götürdü, (çok sayıda dergi ve kitap, daktilo, teyp, teyp kasetleri, resimler vs.)

Gözaltına alınanlar 2 Ocak '89'da Ankara DGM'ye çıkarıldı. Temsilcimiz Erol Özbolat tutuklanırken diğer arkadaşlarımız serbest bırakıldı.

Biz Yeni Çözüm Dergisi okurları olarak diyoruz ki; baskı ve sindirme politikası Yeni Çözüm Dergisi'ni yıpratmayı başaramayacak. Son bir hafta içinde Ankara'da iki yüze yakın insan gözaltına alınmıştır. Baskı ve şiddet hiçbir ülkede muhalefeti bastıramamıştır. Bizler bu derginin hem okuru, hem yöneticisi, hem muhabiri ,hem de kitlesiyiz. •

**KAHROLSUN FAŞİZM
YAŞASIN MÜCADELEMİZ**

Bir Grup Y.ÇÖZÜM Okuru

ÇÖZÜM 63

Bahri MUTLU

Cemal KARAPINAR

Musa ÖZNUR

Nurettin GÜLER

Ali KESEN

ANILARI MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR

AİLELERİ VE DEVRİMCİ ARKADAŞLARI

YENİ ÇÖZÜM YÖNETİCİLERİYLE, MUHABİR VE OKURLARIYLA BİR BÜTÜNDÜR SUSTURULAMAZ

Evet üç yıl önce yayın hayatımıza başladığımızda izlediğimiz yayın politikası ve kullandığımız literatür sorun "ömrü fazla uzun sürmez"yaklaşımlarına maruz kalmıştı. Ama biz biliyorduk ki devrimci sol güçler hayatın her alanında olduğu gibi yayın hayatında da statükoları kırma tarihsel misyonuyla karşı karşıyaydı. Yeni Çözüm'ün statüleri kırma konusunda kararlı adımları ve saldırılar karşısındaki cüretli tavrı solu da cesaretlendirdi. Sol her zamanki gibi yine devrimci sol güçlerin açtığı yolu takip ediyor, en keskin lafızlarıyla yayın hayatına giriyordu. Varlık şartlarını Çözüm'e saldırmaya bağlayanlar kıldığımız statüler üzerinde doğrulduklarının farkında bile değillerdi. Ülke gündemini belirlemek, mücadeleye ışık tutmak yerine Çözümce yönelik demagoji ve karalama kampanyasını bayrak edinmek yeğlendi Okur potansiyellerini, tirajlarını, marjinalliklerini, pratikten kopuk haber anlayışlarını göz önüne alınca bunun nedenini anlamak zor değildi. Potansiyelimiz sorun iştahını kabartmıştı.

Pragmatizm, ufak hesaplar peşinde koşmak geleneksel sol'un müzmin rahatsızlığıydı. Suskunluğun, mücadeleden kaçmanın geçer akçe olduğu koşullarda tutarlı, özverili, cüretli ve tüm baskılara rağmen kararlı bir yayın politikası üç senelik yaşam öykümüz oldu. Kısa sürede 20 bine ulaşan tirajımız, savunduğumuz ideolojik mirasın halkımızda yarattığı dergimizin kitlelerle bütünleşip kaynaşması ve kitlelerce sahiplenilmesi kısa sürede oligarşinin tüm şimşeklerini üzerimize yöneltmesine yetti. Aldırmadık.

Yöneticilerimizle, muhabirlerimizle, okurlarımızla bir bütündük biz. Haklıydık.

"Gerçeği yürüttük" entrikalara, baskılara, işkencelere, gözaltı ve tutuklamalara taviz vermeden. Çünkü tarihin verdiği kararı biliyorduk: "KAZANACAKTİK"

Faşizme tevekkül etmedik. Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm şiarını sesimizin olanca gürlüğüyle haykırdık. Rahatsız oldu oligarşi. Sesimizi bir olsun kısabilmek için her türlü yöntemi deniyor, başaramıyorlardı. "Bu ne korkunç bilmece Tanrım, öldükçe çoğalıyor bunlar" diyen celladın ürküntüsü peydahlandı yüzlerinde kaybolmamacasına. Başarısızlıkları, yıkılıp gitmelerine engel olma çabalarının sonuçsuzluğu onları çılgına çeviriyor, kendi koydukları yasaları bize gözleri görmüyor, delice saldırıyorlardı üzerimize. Artık DGM savcıları bile itiraf etmek zorunda kalıyorlardı: "Toplayın diyorlar, topluyoruz"...

Onların bizleri görmek istediği kalıba girmeyi reddetmiştik. Bu, boy hedefi olmamız için yeterli bir nedendi. Oligarşinin başdüşmanıydık. Çünkü ideolojimiz ve yayın politikamız "çok tehlikeliydi". Onlarla yer değiştirmeye neden olabilirdi... Devrimci sol güçlerin her geçen gün artan potansiyeli, prestiji ve kitlelerle bütünleşen örgütlü gücü konusunda biçare kaldılar. Saldırdılar. Tek seçenekleriydi bu. Zorbalık ve terördü çünkü onların yaşam kaynağı. Neler mi yaptılar? O kadar gözler önünde ki saymıyoruz tek tek.

Saldırdılar gözlerimizde görmek için korkuyu. Beklediler umutla. Sayfalarımızı karıştırdılar merakla reformist, uzlaşmacı birkaç satır bulabilmek için boş yere. Biliyorlardı ama çaresizdiler. Yılana sarılmışlardı şimdi. Üstten bakmaya, metanetli görünmeye çalışıyorlardı. Beklediler üç yıl boyunca. Nafileydi çabaları. İşkenceleri, toplatmaları, açtıkları davalar, cezaları işe yaramıyordu. Yaramayacak da.

Onurlu mücadelemizle dolu bir yılı daha geride bırakırken önümüzdeki sürecin daha zorlu olacağını biliyoruz. Ama bu zorluklarında üstesinden geleceğimizi, bizi susturmaya kimsenin gücünün yetmeyeceğini ve bize yönelik saldırıların halkımızın yargısından kurtulamayacağını da biliyoruz. Geleceğin bizim olacağını da biliyoruz. •

**ABD EMPERYALİZMİ
PANAMA'DAN ELİNİ ÇEK**

